

Trần Thị Bảo Châu

Ngàn năm đợi

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Quàng cái túi đựng cây vợt tennis dắt tiền lên vai, Lĩnh bước ra khỏi sân quần vợt để vào quán cà phê bên cạnh. Gọi cho mình ly cam vắt, Lĩnh vừa đốt thuốc vừa phóng tầm mắt về phía hồ bơi với nhộn nhịp người dưới nước, kẻ trên bờ hồ đang khoe nhau những thân hình và những bộ đồ tắm đủ mọi kiểu gọi cảm nhất.

Đây là khu liên hợp thể thao dành cho những người giàu có, thế lực, nên ai có chút tiền cũng thích vào đây như để chứng tỏ đẳng cấp của mình trong xã hội.

Bỗng dưng Lĩnh nhích môi khinh bạc. Khi thấy đám con gái ngồi cạnh bàn bên nhìn anh rồi chụm đầu vào nhau cười khúc khích. Ở chỗ này, anh là người nổi tiếng. Ba anh là cổ đông lớn nhất của trung tâm nên anh là đích ngắm của bao nhiêu cô gái. Và dĩ nhiên anh luôn kiêu hãnh, vì biết mình là ai.

Một con bé mặc áo yếm màu tím than và chiếc quần short ngắn màu trắng nhún nhảy bước tới trước mặt Lĩnh. Môi tươi cười, giọng nũng nịu, cô ta lên tiếng:

- Không ngờ mình tái ngộ ở đây. Vẫn khỏe chứ? Có gặp anh Quân thường không?

Lĩnh nhíu mày cố nhớ nhưng vẫn đành chào thua vì không biết cô ta là ai để... nhớ.

Thấy Lĩnh còn ngập ngừng, cô nàng đành nhắc lại:

- Yến Nhi, chúng ta đã gặp nhau hôm sinh nhật anh Quân. Anh quên rồi sao?

Lĩnh thần nhiên:

- Chắc là vậy.

Yến Nhi ưỡn ngực, tay chống lên hông:

- Nhưng chắc lần này anh sẽ không quên em nữa.

Lĩnh nheo nheo mắt ngắm Yến Nhi một cách sỗ sàng. Cái kiểu đứng nặng phần trình diễn này chắc chỉ có ở người quen xuất hiện trước đám đông, điều đó phần nào nói lên thành phần của cô ta.

Chậm rãi bưng ly cam vắt lên uống, Lĩnh không mời ngồi cũng không buồn nói thêm với Yến Nhi một lời nào.

Thái độ dửng dưng, lạnh lùng đến mức như bất lịch sự của Lĩnh chẳng làm cô gái nao núng, trái lại Nhi tỏ ra thích thú. Chủ động một cách sành sỏi, Nhi kéo ghế:

- Để em ngồi với anh cho vui nhé!

Mặt Lĩnh sầm xuống, giọng phách lối:

- Đây không phải bar, tôi muốn một mình. Hiểu không?

Yến Nhi cười, giọng vẫn ngọt ngào như không biết thế nào là quê độ:

- Đi thì đi, sao anh nóng nảy quá. Thôi đành... see you again vậy.

Lĩnh dẫn cái ly xuống bàn. Chiếc di động rung lên từng đợt trong túi, anh dụi đầu điều thuốc vào cái gạt tàn rồi lấy ra nghe.

Giọng bà Ti giúp việc vang lên gấp rút:

- Cậu về nhà ngay, bà không được khỏe.

Lĩnh vội vàng đứng dậy. Tính tiền xong, anh vội vã ra bãi đất chiếc Majesty ra. Máng túi xách vào cổ xe anh phóng đi.

Nghĩ tới mẹ, Lĩnh cố nuốt tiếng thở dài vào lòng. Hơn ai hết, anh hiểu "Bà không được khỏe" có nghĩa là gì.

Đã hai mươi năm trôi qua, mẹ anh vẫn chìm trong cõi riêng của mình, bà luôn trốn hiện thực để trong chốn mộng lung ấy, bà không

phải khổ đau khi nghĩ tới đứa con đã mất. Với mẹ thằng bé Triều vẫn còn sống. Bà luôn gặp nó trong những giấc ngủ mơ màng, trong các câu chuyện do bà tưởng tượng ra, chỉ có điều nó mãi là thằng bé hai tuổi, đẹp như một thiên thần chứ không bao giờ được lớn lên cùng năm cùng tháng.

Mãi lo nghĩ, Lĩnh không sao tránh kịp khi từ lề đường có một đứa bé cầm đầu chạy ra và gần như tông thẳng vào xe anh. Lĩnh thắng gấp lại, chiếc Majesty ngã ngang đường khiến khiến anh cũng văng ra khỏi xe. Bỏ mặc chiếc Majesty nằm chõng gọng, Lĩnh gượng dậy lao tới đỡ thằng bé. Mặt tái xanh, người quúi lại vì sợ, đứa nhỏ run lập cập trong tay Lĩnh.

Anh vừa xoa quanh đầu, nắn tay chân nó vừa hỏi:

- Có đau ở đâu không?

Thằng bé lắc đầu. Ngay lúc đó có một người đi đường nào đó la lớn:

- Coi chừng mất đồ trong xe kia.

Lĩnh nhìn về chiếc Majesty và thấy một gã thanh niên đang cầm túi xách của anh chạy vào con hẻm gần đó.

Buông thằng nhóc ra, Lĩnh định đuổi theo, nhưng nghĩ tới cái xe, anh đành ghìim chân lại. Thì ra anh đã bị rơi vào một cái bẫy của bọn chộm đồ chuyên nghiệp. Người Lĩnh nóng bừng bừng vì giận, dựng chiếc xe lên, anh nắm chắc tay thằng nhóc vẫn còn sợ hãi ngồi trên lề.

Giọng gần thật dữ, anh hỏi:

- Ai xui em lao ra đường?

Chả nói năng gì, thằng nhỏ chỉ lắc đầu, Lĩnh dọa:

- Không chịu nói thì cứ ngồi đây cho tôi.

Đứa nhỏ khóc ré lên ra chiều oan ức. Nhìn bộ dạng của nó, Lĩnh

đoán chắc thằng nhóc thuộc thành phần lang thang, vất vưởng đầu đường, cuối chợ chứ chẳng phải con nhà hiền lành. Dù khá nóng ruột khi nghĩ mẹ Ở nhà, Lĩnh vẫn không thể cho qua chuyện này. Trong túi xách của anh ngoài cây vợt còn một vài món linh kinh khác, món nào cũng thuộc loại đắt, khi mua thường tính bằng đôla. Đọc báo, Lĩnh không lạ gì những trò đã được cảnh giác này, chỉ ước một điều bữa nay anh lại là nạn nhân mới đau. Một con nhỏ trạc mười hai, mười ba tuổi, tay cầm xấp vé số, mắt liếc ngang liếc dọc rồi nói:

- Chú tha cho nó đi. Nó hông biết gì đâu. Hồi nãy nó bị người ta xô đó.

Lĩnh dịu giọng lại:

- Ai xô? Em chỉ cho anh đi.

Con bé dẹo kẹo:

- Họ chạy hết rồi, chú tha cho nó đi.

Lĩnh nói:

- Anh mời ba mẹ nó ra cho anh.

- Nó hông có ba mẹ.

- Vậy nó sống với ai? Hừ! Đừng có nói láo với tôi ghen.

Con bé bán vé số quệt mũi làm thính, còn thằng nhóc bắt đầu thúc thít khóc.

Móc cái di động ra, Lĩnh chép miệng:

- Phải gọi cho chú công an thôi.

Nói là nói thế, nhưng anh nhấn số gọi về nhà. Anh bảo xe mình bị pan nên chưa về ngay được. Lĩnh nhất định phải lấy lại những gì của mình, anh đâu thể để mất chúng một cách ngớ ngẩn như vậy. Muốn thế chắc phải sử dụng biện pháp cứng rắn với bọn nhóc này thôi.

Gắn điều thuốc lên môi, Lĩnh tìm hộp quẹt rồi tức điên lên khi nhớ lúc nãy đã cho cái zippo mấy trăm đô vào túi xách. Dứt điều thuốc xuống đất, Lĩnh cau có:

- Theo tôi vào công an.

Con nhỏ bán vé số lơ láo nhìn anh rồi ngập ngừng:

- Để con kêu chị nó ra nghe?

Rồi không cần biết Lĩnh có đồng ý hay không, nó co giò chạy mất biệt. Lĩnh ngao ngán lắc đầu. Anh đang đối mặt với hạng người ở đáy xã hội, những người anh chưa tiếp xúc bao giờ, nhưng anh thừa biết sẽ thật khó chịu khi phải đối co với họ.

Muốn lấy lại cái túi xách chắc chắn Lĩnh phải bỏ ra mớ tiền. Như vậy vẫn phải đỡ hơn đi mua mới toàn bộ. Cái vợt ấy Lĩnh rất thích vì đã đánh quen tay, còn cái hộp quẹt lại là quà tặng, đã là kỷ niệm thì nó vô giá. Lĩnh tò mò nhìn thằng bé, nó độ chín, mười tuổi gì đó, nhưng đen nhẻm, gầy choắt như lên sáu. Nó đã hết khóc và đang ngồi xếp lại những tờ vé số. Hừ! Rõ ràng nó đã quen với những cảnh như vậy. Đây là một màn kịch, chị nó ra ngã giá với anh xong là kịch hạ màn. Nếu đưa thằng nhóc tới chỗ công an như vừa dọa nó, cầm chắc anh phải chờ đợi với bao nhiêu lời khai rồi thủ tục giấy tờ tốn thời gian mà chưa hẳn đã lấy lại cái túi xách.

Lĩnh sốt ruột nhìn đồng hồ rồi nhìn ra ngã tư, anh thấy con bé lúc nãy trở lại với một người đầu đội mũ vải lụp xụp, mặt đeo khẩu trang kín mít nên Lĩnh chẳng rõ mặt mũi, tuổi tác ra sao, chỉ biết đó là một cô gái có vẻ bề ngoài thon thả. Cô ta mặc cái áo sơ mi trắng ngắn tay và chiếc quần tây nâu đơn giản trông khá hiền lành khác với những gì Lĩnh tưởng tượng.

Thấy cô gái, thằng nhóc đứng bật dậy, mặt lấm lét. Bất chợt nó òa

lên khóc.

- Em hồng có làm gì xấu hết.

Cô gái hơi kéo cái khẩu trang xuống rồi gật đầu chào Lĩnh. Đôi mắt đen nhánh của cô gái nhìn thẳng vào anh khiến Lĩnh lúng túng.

Thấy bà chị không ngó ngang tới mình, thằng nhỏ giật tay áo cô ta:

- Em nói thiệt mà chị Hai. Tụi thằng Đực lấy đồ của ông chứ không phải em.

Lĩnh khoanh tay:

- Nhưng em đã cản đầu xe anh cho bọn chúng làm điều đó, bây giờ tính sao đây?

Thằng nhỏ cúi đầu im re. Chị Hai nó lên tiếng:

- Nó có lỗi đã để người xấu lợi dụng, mong ông tha cho. Tôi hứa sẽ dạy dỗ để... để...

Lĩnh ngắt lời:

- Em dạy dỗ lần sau nó rành nghề hơn phải không?

Đôi mắt đen quắc lên giận dữ:

- Anh ngụ ý gì khi nói vậy?

Lĩnh khinh khỉnh:

- Còn vờ không hiểu nữa sao? Chị em cô không cần diễn kịch tiếp nữa đâu. Tôi muốn chuộc lại cái túi, bao nhiêu tiền cứ ra giá đi.

Cô gái cười khẩy:

- Ông nhầm chỗ rồi.

Quay sang thằng nhóc, cô ta bảo:

- Em xin lỗi ông đây đi.

Thằng nhỏ vội vòng tay lại:

- Cháu xin lỗi ông.

Cô gái hỏi:

- Chúng tôi đi được rồi chứ?

Lĩnh lắc đầu:

- Đâu có dễ như vậy khi tôi chưa tìm ra những thứ của mình.

- Tôi không biết những thứ đó ở đâu.

- Ra công an chắc chắn chị em cô sẽ biết.

Cô gái vòng tay ôm ngang cổ thằng bé:

- Tôi sẵn sàng theo ông ra công an.

Dứt lời, cô gái hất mặt nhìn anh thách thức. Tức một điều gương mặt ấy ẩn sau vành nón rộng và cái khẩu trang kéo xuống khỏi mũi nên Lĩnh vẫn không hình dung ra được cô ta đẹp xấu ra sao. Hừ! Rõ ràng con nhỏ này giấu mặt vì sợ bị nhận diện đây. Anh đã nói rõ sẽ trả tiền chuộc lại cái túi, vậy mà nó còn bày đặt làm cao.

Lĩnh ngập ngừng một chút rồi hạ giọng:

- Ý tôi là muốn nhờ chị em cô tìm hộ cái túi. Tôi xin hậu tạ.

- Nói như vậy phải dễ nghe hơn không? Đừng nghĩ có tiền rồi phách lối nhé.

Lĩnh cau kỉnh:

- Tôi làm sao nói lại miệng lưỡi của những người như cô.

- Người như tôi thì sao?

Lĩnh im lặng. Hừ! Dây vào hạng này chỉ thiệt thân. Viết số điện thoại của mình vào vỏ bao thuốc, anh đưa cô ta.

- Số điện thoại của tôi...

Cô gái vo tròn bao thuốc lại rồi nhấn mạnh:

- Rồi ông sẽ biết tôi là người thế nào. Cứ đợi đi!

Hơi nghiêng đầu để thay lời chào, cô gái dẫn hai đứa bé đi.

Lĩnh cũng lên xe. Anh cảm chắc phần thua mà không biết tại sao mình dễ chịu thua con bé bụi đời đó như vậy. Mà con bé này trông

cũng hay hay. Chắc nó đang nghĩ mình là một bà trùm nên mới nói năng ngông nghênh như thế. Bỗng dưng Lĩnh thấy buồn cười và tin mình sẽ tìm lại được những thứ đã bị đánh cắp.

Sao Khuê nhăn nhó nhìn bà Hiệp:

- Con không đi đâu mẹ ơi.

Bà Hiệp khoát tay:

- Ra nói với ba ấy. Mẹ không biết.

Khuê năn nỉ:

- Mẹ nói hộ con đi... mẹ

- Mẹ không tìm ra được lý do nào để nói hộ con hết. Mà sao con cứ nằng nặc đòi ở nhà khi đây là cơ hội để làm quen với những người trong giới thượng lưu, giàu có. Những người đàn ông ở buổi tiệc này toàn là những người danh giá, có ăn học.

Khuê bĩu môi:

- Nhưng già hạp, không thể nào phù hợp với con.

Bà Hiệp lừ mắt:

- Mẹ chưa nói hết con đã ngắt ngang. Hừ! Con học thói này ở đâu vậy?

Sao Khuê xịu mặt. Cô ngồi im nghe mẹ tiết tục khen những người trong giới làm ăn với ba cô, xong rồi tới khen con cái họ. Cuối cùng bà... truyền lệnh:

- Mau đi thay quần áo rồi mẹ sẽ trang điểm cho.

- Con không biết phải mặc bộ đồ nào cho vừa ý mẹ.

- Thì bộ mới mua ấy!

- Có cần phải... long trọng dữ vậy không mẹ? Bộ đó để dành cho cô Hằng mà.

Bà Hiệp cao giọng:

- Sao lại không cần? Ba mẹ đưa con theo đương nhiên muốn con phải nổi bật nhất rồi.

Sao Khuê ôm bụng khi nghe mẹ nói thế:

- Ôi trời ơi! Tự nhiên con đau bụng quá mẹ à!

Bà Hiệp sùng lên:

- Đừng kiểem chuyện nữa. Mau lên.

Sao Khuê chui tọt vào phòng mình. Cô rầu rĩ thật sự khi nghĩ tới cảnh phải khép nép dịu dàng, đoan trang thực nữ đi bên mẹ để tới chào các... quý bà trong bữa tiệc.

Thông thường bà nào cũng dắt... gà theo để khoe, và dĩ nhiên ai chẳng cho là con mình đẹp nhất, mode nhất. Rốt cuộc các cô con gái thay vì kết bạn với nhau lại nhìn nghi kỵ, ganh ghét. Ở những nơi như thế, cô thật lạc lõng, bởi vậy nếu được, Khuê luôn tìm đủ mọi lý do để không bị tới những nơi đó.

Tối nay thì không không xong rồi, mẹ đã nổi giận, Khuê đâu dám đùa với lửa.

Nhón chân lấy cái móc treo chiếc đầm yếm trong tủ, Khuê chậm chạp thay vào, bên ngoài tha hồ bà Hiệp cầu nhàu thúc hối, cũng phải mấy phút sau, Khuê mới lếch thếch chân không qua phòng mẹ để bà trang điểm.

Sao Khuê dạn dò:

- Mẹ... làm dợt thôi nhe!

- Thì cũng phải cho đẹp chứ không lẽ để bộ mặt trắng phơ như thiếu máu. Ngồi im coi nào.

Khuê phụng phịu:

- Con chả thích.

Bà Hiệp vừa kể lông mày cho Khuê vừa nói:

- Con gái phải biết trang điểm. Trịnh Công Sơn còn phải bảo: "Theo sau thời con gái, môi son đừng biếng lười, cho ta còn mãi mãi chút mùi phấn hương bay" đấy, ở mà chả thích.

Sao Khuê ngo ngoạ hai bàn chân:

- Đi về mẹ cho con tiền nha.

Bà Hiệp trợn mắt:

- Ra xin ba mày đó. Hừ! Đi dự tiền mà cũng phải mượn mày à! Đúng là quá đáng!

- Con xin chớ đâu phải đòi hỏi.

Vứt cây chì vẽ mắt xuống bàn, bà Hiệp hỏi:

- Xin làm gì mà xin hoài vậy? Ba mẹ đâu phải ngân hàng để con đem tiền phân phát cho lũ trẻ ở thành phố này. Bao nhiêu cho đủ?

Sao Khuê phân bua:

- Con chỉ phân phát cho một vài đứa thôi. Nhà mình có khả năng nuôi chúng mà, mẹ đừng keo như vậy.

- Hừ! Nuôi mỗi mình cô là muốn chết, ở đâu ra mà gánh thêm mấy đứa nữa.

Kéo cái váy đầm, Khuê nói:

- Thà con lấy tiền làm phúc còn hơn phải mặc cái áo mấy trăm ngàn của mẹ.

Bà Hiệp bực giọng:

- Chuyện nào ra chuyện đó nhá. Con giám đốc mà mặc đồ dỏm loại vài chục ngàn à? Càng nói càng dễ ghét. Liệu ngậm mồm lại cho tôi tô son.

Sao Khuê đành im lặng nhưng trong lòng vẫn bồn chồn khi nghĩ đến đám trẻ mà cô và Phương Du đang... gánh. Chúng đang rất cần tiền

mà cô lại không có.

Giá như hôm đó Khuê nhận tiền hậu tạ của thằng cha hợm hĩnh ấy nhỉ? Mà không được. Nếu nhận, khác nào cô và tụi nhỏ a tòng với bọn ăn cướp dàn cảnh dựng xe để chôm đồ. Khuê đang hướng tụi nhỏ thành người tốt, cô đâu thể vì cái thiếu thốn trước mắt mà làm như thế.

Giọng bà Hiệp vang lên:

- Xong rồi.

Sao Khuê chớp mắt nhìn vào chiếc gương bầu dục treo trên tường. Mẹ thật là nhà thẩm mỹ kỳ tài nên qua bàn tay khéo léo của bà, Sao Khuê trông khác hẳn.

Cô tủm tỉm cười với mình trong gương rồi nói:

- "Khi soi gương, tôi bắt gặp bóng dáng một người xa lạ". Câu đó thế mà đúng hả mẹ. Ai đấy chứ đâu phải con của bà Ngọc Hiệp.

Bà Hiệp lộ vẻ hài lòng:

- Cái váy này mềm mại, suông thẳng tự nhiên, thêm chiếc thắt lưng đính cườm thật hợp với vẻ nhí nhảnh của con.

Sao Khuê chép miệng:

- Áo, thắt lưng, túi xách, giày bít cộng lại cũng gần bạc triệu. Con thấy mình có tội khi dặt tiền vào người như vậy.

Bà Hiệp làm thinh. Lấy trong hộp đựng trang sức ra một sợi dây bạch kim có mặt viên hồng ngọc hình giọt nước, bà đeo vào cổ Khuê kèm theo lời dặn dò:

- Không được làm mất đó.

Sao Khuê ậm ự:

- Thế thì con không đeo.

Bà Hiệp bực giọng:

- Nên nhớ con không phải chỉ sống cho mình. Đừng làm trò trẻ con nữa nhé. Mẹ quá mệt mỏi với con rồi. Một lát phải cư xử sao cho cha mẹ không bị mất mặt đó.

Sao Khuê đành nói:

- Vâng.

Ngay lúc đó, giọng ông Thông vang lên:

- Hai mẹ con xong chưa?

Khuê trả lời:

- Dạ rồi ạ.

Cô bước ra hành lang ngồi chờ trên chiếc đôn sứ. Buổi tối đã bắt đầu với mùi hương ngọc lan thoảng nhẹ trong đêm. Hái một đóa còn là nụ e ấp, Khuê cài vào vành tai rồi bước lên xe bốn chỗ ngồi màu trắng sữa ba cô mới mua không lâu.

Hơn ai hết, ba mẹ Sao Khuê đang muốn cho mọi người thấy sự thăng tiến của mình trên đường công danh, sự nghiệp. Là con, Khuê phải chiều theo ý ông bà, dù cô không thích những buổi tiệc tùng này chút nào.

Lặng lẽ nhìn những hàng xe hai bên đường, cô nghe mẹ hỏi ba:

- Vợ của ông Tuấn có đến không?

- Làm sao tôi biết được.

- Em chưa bao giờ thấy vợ ông ta, không biết bà ấy như thế nào nhỉ?

Ông Thông... nịnh vợ:

- Chắc chắn phải thua em rồi.

Bà Hiệp bật cười:

- Phải không đó? Người đời có câu "Văn mình, vợ thiên hạ là nhất" mà.

Ông Thông nheo nheo mắt:

- Tôi không phải nhà văn, tôi chỉ có vợ con. Bởi vậy với tôi nhất vợ nhì con.

Sao Khuê bẻm mép:

- Với con, ba mới là nhất.

Ông Thông xoa cằm:

- Chà! Chắc muốn xin xỏ gì phải không?

Khuê tủm tỉm:

- Ba đúng là tâm lý. Con xin một trăm, được không ba?

Ông Thông ngần ngừ:

- Một trăm... thì hơi bị nhiều.

Sao Khuê hạ giá:

- Vậy thì năm trăm. Con có lý do chính đáng mà.

- Lại bọn nhóc chứ gì! Đúng là "Ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng".

Này mẹ nó, một trăm đô hoặc năm trăm ngàn Việt Nam, em cho bao nhiêu thì tùy, nhưng đây là lần chót. Sẽ không có viện trợ nữa đâu.

Bà Hiệp khoát tay:

- Chuyện này ngày mai rồi tính. Anh vẫn chưa trả lời em, vợ ông Tuấn trông như thế nào?

Ông Thông vừa điều khiển vô lăng vừa trả lời:

- Ông ta không bao giờ đưa vợ tới những nơi tiệc tùng nên anh đâu biết mặt. Nhưng cậu con trai thì rất khó, nghe đâu cậu ta đang là giám đốc điều hành của tập đoàn X, tối nay thế nào cũng có mặt.

Bà bỗng quay sang sang nhìn Khuê rồi hỏi chồng:

- Nó đã vợ con gì chưa hả anh?

Sao Khuê nhăn mặt:

- Mẹ thắc mắc làm chi chuyện của người ta, nghe kỳ cục quá.

Bà Hiệp gắt:

- Sao lại kỳ? Mẹ hỏi cũng vì nghĩ tới con.

Sao Khuê bấu môi:

- Con mà thêm! Giám đốc ông nào cũng bụng bự, thấy mà ghê.

Ông Thông phì cười:

- Nhưng anh chàng này rất siêng đánh tennis nên trông sport lắm chứ không hề bụng bự.

Sao Khuê kêu lên:

- Tennis hả? Con còn ghét dữ nữa.

Bà Hiệp lắc đầu:

- Đừng có làm cao. Đã chắc gì người ta để mắt tới con đâu mà chê.

Sao Khuê nhíp tay trên cửa kính xe.

- Như vậy con càng mừng.

Bà Hiệp nhẹ nhàng:

- Con gái nói năng phải dịu dàng khiêm tốn, không thì mất duyên.

Khuê chớp mắt:

- Với ba mẹ, con mới nói thế chứ bộ.
- Vậy một lát nữa thì sao? Có giờ chúng ngang bướng, du côn không?

Sao Khuê chớp mắt:

- Con đâu có dám.

Ông Thông gật gù:

- Vậy thì tốt.

Ông Thông cho xe ngừng trước một biệt thự đời mới bề thế, sang trọng. Cả gia đình vừa bước vào khu vườn nhà sáng trưng những hàng đèn cao áp, vừa đưa mắt nhìn quanh.

Bà Hiệp tấm tắc:

- Họ phát mau thật. Mới ngày nào hai vợ chồng còn ì ạch chờ nhau bằng chiếc Honda Dame cổ lỗ sĩ, thế mà bây giờ...

Ông Thông chép miệng:

- Họ gặp thời mà.

Chủ nhân ngôi biệt thự là ông Lũy, nhân viên trước đây của ông Thông, nhưng giờ đã nghỉ việc để thành lập công ty kinh doanh đất đai, nhà cửa. Từ một người làm trung gian buôn bán đất để ăn hoa hồng, vợ chồng ông đã nhanh chóng hội nhập vào cái thị trường luôn có những cơn sốt giá để trở thành một trong những người giàu có của thành phố.

Thấy Sao Khuê tươi cười thưa... chú, ông Lũy xuýt xoa:

- Trời ơi! Sao Khuê đã lớn thế này rồi à? Chú không tưởng tượng nổi càng lớn, cháu càng xinh như vậy. Tối nay chắc có khối anh chàng bị hớp hồn bởi đôi mắt này đây.

Sao Khuê hơi nũng nịu:

- Lúc nào chú Lũy cũng chọc cháu.

- Chú nói thật chứ không chọc đâu.

Khuê chưa kịp nói thêm gì thì lại có khách vào, ông Lũy lại vội vã đón tiếp. Quay ngang, quay dọc, Khuê không thấy ba mẹ mình đâu hết.

Cô thơ thẩn đi vào trong vườn và tò mò quan sát chung quanh.

Khách không bao nhiêu người, chứng tỏ chủ nhân mời mọc có chọn lọc. Những ông khách với ly rượu trong tay đang hào hứng trò chuyện cùng nhau, tuy không đứng gần để nghe, Sao Khuê vẫn thừa kinh nghiệm để đón biết các quý ông đang trao đổi về vấn đề gì.

Chắc chắn họ không nói về đất đai cũng nói về nhà cửa, những kế hoạch xây dựng, san lấp mà với Khuê thật chán ngắt.

Đang nghiêng người ngắm mảng cây thằn lằn xanh rì bám đầy xung

quanh cái giếng giả đặt ở góc vườn, Sao Khuê nghe mẹ gọi. Cô nhìn vào hành lang nơi bà đang vui vẻ nói cười với các bà khách và thầm nghĩ:

- Chắc mẹ lại mang con ra khoe. Khổ ghê!

Sao Khuê khoan thai bước tới với nụ cười điệu thật điệu trên môi. Với nụ cười này, chắc hẳn mẹ rất vui lòng. Cô dịu dàng chào từng bà khách một theo đúng kiểu cách mẹ từng dạy rồi e dè nhận những lời khen.

Ngoài Khuê ra, còn vài ba tiểu thư khác nữa. Ngọc Yến đang học năm cuối y khoa, còm nhom xanh mướt như cọng đậu đũa đang ngồi nép vào bà mẹ ú na ú nần như để tìm sự che chở. Kim Loan sinh viên năm cuối bách khoa Hóa – Thực Phẩm tròn xoe đang ngồi thản nhiên ăn bánh, rồi Hồng Hà, Bích Thủy... Cô nào cũng thật dịu thật ngoan và dĩ nhiên đều nép vào mẹ, nên nếu Sao Khuê làm khác, chắc hẳn về nhà sẽ bị mắng.

Sao Khuê tò mò hóng chuyện và biết các bà mẹ đang bàn tính về tương lai các con. Một chàng rể giàu có tài năng và một chỗ làm ổn định cho các cô tiểu thư là đề tài các bà mẹ đang nói tới.

Bà Nga, mẹ bác sĩ tương lai Ngọc Yến bỗng ngập ngừng:

- Có ai biết mặt con trai ông Tuấn không? Nghe nói cậu ta là giám đốc của tập đoàn X.

Bà Lý, mẹ kỹ sư Hóa thực phẩm Kim Loan trả lời một cách hãnh diện:

- Tôi biết. Ông Tuấn có đưa con trai tới nhà chúng tôi một lần. Trông chàng hoàng tử. Cậu ấy rất thích con bé Loan nên hai đứa nói chuyện hợp nhau lắm.

Kim Loan phụng phịu:

- Mẹ này kỳ! Tự nhiên mang chuyện riêng tư của con và anh ấy ra nói hà.

Dù đã cố nén nhưng Khuê vẫn cảm nhận được những... luồng điện ganh tỵ của bà Nga đang phóng ra với điện thế cực mạnh.

Môi nhếch lên, bà Nga dài giọng:

- Mẹ cháu có khoe các cô mới biết mà mừng cho cháu chứ.

Chĩa ánh mắt sang Sao Khuê, bà nói:

- Thế con gái của chị thì sao?

Bà Hiệp cười cười:

- Nó vẫn còn bé, còn ham chơi lắm các chị ơi. Nó mới học năm thứ hai thôi mà.

Bà Nga chua chát:

- Nhưng trông tướng tá lấy chồng được rồi.

Sao Khuê nhỏ nhẹ:

- Cháu đâu dám qua mặt các chị ạ.

Bà Lý che miệng nói khẽ:

- Trả lời khéo lắm. Chị lo cho cô bác sĩ nhà mình trước đi thì hơn.

Bà Nga hơi gắt gỏng:

- Con tôi quen thiếu gì người, việc gì phải lo.

Bà Lý châm chọc:

- Các bác sĩ lúc nào không có bệnh nhân, con chị quen nhiều là đúng rồi.

Sao Khuê thấy ngọt nhạt, nặng nề khi nghe những lời qua tiếng lại của hai bà mẹ vì những chuyện đầu đầu. Cô muốn ra ngoài vườn đi loanh quanh trên bãi cỏ đã được cắt tỉa gọn gàng nhưng mẹ cứ giữ rịt tay Khuê làm cô phải ngồi chịu trận.

Hồng Hà tỏ vẻ với mẹ mình, nhưng cốt để mọi người cùng nghe:

- Mẹ xem, ai mà trông kinh khủng quá!

Cô ta vừa dứt lời, mắt của tất cả phụ nữ có mặt trên hành lang đều hướng ra sân nơi có một cô gái mặc cái jupe bó màu đỏ hở lưng, hở ngực và cực ngắn đang nhún nhảy bước vào với bà mẹ cũng mode không kém.

Bà Lý bĩu môi:

- Mẹ con bà Huệ. Xì! Đúng là người mẫu thời trang có khác. Con bé ấy tưởng đây là sân diễn chác.

Hồng Hà tròn xoe mắt:

- Người mẫu thời trang hả bác? Cô ta tên gì vậy?

- Yến Nhi, Yến Nheo gì đó, bác không nhớ nữa. Ôi dào! Học tới lớp mười một là hết vô nổi, vì mãi ôm mộng thành sao. Vợ chồng bà Huệ tốn bao nhiêu tiền lãng xê nhưng nó có tiếng tăm gì đâu. Muốn thành sao đâu có dễ. Bà Lý lại bĩu môi khi mẹ con bà Huệ không vào chỗ dành cho phụ nữ mà lại... xáp vào chốn đàn ông.

- Đúng là tùy tiện.

Sao Khuê nhìn theo Yến Nhi. Cô ta lộng lẫy thật, quyến rũ thật.

Những người đàn ông không thể không ném về phía Yến Nhi một cái nhìn chiêm ngưỡng.

Kim Loan chợt reo lên:

- Mẹ! Anh Lĩnh kia!

Rồi cô nàng đứng dậy, định chạy về phía một người đàn ông to cao đang bước những bước thật dài, nhưng chưa nhấc chân lên, Kim Loan đã khựng lại khi thấy Yến Nhi chặn người đàn ông ấy lại và cả hai tay bắt mặt mừng.

Sao Khuê sửng sốt khi nhận ra người đàn ông mà Yến Nhi đang ríu rít nói cười. Thì ra trái đất này thế mà bé xíu, nên Sao Khuê đã gặp

lại con người hóm hỉnh này. Anh ta là Lĩnh mà các bà nhắc này giờ đó ư?

Khuê không phải thắc mắc lâu vì giọng bà Lý đã dài ra dè bĩu khi thấy Yến Nhi phồng tay trên con mình:

- Nhìn con bé Yến Nhi xoắn lấy con trai của ông Tuấn kìa! Đúng là nó có mắt tinh đời nên mới vồ vập người thừa kế duy nhất của gia đình dòng họ Đỗ Hữu đó.

Bà Hiệp buột miệng:

- Cậu ta là con ông Tuấn à? Bữa nay tôi mới biết mặt đấy.

Bà Lý nhếch mép:

- Phong độ quá phải không? Nhưng hơi lớn tuổi, nếu so với con bé nhà chị.

Sao Khuê phản ứng ngay:

- Hấn ta chả có gì hay.

Bà Lý hơi nhú mày:

- Cháu biết Lĩnh à?

Sao Khuê gật đầu:

- Dạ biết. Tuy không nhiều nhưng đủ để cháu đánh giá con người đó.

- Thế cơ à? Cháu đánh giá cậu Lĩnh ra sao?

Sao Khuê định nói nhưng đã bị mẹ bấu vào bắp tay đau điếng, cô đành ăm ực lảng sang chuyện khác:

- Mẹ và các cô thích ăn gì? Con sẽ đi lấy.

Bà Lý không buông tha:

- Cháu vẫn chưa trả lời bác đấy!

Bà Hiệp vội nói:

- Con bé đùa thôi mà.

Bà Lý bắt bẻ:

- Nhưng rõ ràng Sao Khuê có vẻ dè bấu cậu Lĩnh, nhớ như tới tai người ta thì phiền.

Bà Nga trề môi:

- Gớm cậu Lĩnh có phải rể nhà bà đâu mà lo. Này! Chắc gì cậu ta rất thích bé Loan của bà.

Bà Hiệp bảo Khuê:

- Con lấy cái gì để uống, mẹ khát rồi.

Biết mẹ muốn giải vây cho mình, cô vâng lời đi thẳng ra bàn để thức ăn.

Ở những bữa tiệc đứng như vậy, Sao Khuê chỉ thích nhất mỗi khoản ăn uống. Thật là khoái mái khi tự mình được chọn những món khoái khẩu. Nhưng "ăn coi nôi, ngồi coi hướng", Sao Khuê luôn ăn như mèo vì không muốn mẹ mang tiếng với các bà lớn, nhưng tâm địa lại nhỏ nhen lúc nào cũng để ý rồi bới móc khuyết điểm của người khác. Xin người phục vụ một ly cocktail được trang trí cầu kỳ, bắt mắt, Khuê mang lại cho mẹ rồi quay trở ra. Cô thích thú nhìn một dãy bàn đầy thức ăn.

Chỉ cần vài giây thôi, Sao Khuê đã thấy món khoái khẩu của mình, đó là xôi. Những thứ xôi, lá cẩm lá dứa đậu xanh được ép thành cái lá, cái hoa trái tim... nhỏ xíu xinh xắn trông thật đẹp khiến Khuê không thể nào không nếm thử.

Vừa nhỏ nhẹ ăn, cô vừa đảo mắt tìm "cậu Lĩnh". Cậu ta đang bị bà Lý dẫn độ về chỗ dành cho quý bà. Trông nụ cười gượng gạo trên khuôn mặt điển trai của Lĩnh mà... đáng đời. Chắc chắn cậu ta sẽ được bé bự Kim Loan chăm sóc chu đáo. Tầm tầm cười. Xem nào! nếu chọn cho Lĩnh một người thì nên chọn ai trong số các cô nàng ấy

nhỉ?

Chắc chỉ một Yến Nhi mà cô ta làm gì có... vé, một khi bà Lý và cô con gái cưng Kim Loan cứ đeo anh chàng như hình với bóng. Vừa ăn, Sao Khuê vừa tủm tủm cười với ý nghĩ vừa thoáng qua với mình nên Sao Khuê không thấy ông Thông đang đứng gần đó với vài ba người bạn. Đến khi nghe ông gọi Khuê mới lật đặt bỏ đĩa xuống bàn chạy đến... Ba cô giới thiệu một loạt khiến Khuê liên tục gật đầu dạ thưa mỗi miệng.

Dù không cố ý nhưng chả hiểu sao khi nghe đến ông Tuấn, tự nhiên Sao Khuê dừng ánh mắt mình trên khuôn mặt ông ta lâu hơn. Cô nhận ra ông và Lĩnh có khá nhiều nét giống nhau.

Nhìn Sao Khuê, ông Tuấn nói:

- Số một trong các cô gái ở đây đấy.

Một ông đứng kế bên liền cười:

- Con trai ông đâu gọi tới đây xem ông Thông có chịu không đã chứ.

Một người khác lại nói:

- Ông Thông lạ gì con trai ông Tuấn... chắc chắn là chịu rồi. Cặp xui gia này xứng lắm đó.

Sao Khuê đỏ mặt bối rối trong khi ông Thông lên tiếng:

- Cháu còn đang đi học các ông ời.

- Thế thì ông Tuấn xin góp gạo củi nuôi con bé từ bây giờ đi.

Các ông lại cười ha hả khiến Khuê không biết làm sao. Cô đành bảo:

- Cháu xin phép tới chỗ mẹ ạ.

Dứt lời cô vội vàng bước thật nhanh, Khuê không tới chỗ mẹ mà ra ngồi một mình ở ghế đá. Cô không muốn gã tên Lĩnh hợm hình ấy nhận ra mình tí nào.

Sau hôm ấy Sao Khuê đã nhờ cảnh sát khu vực tìm cho ra thằng

Được, đưa đã lấy túi xách của Lĩnh. Cũng may nó chưa bán những thứ trong túi ấy. Thấy tấm danh thiếp Khuê đã lần ra địa chỉ và nhờ thằng nhóc Trí tới trả cái túi ấy.

Khi Lĩnh lấy tiền ra... Sao Khuê đã lắc đầu. Anh ta lại lấy thêm tiền vì tưởng Khuê chê ít.

Lúc ấy Sao Khuê rất giận cô đã không dần được thói ngông nghênh tự phụ nên đã thốt lên rằng:

- Với ông chắc đồng tiền là trên hết, nhưng với chúng tôi, nó chỉ thật sự có giá trị khi được kiếm bằng công sức lao động chân chính.

Trên đường đạp xe chở thằng Trí về Mái Ấm, nó cứ thắc mắc sao Khuê lại từ chối nhận tiền khi người ta năn nỉ mình lấy. Theo nó người ta... cho tiền là đúng luật.

Sao Khuê đã khô cổ giải thích, nhưng có lẽ thằng Trí không hiểu. Cái đói cái khổ của những ngày ăn cơm bố thí, nằm ngủ vỉ hè đã khiến nó sẵn sàng ngửa tay nhận tất cả những thứ được cho mà không hề suy nghĩ khi nào biết nói lời từ chối.

Nhìn những thứ ăn còn ê hề trên bàn Sao Khuê xốn xang trong lòng. Phải chi bọn trẻ được một bữa như vậy nhỉ? Chắc chắn khách không bao giờ dùng hết, phần thừa rồi cũng vứt đi thật lãng phí, thế thì sao cô không xin nhỉ? Nghĩ là nghĩ thế, song Sao Khuê vẫn chưa biết mình sẽ mở miệng xin bằng cách nào.

Thoáng thấy bà Lũy đang trò chuyện với mẹ, Sao Khuê xăm xăm bước tới mà quên băng từ gần đó Lĩnh đang chăm chú nhìn về phía mình. Sà xuống ngồi kế bên bà Lũy, cô tíu tít:

- Xôi, bánh nhà cô món nào cũng ngon ơ là ngon.

Được khen bà Lũy phồng mũi to:

- Thật hả? Vậy cháu ăn nhiều vào đi.

Sao Khuê cong môi:

- Tiếc rằng cháu quá no rồi, nhưng nếu được cô cho mang về nhà ăn tiếp thì không gì bằng.

Mặt bà Hiệp xụ xuống:

- Lại đùa rồi, con bé này...
- Con nói thật đấy ạ.

Bà Lũy tươi cười:

- Cô sẽ bảo gói cho cháu một thứ một ít.

Sao Khuê tới luôn:

- Mỗi thứ một nhiều cháu cũng không từ chối đâu ạ.

Bà Lũy hạ giọng:

- Cháu mang về cho bọn đàn con phải không?

Sao Khuê liếm môi:

- Sao... cô biết ạ?

Bà Lũy hấp háy mắt:

- Chú Lũy đã từng thấy cháu làm tình nguyện viên giúp các trẻ lang thang đường phố mà. Đúng không?

Sao Khuê gật đầu:

- Dạ đúng.

Bà Lũy trầm trồ:

- Anh chị tốt phước mới có cô con gái quý như Sao Khuê.

Bà Hiệp phát tay:

- Ôi chuyện nhà thì nhắc, chuyện chú bác thời siêng. Nó chả được tích sự gì.

Bà Lũy nói:

- Sao lại thế? Nó đang tích đức cho cha mẹ đấy.

Sao Khuê chỉ cười chớ chẳng nói năng gì về việc mình đang tình

nguyện làm. Ngay lúc đó cô thấy Linh tách khỏi đám đàn bà, con gái đang vây quanh để bước về phía mình.

Tim cô chợt đập mạnh vì cái nhìn đăm đăm của anh. Cô phải nói gì đây? Tốt nhất là phớt lờ như chưa bao giờ đã gặp hắn vẫn hơn.

Bà Lữ kéo tay Linh:

- Để cô giới thiệu, Sao Khuê, con gái rợu của ông Thông và bà Hiệp. Và đây là Linh quý tử của ông Tuấn.

Sao Khuê mỉm cười nghiêng đầu chào, cô không tỏ thái độ nào cho Linh nhận ra cô là người anh ta... đặng độ. Đáp lại Linh cũng rất xa lạ.

Anh ta nói:

- Sao Khuê chắc chắn là người nhỏ tuổi nhất ở đây rồi. Bởi vậy cho phép tôi gọi Khuê là bé Khuê nhé?

Sao Khuê phụng phịu:

- Nhỏ tuổi nhất đâu có nghĩa là bé nhất.
- Đúng vậy. Nhưng ở đây Khuê đúng là bé nhất.

Thấy con gái có vẻ muốn ăn thua đủ với Linh bà Hiệp vội chen vào bằng một câu hỏi:

- Sao cháu không đưa mẹ tới đây?

Linh trả lời:

- Dạ mẹ cháu không được khỏe.
- Tiếc chưa, hình như chị ấy chưa bao giờ xuất hiện trước đám đông.
- Vâng mẹ cháu thích ở nhà tụng kinh, gõ mõ hơn.

Bà Hiệp tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Ra là thế, mẹ cháu ăn chay trường à?
- Dạ.

Bà Hiệp kêu lên:

- Vậy là gần như tu tại gia rồi.

Lĩnh mỉm cười thay câu trả lời, anh nhìn Khuê rồi hỏi:

- Khuê đang học trường nào?
- Dạ, xã hội nhân văn.

Mắt hơi nheo lại, Lĩnh hỏi:

- Chắc là rất thường làm công tác xã hội.

Bà Lũy chen vào:

- Còn phải hỏi, Khuê là thanh niên tình nguyện đấy. Suốt ngày bôn ba trên hè phố với lũ trẻ bụi đời.

Lĩnh tấm tắc:

- Đáng nể thật.

Sao Khuê làm thình cô nghe trong cách khen của Lĩnh có một chút giấu cợt. Hừ! anh ta đã lần tới đúng chỗ muốn biết rồi. Không những thế, Lĩnh còn tỏ ra mai mỉa việc Khuê đang làm. Đúng là hơn cả hợm hĩnh dễ ghét.

Bà Lũy kéo tay bà Hiệp:

- Chị vào nhà, em sẽ cho chị xem bộ salon bằng gỗ mun khảm xà cừ mới mua.

Khuê định đòi theo nhưng mẹ đã bảo:

- Con ngồi đây nói chuyện với anh Lĩnh cho ngoan đấy!

Hai bà đi khuất, Lĩnh mới lên tiếng:

- Có nghe mẹ dặn không? Phải ngoan đấy!

Sao Khuê hơi bĩu môi. Lĩnh nói tiếp:

- Tôi nghĩ giữa chúng ta có một chút hiểu lầm.
- Nếu có, chỉ từ phía anh, chứ tôi thì chẳng hề quan tâm. Đối tượng của tôi là những đứa trẻ lang thang cỡ nhỡ kia. Chúng rất đáng

thương.

- Còn nạn nhân của chúng thì đáng ghét?

Sao Khuê thản nhiên:

- Những người không có lòng bao dung vẫn nghĩ thế.

Lĩnh nheo mắt nhìn cô gái trước mặt. Cô ta không có chút cảm tình nào với anh, hơn nữa cô chẳng hề giấu thái độ coi thường anh. Một tiểu thư đầy cá tính, khác hẳn những tiểu thư vẫn thường vây tròn quanh anh. Một cô gái đầy ấn tượng khiến Lĩnh chú ý ngay lần gặp đầu tiên, dù hôm ấy anh chưa nhìn rõ mặt mũi như biết nhân thân, nguồn gốc của Sao Khuê. Đến lần gặp thứ hai, cô nàng mới chứng chạc làm sao khi nói như lên lớp Lĩnh. Giờ nghĩ lại, anh chợt xấu hổ khi đã vội vàng đáng giá lòng tốt của người khác bằng tiền bạc. Lĩnh trầm giọng:

- Tôi thành thật xin lỗi vì đã hiểu sai việc làm tốt đẹp của Khuê.

Chúng ta bắt tay huề nhé.

Dứt lời, anh đưa tay, Sao Khuê ngần ngừ, cô liếc xung quanh và thấy có rất nhiều cặp mắt của các... quý bà đang đổ dồn về phía mình.

Nếu Khuê muốn Lĩnh mất mặt thì thật là dễ. Cô chỉ cần nhún vai quay lưng đi lập tức về ngạo mạn này giờ của anh ta giữa đám phụ nữ kia sẽ xù xuống như bánh tráng nhúng nước.

Nhưng Lĩnh đã xin lỗi Khuê rồi, cô phải chứng tỏ mình là người rộng lượng chứ. Nhìn thẳng vào đôi mắt khá sâu và rất sắc của Lĩnh, Sao Khuê đưa tay ra. Lĩnh giữ tay Khuê khá lâu rồi mơ muốn chứng tỏ những lời vừa rồi của mình là chân thật. Lĩnh bỗng hỏi:

- Một người tình nguyện sẽ làm một việc cụ thể gì?

Sao Khuê hỏi vặn:

- Anh hỏi tò mò hay là vì động lực gì?

Lĩnh thẳng thắn:

- Vì tò mò.

Sao Khuê nói:

- Nếu để thỏa mãn sự tò mò của anh chắc tôi phải nói nhiều lắm. Tôi nghĩ nếu được mời anh lang thang với tôi trên đường phố một buổi, rồi anh sẽ biết một người tình nguyện sẽ làm những việc gì.

Lĩnh chuyển đề tài ngay:

- Thằng nhóc đệ tử hôm đó của em, giờ ra sao rồi? Nó đã chấm dứt hẳn trò lao đầu vào xe nguy hiểm ấy chưa?

Sao Khuê trầm ngâm:

- Anh muốn hỏi thằng bé à? Nó đã hứa với tôi, chắc chắn nó sẽ không làm điều dại dột ấy nữa. Khổ nỗi trong thành phố này còn biết bao nhiêu đứa trẻ như nó.

Lĩnh chép miệng:

- Tại sao nó phải làm như thế nhỉ?
- Vì cái ăn.

Lĩnh trợn mắt:

- Nó không sợ chết à.

Sao Khuê hỏi lại:

- Có lẽ anh chưa bao giờ bị bỏ đói hai ba ngày? Những đứa trẻ của tôi hầu như những đứa nào cũng từng trải về cái sự đói nên chúng rất sợ đói. Chúng thường sợ những thứ đau đớn, khổ sở mình đã trải qua, còn chết thì chúng chưa... nểm bao giờ nên đâu có sợ.

Lĩnh gật gù:

- Nếu vậy chắc công việc của Khuê không dễ dàng chút nào?
- Vâng, thật ra thời gian tôi giành cho việc này không nhiều vì tôi còn bận học.

Lĩnh lặng lẽ nhìn Khuê, cô bé còn nhỏ nhưng suy nghĩ cũng sâu lắng đấy. Chẳng bù với những cô gái ngồi gần các bà mẹ đằng kia...

Giọng Sao Khuê lại vang lên:

- Hôm trước tôi có hơi quá lời, tôi cũng xin lỗi anh. Một người tự nguyện làm công tác xã hội không nên nóng nảy, nhưng tôi thì vẫn quen thói ào ào. Ở nhà mẹ tôi rầy hoài ấy chứ.

Lĩnh mỉm cười, khiến cô ngỡ ngàng:

- Tôi nói gì sai à?

Lĩnh lắc đầu:

- Không. Tôi đang nghĩ liệu tôi có thể giúp được gì cho những đứa bé của cô.

Sao Khuê nói như reo lên:

- Nếu có tấm lòng, anh sẽ giúp được mọi thứ.

Lĩnh nheo nheo mắt:

- Chắc chắn tôi có tấm lòng em cứ nhờ đi...

Sao Khuê chớp mi. Cô nhìn về phía mẹ con bà Lý và bắt gặp gương mặt bức dọc, hằm hừ của họ. Nhớ tới những lời chua ngoa, mai mỉa lúc nãy của bà Lý, bỗng dưng Khuê thích thú khi biết mình đang khiến bà ta điên lên vì ghen tức. Một chút nghịch ngợm trẻ con, cộng thêm một chút cao ngạo đàn bà đã khiến Sao Khuê muốn mẹ con bà Lý phải tức hơn nữa cho đáng.

Đưa ngón tay trở ra, hơi nũng nịu một chút:

- Tôi sẽ nhờ nhưng anh phải ngoéo tay hứa mới được.

Lĩnh bật cười. Anh tham gia trò chơi của Khuê một cách vô tư. Với anh buổi tối này không còn nặng nề vì những hợp đồng làm ăn cần được giải quyết bên ly rượu mà trái lại anh đang hết sức bay bổng nhẹ nhàng bên một cô gái.

Mặc kệ những phụ nữ trẻ già đang nhìn hai người bằng những cái nhìn tóe lửa, Lĩnh và Sao Khuê tiếp tục trò chuyện. Sao Khuê nhận ra Lĩnh không đến nỗi dễ ghét như cô từng ghét. Trái lại, anh có sự thu hút riêng. Lĩnh rất bản lĩnh trong việc chinh phục phụ nữ. Thảo nào các cô gái trong bữa tiệc tối nay đều hướng về anh với tất cả ngưỡng mộ.

Nhưng Sao Khuê không như họ, cô chẳng hề ngưỡng mộ Lĩnh, cô thích nói chuyện với anh vì tò mò nhiều hơn.

Mãi đến khi về nhà, chui vào giường ấm áp dưới lớp mền dày mượt, Sao Khuê mới bàng khuâng nghĩ tới hai chữ "ngẫu nhiên" giữa cuộc đời có muôn vàn ngẫu nhiên này.

Ngày mai nhất định Sao Khuê sẽ kể cho nhỏ Phương Du nghe chuyện cô gặp lại gã nhà giàu hợm hĩnh đó.

Chắc chắn nó sẽ cười và bảo: "Ghét của nào trời trao của nấy". Còn bây giờ Sao Khuê phải ngủ với một giấc mơ thật lãng mạn.

Ngàn năm đợi

Chương 2

Sao Khuê chạy vội vào mái hiên một ngôi nhà khi trời ập mưa xuống. Thật không ngờ đột nhiên trời lại đổ mưa mà mưa lớn như vậy. Quần áo ướt sũng, Khuê phải vòng tay ngang ngực cho đỡ lạnh. Ngay lúc đó, có cảm giác bị nhìn trộm.

Hất mặt sang bên trái, cô bắt gặp ánh mắt một gã thanh niên. Hắn ta đang nhìn Khuê với vẻ ái ngại khiến cô bối rối khi nghĩ chắc mình trông kinh dị lắm. Mà không kinh dị sao được khi cô đang lạnh đến mức tay chân quít lại, môi tê rần và bụng reo lên từng cơn vì đói. Không khéo chắc Khuê xỉu mất.

Tất cả cũng tại cái tật vừa lỳ vừa bướng của cô Sáng nay, Khuê đã... làm trận làm thương với mẹ chỉ vì bà không cho cô đủ số tiền ba đã hứa, đã vậy mẹ còn mắng Khuê lo chuyện bao đồng. Bà tuyên bố sẽ

không cho phép Khuê tham gia "ba cái trò thanh niên tình nguyện gì đó" nữa vì Khuê không đủ năng lực cũng như tài chính để lo cho nhóm trẻ cô nhận đỡ đầu, hãy để chuyện đó cho người khác. Bồn phận của cô hiện giờ là học, phải tốt nghiệp đã...

Mẹ nói nhưng không nghĩ đã làm Khuê khó xử. Mẹ nói mà không thêm biết Sao Khuê khổ sở thế nào với trách nhiệm của một người đỡ đầu nhưng không chu toàn công việc. Giận mẹ, Khuê không ăn trưa cũng không... thêm đi xe máy. Cô cuốc bộ đến trường trong khi áo mưa lại để dưới yên xe. Thế là khi tan học, cô mắc mưa dối rét và lòi thối nhếch nhác chẳng thua gì bọn... đàn em.

Hai chân run lẩy bẩy, Khuê nhóng mắt tìm taxi, nhưng dưới mưa thế này chẳng có chiếc nào dại dột chạy rong, nếu không có khách gọi. Chịu hết nổi, Khuê đành ngồi xuống, lưng dựa vào tường như sắp chết tới nơi.

Gã thanh niên đến bên Khuê, giọng lo lắng:

- Em sao thế... bé?

Sao Khuê ngẩng mặt lên, cô không mở miệng nói, răng bắt đầu va vào nhau lóp cốp...

Gã thanh niên kêu lên:

- Không khéo em thành cá basa đông lạnh mất.

Dứt lời gã xốc Khuê lên rồi ôm siết lấy Khuê làm cô thấy hồn vía lên mây vì hoảng sợ. Sao Khuê muốn đẩy gã ra, nhưng không được, người cô gần như tê dại vì lạnh. Ngay lúc đó, Khuê nhận được sức nóng từ ngực gã thanh niên lan tỏa sang mình, trong cô cũng bùng lên sự phản kháng tự nhiên. Hơi ấm của gã thanh niên xa lạ cùng sự bức tức của cô trong tích tắc chọt bùng dậy một ngọn lửa nhỏ khiến Sao Khuê thấy ấm dần. Mím môi lại, Khuê làm thinh chịu trận.

Gã thanh niên không ôm Khuê nữa, gã đứng ngoài che chắn cả gió lẫn mưa khiến cô bớt lạnh rất nhiều. Len lén Khuê ngược mặt và e dè nhìn gã qua hai hàng mi, Sao Khuê như bị lòi cuốn bởi khuôn mặt cương nghị với hai gò má cao và cái quai hàm như tạc vào đá của gã. Từ dưới nhìn lên, các góc cạnh và các mặt phẳng trên gương mặt gã vừa ngạo nghễ vừa lăm lăm nhưng không làm người khác sợ, mà trái lại trông gã rất thu hút.

Giọng gã vang lên thật ấm áp trong cơn mưa như thác đổ:

- Tôi chỉ giúp em chứ chẳng có ý xấu. Giờ em đã thấy đỡ rồi phải không?

Sao Khuê lắp ba lắp bắp:

- X... a... x... a tui ra được rồi...

Gã thanh niên hơi nghiêng người ra và nheo mắt quan sát Khuê thật

kỹ làm mạch máu Khuê đập mạnh. Cái nhìn của gã khiến người cô nóng hơn. Dù gã đã xích ra, Khuê vẫn cảm nhận được hơi thở gã phả xuống cổ mình nhồn nhột. Cô vừa sợ vừa lo, nhưng kỳ lạ sao cô không muốn gã buông mình ra như cô vừa đáp ứng yêu cầu.

Thời gian trôi qua chậm chạp đến mức Sao Khuê mất luôn khái niệm về thời gian. Mưa mỗi lúc một to, gió mỗi lúc một mạnh lại kèm theo sấm sét vang trời.

Bất giác Sao Khuê bật khóc. Cô ghệt tay lẫn ta khi một tia chớp sáng trời kéo theo tiếng nổ buốt đầu. Khuê như nghẹn lời:

- Ghê quá!

Gã vỗ về:

- Không sao đâu. Đừng nhè như thế, em sẽ bị lạnh hơn.

Mắt nhắm tịt lại, Khuê gằn như giấu mặt vào vai gã thanh niên. Cô bồi hồi nhận ra đó là một bờ vai rộng vững chắc.

Gã ngẩn ngơ:

- Tôi là Viễn. Còn em?

- Sao Khuê.

- Cái tên thật lạ. Chắc tôi khó lòng quên.

Khuê làm thinh. Cô chợt ân hận khi đã cho gã ta biết tên mình.

Dường như đọc được những suy nghĩ của Khuê, Viễn nói tiếp:

- Khuê không phải lo sau cơn mưa này, nổi người đi một nơi, tôi sẽ nhớ tên Sao Khuê như nhớ một kỷ niệm đầy ấn tượng chứ không có ý gì xấu.

Sao Khuê thấy ngại khi Viễn luôn phân bua cho bản thân. Cô nhỏ nhẹ:

- Tôi có bảo anh là người xấu đâu, sao cứ thanh minh mãi thế?

Viễn hơi nhếch môi:

- Thú thật, tôi cũng thấy kỳ cho hành động bộc phát của mình.

Sao Khuê ngập ngừng:

- Tôi lại thấy kỳ nếu không cảm ơn anh.

Viễn so vai:

- Quan trọng là em đã không lẫn đùng ra xỉu vì lạnh và cũng không cho tôi một bạt tai.

Sao Khuê nóng bừng vì ánh mắt của Viễn cô nói:

- Tôi có thể làm thế sao?

Rồi Khuê hỏi:

- Anh không lạnh hả?

- Tôi quen rồi. Mưa này với tôi ăn thua gì!

Nhìn bề ngoài, Viễn có dáng của một người dày dạn, phong trần.

Anh trông bụi bặm với cái áo thun màu xám bỏ ngoài cái quần jean

cũ, chân mang dép lê bằng nhựa màu nâu đen. Trang phục anh đang mặc là của những người bình dân lao động, nhưng nhìn Viễn lại không giống họ. Ở anh, sự tự tin, mạnh mẽ của người từng trải, quen lặn lội với đời nói lên rất rõ nét. Điều đó như giải thích với Khuê hành động vừa rồi của anh.

Viễn tò mò:

- Khuê đi học về à?
- Vâng.
- Chắc là trường Đại học xã hội nhân văn?

Sao Khuê ngạc nhiên:

- Sao anh biết?

Viễn thần nhiên:

- Tôi đoán thế. Vì trường đó gần đây. Mùa này là mùa mưa, con gái đi học phải luôn có áo mưa trong cặp. Không thì gay go lắm.

Sao Khuê nuốt nghẹn xuống, cô nói:

- Tôi biết, tôi nhớ, nhưng bữa nay tôi cố tình không mang áo mưa, đã vậy còn cuốc bộ

Viễn gật gù:

- Chắc chắn để làm khổ một anh chàng nào đó? Ai ngờ người chịu thiệt thòi trước tiên là mình.

Sao Khuê làm thinh, Viễn lại nói tiếp:

- Anh ta mà thấy em trong hoàn cảnh này, chắc tim gan phèo phổi gì lộn tùng phèo lên hết.

Sao Khuê gượng gạo:

- Anh chỉ giỏi tưởng tượng.
- Vậy sao? Nhưng trí tưởng tượng siêu phàm cỡ nào tôi cũng không tưởng nổi khi tôi sẽ gặp một cô bé như em

Sao Khuê hất bật lên:

- Như tôi thì thế nào?

Đôi mắt rất sáng của Viễn như bùng lên ngọn lửa thật ấm:

- Lúc em chạy ào vào hàng hiên, tôi có cảm giác một cô tiên bé xíu ham chơi bị mưa ướt cánh không bay về trời được đành phải trú mưa trong tâm tạng ngơ ngác, hoảng hốt. Rồi em khụy xuống, tôi tưởng như nàng tiên ấy sắp lìa đời nên quên mình là ai, tôi đã đỡ nàng lên và ủ ấm bằng thân xác phàm trần.

Sao Khuê đỏ mặt vì những lời bay bổng của Viễn, cô cầu nhàu:

- Anh nói cứ y như nhà văn viết chuyện cổ tích không bằng, đúng là siêu xạo...

Viễn bật cười thật to:

- Siêu xạo! Hay đấy!

Sao Khuê tò mò:

- Thật ra anh là ai? Anh có ham chơi nên bị mắc mưa, không bay về trời được không?

Viễn ung dung trả lời:

- Tôi cũng mắc mưa, nhưng nhờ trú mưa tôi đã bay ra khỏi một nhọc đời thường để có những phút giây thật lãng mạn bên một cô bé xa lạ.

Khuê hơi bấu môi:

- Anh đúng là mồm mép. Chắc là... là...

Thấy Khuê ngập ngừng, Viễn thản nhiên nói tiếp:

- Chắc là có nhiều cô gái chết mệt vì mồm mép của tôi? Ý em muốn nói thế chứ gì?

Sao Khuê khịt mũi nghệt cứng:

- Nhảy bén lắm!

- Thật ra chẳng có cô gái nào thèm chết mệt vì một gã nghèo kiết xác chuyên môn chạy xe ba gác như tôi đâu.

Lúc Khuê còn đang tròn xoe đôi mắt đen rất đẹp của mình, nửa tin nửa ngờ, Viễn đã chỉ cái ba gác máy đang nằm phải mưa dưới gốc me già gần đó. Anh ta nói:

- Con ngựa sắt, phương tiện sinh sống của tôi đấy. Nếu Khuê không ngại, một lát hết mưa, tôi tình nguyện đưa Khuê về dinh.

Sao Khuê nuốt nước bọt vì đề nghị lãng mạn này. Nhưng ba mẹ mà trông thấy cô trên xe ba gác bước xuống, chắc sau này Khuê sẽ được đưa đón mỗi khi ra ngoài quá. Và như vậy, mọi sự lãng mạn sẽ biến thành lãng nhách tẻ nhạt. Cô mỉm cười thật lịch sự:

- Cảm ơn anh. Tôi không muốn anh chàng của mình vỡ tim mà chết đâu.

Viễn thở dài:

- Tôi đành vỡ tim vì thất vọng vậy.

Sao Khuê chớp mi. Anh chàng ba gác máy này thật "dễ sợ". Khuê chưa bao giờ gặp ai ăn nói táo bạo như vậy. Nhìn vẻ tự tin của Viễn, Khuê có cảm giác anh ta không hề vạch ra cho mình một giới hạn nào trong giao tiếp. Sức mạnh nào khiến Viễn tự tin như vậy? Sao Khuê không thể biết vì với cô, anh vẫn là người xa lạ.

Cô hỏi:

- Anh chờ gì trên con ngựa sắt đó?

Viễn đáp:

- Đủ thứ, ai thuê gì, tôi chờ đó.

- Anh đã đưa bao nhiêu cô nương về dinh rồi?

- Chưa đưa ai cả. Nếu Khuê mở hàng thì còn gì bằng.

Sao Khuê rụt vai:

- Đừng có dụ khị.

Dứt lời, cô hắt hơi một lúc mấy cái liên tục.

Viễn chép miệng:

- Không, kéo Khuê bệnh mất.

Sao Khuê vênh váo:

- Thỉnh thoảng cũng nên bệnh một chút cho người ta sợ.

Viễn lắc đầu:

- Đúng là trẻ con.

Khuê nghênh mặt:

- Anh sai rồi. Đó là câu của mẹ tôi thường nói với ba tôi chứ không phải lời của trẻ con đâu.

- Vậy sao em lại nói với tôi? Thật buồn cười khi giữa chúng ta chưa là gì hết.

Ấm ức, Khuê liếc Viễn một cái thật dài. Tim cô rộn lên khi bắt gặp nụ cười miệng rộng rất quyến rũ của anh. Bất giác Khuê quay mặt đi.

Trời bắt mưa, Khuê ngán ngừ:

- Có lẽ tôi đi được rồi.

- Có vội lắm không?

Khuê cắn môi:

- Trước sau gì cũng tới lúc đó mà.

Giọng Viễn trầm lắng xuống:

- Tôi sẽ chờ Khuê nhé.

Sao Khuê bối rối:

- Cảm ơn anh. Tôi... tôi...

- Đùa thế thôi. Tôi sẽ gọi hộ Khuê một chiếc xích lô vậy.

Khuê lí nhí:

- Vâng. Anh làm ơn...

Viễn dặn dò:

- Chờ ở đây chớ đừng đi đâu nhé?

Sao Khuê gật đầu. Viễn băng mình ra mưa và đi ngược về phía ngã tư. Độ chừng năm phút sau, anh đã trở lại với một chiếc xích lô chạy kè kè bên. Lúc này, Khuê đã thấm lạnh và thấm mệt dữ lắm rồi. Hai chân cô run lập cập bước muốn không nổi.

Viễn đưa tay cho cô vịn. Khuê cảm nhận được vòng tay anh siết nhẹ quanh mình. Rồi giọng anh như gió thoảng:

- "Lạnh vừa đủ siết vòng tay

Run đi em để sau này nhớ nhau "

Bỗng dừng mắt cô cay xè khi nghe Viễn đọc hai câu thơ đó. Có thể là cảm xúc của anh, cũng có thể do anh buột miệng. Nhưng dù thế nào cũng là hai câu thơ của một sự chia xa.

Thật ngớ ngẩn, Khuê hỏi:

- Mình sẽ không gặp lại nữa sao?

Viễn vuốt gương mặt sưng nước:

- Sẽ gặp lại nếu có duyên. Chào em.

Dứt lời anh kéo tấm bạt cho xe chạy, Khuê nghe trái tim mình đau thắt nhưng cô vẫn ngồi im chớ không vén bạt lên nói thêm câu nào hết.

Cô mệt lả, người tựa vào xe. Nhắm mắt, Khuê như vẫn nghe như hơi thở của Viễn còn nồng ấm bên mình. Xe lắc lư ru ngủ. Người đập xích lô hỏi địa chỉ nhà khiến Khuê như bưng tỉnh.

Cô co ro ôm cái túi xách ướt mềm vào lòng rồi không chịu nói, cô vén bạt xe Chuối đầu ra ngoài tìm.

Mưa đã bớt nhưng vẫn còn mờ mịt. Sao Khuê không nhìn thấy ai ngoài màn mưa trắng xóa. Bồng bênh theo nhịp xe lăn, cô tự hỏi khoảnh khắc vừa trôi qua là hiện thực hay là một cơn mơ vậy? Rồi cô tự trả lời.

Đó là hiện thực, nhưng tất cả đã tan biến như một giấc mơ khi gương mặt Viễn đã khuất sau tấm bạt. Giờ chỉ còn mình Khuê với cơn đường mưa mù, với ngã nghiêng phố xá và một nỗi quạnh hiu choáng ngợp

Ngàn năm đợi

Chương 3

Nhìn Sao Khuê ủ rũ như con mèo ướt bên ly nước xí muối, Phương Du chép miệng:

- Mà đúng là thất tình thiệt rồi. Tàn tạ dung nhan, phờ phạc tâm hồn vì một gã phu xe. Lãng mạn thật! Nhưng có đáng không nhỉ mà cả tuần này, ngày nào mày cũng bắt tao vào quán này ngồi để ngắm phụ mày một người xa lạ.

Sao Khuê phát tay:

- Tao đâu có ép mày vào quán, mày tự nguyện, giờ lại cần nhân.

Thôi về đi...

Phương Du liếc cô một cái dài sọc:

- Hứ! Về được đã chẳng ngồi đây.

- Vậy thì đừng có than nha.

- Không than, nhưng tao muốn biết cái gã... đó như thế nào mà khiến mày bệnh một trận nặng quá sức.

Khuê gân cổ:

- Tao bệnh là tại tao mắc mưa, chớ ăn thua gì tới ai.
- Phải không đấy?

Sao Khuê bưng ly uống từng ngụm nhỏ và nghe buồn thấm vào tim.

Cô ngáp ngừng:

- Những gì tao biết về Viễn, tao đã kể hết với mày rồi.

Phương Du nói:

- Những cái biết đó mông lung còn hơn sương khói. Gã ta đúng là bí hiểm. Tự xưng mình là tài xế chạy xe ba gác, nhưng mở miệng lại văn vẻ như nhà thơ.

Sao Khuê thở dài:

- Bởi vậy tao có cảm giác tao đã gặp Viễn trong một giấc mơ, chớ không có thật.

Nhìn sang bên kia đường, Du nói:

- Nhưng ngôi nhà hai ... đứa bây đục mưa vẫn sò sò kia kìa.
- Đành là vậy, khổ là người thì đã biến biệt nơi đâu rồi. Hôm đó, cái quán này đóng cửa nếu không tao đã chui vào cho ấm rồi chứ đâu đứng dưới mái hiên nhà người.

Phương Du hóm hỉnh:

- Nếu thế thì có gì hay để về già kể cho con cháu nghe.

Sao Khuê buồn so:

- Chẳng lẽ tao không bao giờ gặp lại Viễn?

Du chống tay dưới cằm, giọng dài ra:

- "Người đâu gặp gỡ làm chi

Trăm năm biết có duyên gì hay không?"

Muốn biết... vụ này, chắc tao phải đưa mày đi coi bói. Tao biết một bà bói bài hay lắm.

Sao Khuê lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi! Tao không đi đâu. Lỡ thầy bói nói "không" thì sao?
- Thì tui bây vô duyên chứ sao nữa.

Phương Du chăm chú nhìn Khuê:

- Hỏi thiệt nha! Mày bị... sét đánh hả?

Thấy Khuê làm thinh. Du lại hỏi:

- Nhắm gã Viễn đó có bị... sét đánh như mày không?

Sao Khuê tự tin:

- Chắc có.

Du kêu lên:

- Sao mày biết.
- Nhìn trong mắt Viễn, tao thấy có một nỗi gì nồng nàn, da diết tao không thể quên được.

Phương Du lắc đầu:

- Trời ơi! Chết mày rồi! Cô Hiệp mà nghe thì... thì...

Sao Khuê nghiêm mặt:

- Mày phải thề là không được nói với mẹ tao đó.

- Chắc! Chuyện nhỏ!

Khuê cương quyết:

- Nhỏ cũng phải thề.

Phương Du trợn mắt:

- Mày bị sao vậy?

- Mày thề đi!

- Thề thì thề, làm gì dữ vậy. Tao có phải đưa mách lẻo đâu.

Sao Khuê gượng cười:

- Tao xin lỗi. Mình về thôi, chiều lắm rồi.

Phương Du đứng dậy:

- Ủa về.

Một chiếc xe ba gác máy nổ đinh tay nhúc óc chở đầy hàng chạy ngang làm Khuê vội vã nhìn theo rồi thất vọng. Không phải Viễn. Anh đã mất hút từ chiều mưa ngày ấy và Khuê đã nhớ nhung rồi vẽ vời bao nhiêu hình ảnh đẹp về anh.

Theo nhận định của Khuê, Viễn không phải tầm thường, một người lam lũ lao động chân tay nặng nhọc. Ở anh, nhất định phải có cái gì cao siêu, nhưng đó là gì. Sao Khuê không nói cụ thể được.

Cô đã luôn nghĩ tới Viễn với mong ước cháy bỏng là sớm gặp lại.

Buồn làm sao mơ ước ấy mỗi lúc một xa tầm tay với.

Ngồi sau xe cho Khuê chở, Phương Du cứ léo nhéo liên miện:

- Tại sao mày phải dấu cô Hiệp chuyện gã Viễn đó? Phải mày biết trước cô Hiệp cấm mày quen anh ta không?

Khuê ậm ừ:

- Tao không muốn mẹ xen vào chuyện riêng của mình. Tao sợ bị tra tấn bởi ức tỉ câu hỏi của mẹ lắm.

Phương Du nhún vai:

- Tốt hơn hết nên quên buổi chiều mưa ấy đi. Hãy coi như chưa bao giờ gặp Viễn, anh ta không hề tồn tại. Có thể mày mới bình tâm được.

Sao Khuê rầu rĩ:

- Tao có muốn nhớ đâu. Nhưng hình bóng Viễn vẫn lờn vờn trong hồn, tao không quên được. Lẽ ra hôm đó tao nên đợi tận mưa hắt hắt về, có thêm thời gian, tao sẽ biết về Viễn nhiều hơn. Giờ nghĩ lại tao thấy ân hận.

Phương Du nghiêm giọng:

- Mà phải thực tế để nhận ra rằng nếu có gặp lại, mà và hân cũng không đi tới đâu.

Sao Khuê im lặng, một lúc sau mới nói:

- Đành là vậy, nhưng tao vẫn ước ao được gặp lại, dù chỉ một lần thôi.

Du rủ:

- Ghé chỗ tụi nhỏ không? Giờ này chắc bọn chúng về cả rồi.

Khuê nhìn đồng hồ:

- Ghé mười phút thôi, về trễ quá, tao sẽ bị mắng.

Du hấp háy mắt:

- Mà cũng sợ bị mắng nữa à?

Sao Khuê rầu rĩ:

- Đạo này mẹ tao giữ tao kỹ lắm. Bà muốn ép tao vào khuôn. Mẹ muốn tao tham gia dịp tiệc tùng để làm quen với ông này bà nọ. Mẹ muốn tao quen một người môn đăng hộ đối trong giới làm ăn của bà.

Phương Du lên giọng dạy đời:

- Cha mẹ nào lại không muốn gả con vào gia đình đảng hoàng, giàu có.

Khuê làm bầm:

- Đảng hoàng giàu có mà không hạnh phúc thà xuống địa ngục còn hơn.

Phương Du hỏi:

- Mà tiếp xúc với trẻ đường phố nhiều, mà thấy có đứa nào thuộc gia đình giàu có không? Hãy đưa trẻ bị đẩy ra đường vì nghèo đói. Bồi dậy đừng đại dột mớ một túp lều tranh hai quả tim vàng và một chiếc xe ba gác. Lũ con mà sẽ khổ đó.

Sao Khuê không đồng ý:

- Nói như mà rồi những người nghèo không được yêu à?

- Có chứ! Nhưng tiểu thơ mà yêu một gã phu xe thì chỉ có trong chuyện cổ tích. Hiểu không?

Khuê không tranh luận với Du nữa. Đã tới Mái Ấm rồi. Cô vừa dừng xe thì trong nhà một bày con nít ủa ra. Khuê nhìn quanh và hỏi:

- Trí chưa về hả mấy đứa?

- Dạ chưa. Bữa nay thằng Trí bị bán ế nên đâu dám về sớm.

Sao Khuê nhìn Phương Du:

- Thật khổ thân thằng nhỏ.

Du hạ giọng:

- Chỉ sợ nó lại bỏ đi lang thang như trước kia thôi. Trí là đứa dễ bị dụ nhất. Mà nhớ vụ nó nhào vào đầu xe người ta để thằng Đức chôm cái túi xách không?

Sao Khuê nói:

- Nó sẽ không làm thế nữa. Tao tin như vậy.

Cả hai vào trong trò chuyện, hỏi thăm bọn trẻ. Đứa nào ở đây cũng có hoàn cảnh đáng thương. Khuê thương nhất là thằng Trí. Mới tám tuổi đầu đã bị vứt vào đời. Mẹ bỏ đi vì không chịu nổi người chồng vũ phu nát rượu. Trí ở với ngoại, đến khi ngoại chết, vợ chồng cậu mợ đánh đập không ngớt tay. Trí lên xe đò vào Sài Gòn với một đứa cùng xóm, đó là thằng Đực. Nó mới vất vưởng trên hè phố được một tháng thì gặp Khuê và Du. Hai cô đã đưa Trí vào Mái Ấm này để nó có chỗ ăn chỗ ngủ, giúp nó một số tiền nhỏ để nó bán vé số. Tội nghiệp nó còn bé quá. Ở vào tuổi đó, nhiều đứa bé còn được cha mẹ nắn nỉ, dụ ngọt để ăn thêm nhiều cơm, được các dì các cô tranh nhau ẩm đi chơi thì thằng Trí đã phải lăn lóc như thế.

- A! Thằng Trí về.

Nghe đứa nào đó la lên, Sao Khuê liền bước ra ngoài và thấy Trí. Nó cười toe toét và vòng tay thưa cô. Khuê thấy cái túi vải đựng cái áo mưa cô cho nó căng phồng. Nó hí hửng khoe:

- Em có nhiều kẹo lắm.

- Ở đâu em có thế?

Trí quệt mũi:

- Em không ăn cắp. Của anh kia cho em.

Sao Khuê thắc mắc:

- Sao tự nhiên ảnh lại cho em?

Thằng Trí ngập ngừng:

- Ảnh bảo em về cho mấy anh chị trong nhà, rồi bữa nào anh sẽ ghé chơi.

Phượng Du hỏi:

- Ảnh tên gì?

- Em hông biết. Chắc anh đó là thầy giáo. Ảnh nói sẽ dạy em học.

Sao Khuê ngập ngừng:

- Anh đó có biết em đang ở trong nhà mở không?

- Dạ biết. Hồi nãy ảnh chở em về đây mà.

Sao Khuê vuốt đầu thằng Trí:

- Có người dạy em học là tốt, nhưng chị phải gặp họ trước đã. Mà em bán hết vé số chưa?

Thằng Trí hớn hờ:

- Dạ hết rồi. Anh đó mua cho em bảy tờ luôn. Bữa nay hên thiệt!

Sao Khuê chớp mắt:

- Ờ hên! Thôi tụi chị về đây.

- Sao chị về sớm vậy?

- Hồng dám sớm đâu. Chị chờ em lâu lắm rồi. Cứ tưởng em đi theo thằng Đực không hà?

Thằng Trí giầy nầy:

- Nó xấu lắm. Em không theo nó.

Sao Khuê gật gù:

- Chị biết em ngoan. Nhớ chia kẹo cho các bạn nghe. Chị về!

Phương Du lại léo nhéo sau lưng Khuê:

- Không biết... thằng cha nào cho nó kẹo, rồi chờ nó về nhà nữa.

Khuê nhún vai:

- Tao cũng đang thắc mắc như mày. Theo tao đó là người tốt.

- Cầu mong là như vậy.

Tối đầu hẻm nhà Phương Du, Khuê ngừng xe cho con nhỏ đi bộ vào.

Giờ này, chắc chắn mẹ đang đi tới đi lui ngóng cô. Lớn rồi mà không có chút tự do nghĩ cũng khổ. Từ ngày anh Thái đi du học tới nay, bao nhiêu lo lắng mẹ đổ hết vào Khuê. Với bà, Khuê chẳng khác đứa trẻ lên mười cần được chăm nuôi cẩn thận.

Dừng xe trước cổng, Khuê chưa kịp nhấn chuông, cửa đã mở. Bà

Tính, giúp việc cho gia đình nói nhỏ:

- Mọi người chờ con suốt từ chiều.

Khuê ngạc nhiên:

- Chờ con làm chi?

- Nhà có khách. Ba mẹ muốn con gặp họ.

- Ai mà quan trọng dữ vậy dì?

Bà Tính lắc đầu:

- Họ mới tới lần đầu, dì không biết.

Ngay lúc đó, bà Hiệp bước ra. Mặt cười thật tươi, bà bảo:

- Vào đây con.

Sao Khuê tò mò bước theo mẹ. Cô khá bất ngờ khi thấy Linh và ông

Tuân đang ngồi trong phòng khách với ba mình.

Ông Thông dứ dứ tay về phía cô:

- Bữa nay con gái đi học về trễ đấy nhé!

Sao Khuê lễ phép vòng tay chào ông Tuân rồi Linh. Cô bắt gặp một chút giễu cợt trong ánh mắt của anh ta.

Nghĩ cũng lạ. Cô từng băng khuâng mắt cả tuần vì Linh, từng mong anh gọi điện cho mình. Với Khuê, dư vị buổi tiệc đêm ấy từng làm cô mơ mộng, ấy vậy mà sao cuộc gặp gỡ hết sức lãng mạn với Viễn, cô chừng như quên bằng Linh. Khuê đã bị gã con trai kia thu mất hồn vía rồi nên hôm nay đứng trước Linh, cô chẳng còn chút cảm giác nào.

Linh ra vẻ quan tâm:

- Dường như Khuê không được khỏe?

Lúc cô còn gương gao cười, bà Hiệp đã trả lời:

- Em nó vừa bệnh một trận. Chả là bị mắc mưa nên cảm lạnh. May là không viêm phổi đấy.

Rồi bà lên giọng thở than:

- Nó mà ra khỏi nhà là mình không thể nào yên tâm, cứ thắc thỏm đến khi nó về mới thôi.

Ông Tuấn nhỏ nhẹ:

- Vậy sao anh chị không đưa đón cháu mỗi ngày? Ngồi xe du lịch vẫn an toàn hơn chạy xe gắn máy.

Ông Thông mỉm cười:

- Tôi cũng định vậy, nhưng nghĩ lại con bé đâu còn là trẻ con, cứ giữ rịt mãi biết chừng nào nó mới trưởng thành.

Lĩnh nói với ông Tuấn:

- Sao Khuê là tình nguyện viên của trẻ em đường phố đó ba. Hôm trước nhờ Khuê, con mới tìm lại được cái túi đựng vợt tennis bị mất.

Bà Hiệp ngạc nhiên:

- Vậy mà cô chú chả nghe Sao Khuê nói gì cả.

Lĩnh kêu lên:

- Thế à! Chắc là Sao Khuê muốn giữ bí mật chuyện này. Vậy mà cháu không biết.

Khuê lắc đầu:

- Không phải là giữ bí mật, mà em cho đó là chuyện nhỏ nhặt.

Bà Hiệp lại kể... tội con gái:

- Đây! Anh và cháu Lĩnh xem, con bé chỉ giỏi "Ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng".

Ông Tuấn mỉm cười:

- Có con gái như thế là quý hóa quá rồi. Tôi đang mơ một đứa con gái như thế đấy.

Bà Hiệp chép miệng:

- Thế ra nhà chỉ một mình cháu Lĩnh cũng buồn nhỉ. Muốn đông vui, chắc anh phải mau cưới vợ cho con trai.

Ông Tuấn từ tốn:

- Tôi cũng nghĩ như thế, nhưng cậu quý tử nhà tôi còn mãi ham chơi.

Bà Hiệp nói:

- Có vợ tự khắc sẽ biết lo chớ gì.

Thấy vợ hăng hái chuyện của người khác quá, ông Thông nhẹ nhàng:

- Đàn ông thời đại này thường nặng phần công danh, ít ai chịu lấy

vợ sớm như thời của chúng ta. Mà... chúng ta bắt đầu dùng cơm được rồi chứ?

Nghe ba mình nói thế, Khuê hơi ngạc nhiên vì không ngờ ông Tuấn và Linh lại được ba mẹ cô mời cơm. Vốn nhanh nhẩu, cô đứng lên:

- Con xin phép xuống bếp phụ dì Tính ạ.

Bà Hiệp kéo Khuê ngồi xuống:

- Để cho mẹ. Con nói chuyện với anh Linh cho vui.

Sao Khuê đành tuân lệnh. Linh hỏi:

- Khuê về muộn vì lũ trẻ phải không?

- Vâng.

- Cậu bé hôm trước bữa nay thế nào rồi?

- Vẫn bình thường.

Linh hơi nheo mắt:

- Nghĩa là suốt ngày vẫn lang thang trên phố?

Sao Khuê nhấn mạnh:

- Lang thang có nghĩa đi không có mục đích. Nhưng bọn trẻ của tôi không như vậy, chúng làm việc trên phố nên đâu thể gọi là lang thang.

- Tôi dùng từ lang thang cho có vẻ hay hay vậy mà.

Sao Khuê nói:

- Trẻ con cần sự chính xác, chân thật hơn cái hay hay.

Linh bật cười:

- Xin lỗi... trẻ con vậy.

Khuê vuốt tóc, cô dài giọng:

- Anh còn đánh tennis chứ?

Linh gật đầu:

- Với tôi, chơi tennis nằm trong lịch làm việc hàng ngày.

- Ghê vậy sao?

- Có sức khỏe mới làm việc nổi chứ. Theo tôi, em nên chơi một môn thể thao nào đó.

Khuê che miệng:

- Như tennis chẳng hạn hả?

- Đúng vậy. Tôi sẵn sàng làm huấn luyện viên cho riêng Khuê.

Sao Khuê nói ngay:

- Tiếc là tôi chưa sẵn sàng làm học trò để học chơi tennis. Môn này có vẻ thời thượng quá, không hợp với tôi. Thay vì đi xe máy tới trường, tôi sẽ đi xe đạp hoặc đi bộ, cũng là cách luyện thân thể vậy.

Lang thang như vậy mới có vẻ... hay hay đó.

Linh hỏi:

- Thế em đã thử lang thang lần nào chưa?

Sao Khuê gật đầu:

- Đã thử và đúng là... hay hay thật.

Lĩnh lại cười. Anh thích kiểu nói chuyện nghịch ngợm, dí dỏm của Khuê. Cô bé không tăng bốc anh, và luôn tỏ vẻ ngang hàng khiến Lĩnh cháy bỏng mong muốn chinh phục. Anh biết lần đầu tiên gặp trên đường đã khiến Khuê có ác cảm với mình. Rồi gặp lại nhau lần thứ hai trong bữa tiệc ở nhà ông bà Luỹ, ác cảm Khuê... dành cho Lĩnh có vơi đi nhiều, thậm chí cô bé đã tỏ ra rất cởi mở đến mức Lĩnh đã tưởng cô bé thích mình. Thế nhưng hôm nay Khuê đã quay lại như ngày đầu. Cô bé đang thích thú khi chiêm chọc Lĩnh. Nhưng với anh đó là chuyện nhỏ, nhất định Sao Khuê sẽ...

Giọng bà Hiệp vang lên cắt đứt suy nghĩ của Lĩnh:

- Mời anh và cháu Lĩnh dùng cơm.

Ông Thông đứng dậy tiếp lời vợ:

- Xin mời.

Sao Khuê định sẽ là người vào phòng ăn sau cùng nhưng Lĩnh đã hết sức lịch sự khi nghiêng người nhường bước cho cô.

Khuê nhẹ nhàng:

- Anh cứ tự nhiên, tôi còn phải cất tập vở nữa.

Lĩnh đành bước theo ông Tuân trong Khuê đứng lại nói với mẹ:

- Con không ăn cơm đâu mẹ.

Bà Hiệp trừng mắt:

- Lại kiếm chuyện nữa à?

Sao Khuê nói:

- Lúc này con với Phương Du ăn rồi, bụng đâu mà ăn nữa hả mẹ?

Bà Hiệp đành giọng:

- Không ăn cũng phải ra ngồi cho tôi.

Khuê bướng bỉnh:

- Con không ra đâu, mẹ đừng ép con như vậy.

Cắt lời, cô bước vội về phòng mình và khóa trái cửa lại.

Dẫu biết mẹ sẽ rất giận, và hậu quả của sự "cãi lời người lớn" sẽ nghiêm trọng chứ không phải đùa, Sao Khuê vẫn muốn trốn trong phòng. Cô sợ phải đóng kịch khi ăn uống. Với Lĩnh, cô không có chút hứng thú nào để trò chuyện thì tại sao phải ép lòng ngồi cạnh anh ta. Mẹ đã không cho Khuê biết trước sẽ đãi cơm khách, cô không chuẩn bị cho việc này nên nếu bị mẹ mắng, Khuê vẫn có lý do để... cãi chày cãi cối nhằm biện hộ cho hành động của mình. Yên chí với lập luận đó. Khuê lấy quần áo vào phòng tắm. Đứng trước vòi nước nóng, cô thấy thật thoải mái. Khuê biết một lát khi khách về, chắc chắn mẹ sẽ lôi cô ra mắng. Nhưng có sao đâu, Khuê sẵn sàng nghe mẹ mắng

còn hơn phải ngồi làm diễn viên bắt đắ dĩ cho một vở kịch mà cô biết là rất nhạt nhẽo.

Ngàn năm đợi

Chương 4

Viễn đẩy cái xe ba bánh vào sát hiên nhà, miệng không ngừng huýt gió một bài nhạc đang thịnh hành trong giới sinh viên. Vào nhà, anh cố tình la lớn:

- Đói quá xá đói rồi nội ơi...

Tới tử lạnh, Viễn mở cửa lấy chai nước tu một hơi cạn hết phân nửa rồi vòng lên phòng khách mở nhạc.

Dưới bếp, bà Bảy nói vọng lên:

- Có cơm rồi, con ăn đi.

Viễn hăm hở bước xuống. Anh nói:

- Con đùa thế thôi chứ đợi ba mẹ về con mới ăn.

Bà Bảy nhú mảy:

- Bữa nay con lại chờ hàng nữa à?

- Vâng.

Bà Bảy khó chịu:

- Thằng Năm đâu?

- Dạ ở bệnh viện. Con ảnh bệnh nửa tháng rồi mà không hết. Thấy ảnh tối phải thức trông con, sáng phải đẩy xe, con tội nghiệp nên có phụ ảnh vài ba cuộc. Cứ như tập thể dục chứ có mệt nhọc chi đâu nội.

Bà Bảy chép miệng:

- Đành là thế, nhưng nội vẫn xót lắm.

Viễn vỗ ngực:

- Sức con là sức voi, nội không phải xót xa gì hết.

Anh vừa dứt lời thì ngoài cổng có tiếng gọi ời ời. Viễn nhăn nhó:

- Nhỏ Hoàng Diệp tìm con nữa. Thật rầu ghê. Nội làm ơn cứu con với...

Bà Bảy bật cười:

- Sức mảy là sức voi, sao lại kêu tao cứu.

Viễn nhìn bà:

- Voi to xác nhưng lại sợ chuột. Thú thật, con sợ con chuột điệu hạnh đó lắm. Nội... đối phó giúp con đi.

Bà Bảy phát tay:

- Đó là chuyện của mày với nó. Nội không thể... đối phó.
Viễn đành bước ra sân. Không vội mở cổng, anh đứng bên trong hồi vọng ra:

- Có gì không Diệp?

Hoàng Diệp chớp mắt:

- Máy tính của em bị treo rồi. Anh qua coi dùm em một tí.

Viễn nói:

- Rồi anh sẽ qua. Em về trước đi.

Viễn vào nhà nói với bà nội xong mới qua nhà Diệp. Con bé đứng chờ anh sẵn sau cánh cổng. Đợi anh bước vào là nó sập cánh cửa sắt cao nghệu to đùng lại rồi ép sát người vào lưng anh ôm cứng ngắt khiến Viễn nóng cả người.

Giọng Hoàng Diệp phụng phịu:

- Em bị... treo chớ không phải máy.

Nhích người ra khỏi Diệp, Viễn hỏi:

- Đã... reset lại chưa bé?

Hoàng Diệp cắn vào bắp tay anh:

- Làm gì cả tuần nay anh biến đâu mất vậy?

Viễn nói:

- Anh ở nhà chớ đâu.

- Nhưng em điện thoại, nội bảo anh đi vắng.

- Thì chắc những lúc anh vắng thật.

Diệp dậm chân:

- Anh ỡm ờ nghe ghét lắm. Thật ra anh đi đâu mà tối nào em cũng thấy anh phóng xe ngang nhà?

Viễn nhún vai:

- Anh dạy thêm cho bọn trẻ chớ đi đâu. Lẽ nào em quên việc thường làm của anh?

- Em không tin chớ đâu phải quên.

- Thì thôi.

Hoàng Diệp ầm ức:

- Anh phải giải thích sao cho em tin chớ sao lại... thì thôi.

Viễn buông mình xuống cái ghế đá kê dọc tường:

- Anh chả có gì để giải thích cả.

Diệp ngồi xuống kế Viễn:

- Ít ra cũng phải giải thích sao không điện thoại cũng không qua nhà em chứ. Nếu vừa rồi em không sang gọi, chắc anh quên em rồi.

- Máy hết treo rồi. Anh về vậy.

Hoàng Diệp xụ mặt:

- Đều vừa thôi. Anh không có gì để nói với em sao?

Viễn lặng lẽ nhìn cô. Anh đâu phải ít lời, trái lại Viễn khá mồm mép với con gái, nhưng dạo này trước Hoàng Diệp, anh không biết phải nói gì, khi ôm cô bỗng dưng Viễn lại nghĩ tới người khác.

Cô bé có cái tên là lạ ấy giờ ở đâu nhỉ? Có nhớ gì tới anh không? Cũng cái ôm siết, nhưng cảm giác của Viễn thật khó tả. Anh như rung động hoàn toàn trước đôi mắt đen ngỗ ngàng, trước tấm thân run rẩy vì mưa của Sao Khuê.

Vẫn chưa bao giờ có sự xúc động lạ kỳ đó với bất cứ cô gái nào. Để bây giờ khi nhớ lại, anh thấy mình như vừa đánh mất một vật thật quý, quý đến mức anh bần thần cả tuần lễ. Viễn đã lang thang suốt một đoạn đường từ Đại Học Xã Hội nhân văn đến mái hiên chỗ anh và Sao Khuê trú mưa, với mong ước sẽ tìm thấy cô bé. Rõ ràng Sao Khuê là cô tiên nhỏ xuống trần chơi, giờ đã bay vút về trời.

Lẽ ra hôm đó Viễn nên chạy chiếc ba gác máy ấy theo chiếc xích lô, nhưng ngại làm cô bé sợ. Mà sao không sợ cho được khi có một gã phu xe kè theo mình. Chính gì cái sự ngại ngu ngốc ấy mà Viễn đã mất dấu con chim thiên di quý giá trong cơn mưa chắc ngàn năm mới có một lần.

Bất giác Viễn thở dài ngậm ngùi. Tiếng thở dài của anh khiến Hoàng Diệp bức rức:

- Bộ em nói không đúng sao? Càng lúc anh càng xa lạ với em.

Viễn nói:

- Hồi nào tới giờ, anh vẫn thế.

Hoàng Diệp nhếch môi:

- Nghĩa là không yêu, nhưng em vẫn là người anh cần phải có chớ gì.

Viễn im lặng, một lúc sau, anh trầm giọng:

- Chúng ta chia tay đi.

- Lý do?

- Không có điểm nào chung hết ngoài những nụ hôn và những phút giây âu yếm. Những thứ đó không phải tình yêu. Anh không muốn làm tổn thương Hoàng Diệp.

Nghe Viễn gọi cả tên lẫn chữ lót của mình, Diệp bật cười khô khốc:

- Nhưng chính lời anh vừa nói lại khiến em đau. Thì ra em là đứa con gái quá dễ dãi, nên anh xem em như thứ để giải khuây.

Viễn vội bảo:

- Đừng nói như vậy. Nếu không có tình cảm, anh đâu hôn em.

Nhưng...

Viễn ngập ngừng:

- Anh không biết phải nói sao nữa. Anh nghĩ tình yêu phải mãnh liệt

hơn những nụ hôn nhiều lắm.

Hoàng Diệp cay đắng:

- Đừng nói với em, anh đã ném thứ mãnh liệt ấy rồi nên thấy những nụ hôn của em quá tầm thường nhé. Nói đi! Cô ta là ai?

Viễn chép miệng:

- Có ai đâu.

Hoàng Diệp da diết:

- Vậy sao lại đòi chia tay khi em tự nguyện. Bao giờ anh tìm được người trong mộng, em sẽ rút lui. Còn bây giờ anh đừng bỏ em.

Viễn tránh né:

- Anh không đáng để em chịu thiệt thòi như thế.

- Yêu anh mà thiệt thòi sao? Em biết anh chỉ thương hại em, nhưng em chấp nhận ngay từ đầu cơ mà.

Dứt lời, Hoàng Diệp úp mặt vào ngực Viễn khóc rầm rức. Anh đành vỗ về cô bằng những cái vuốt trên tóc. Diệp càng khóc nhiều hơn:

- Sao anh không hôn em?

Viễn tránh né:

- Anh vừa hôn lúc nãy đó thôi.

Diệp thúc thít:

- Tiếc với em cả một cái hôn cơ. Anh đúng là thay đổi rồi. Ai đã làm anh trở nên chai đá như vậy?

Viễn cau mày khó chịu vì kiểu xét nét của Hoàng Diệp. Cô nàng chuyên sử dụng những phút yếu lòng của anh để tra hỏi xem anh quen ai, mức độ thân thiết tới đâu? Có bằng cô đối với anh không? Trước đây Viễn đã kể tên vài ba người bạn gái của mình cho Diệp nghe, nhưng lần này thì không, Diệp không được biết cái tên Sao Khuê. Ngôi sao ấy là của riêng anh, Viễn không muốn kể với bất cứ ai về cô bé. Anh cũng nên dè dặt hơn với Diệp rồi từ từ sẽ rời xa cô, cần phải tránh để Diệp hụt hẫng, nhưng cũng không thể rơi tõm xuống bẫy của cô nàng như lâu nay anh đã rơi mà không sao thoát ra. Tất cả cũng tại anh không kèm chế được bản thân, nên dù đã khẳng định mình không yêu nhưng vẫn thích những tiếng "Đào Hoa, Đa Tình".

Nhà Hoàng Diệp cách nhà Viễn một căn. Cách đây một năm, anh đã sang kèm cô học thi đại học. Kết quả, Diệp cũng đậu vào một đại học dân lập và... đậu cả vào lòng Viễn. Anh vốn đa tình nên không cưỡng được khi Hoàng Diệp luôn tự nguyện yêu theo kiểu: "Tình cho không biếu không". Dầu gì Viễn cũng biết dừng lại ở những nụ hôn. Nhưng hôn một người không yêu cũng là đều. Giờ anh phải cứng rắn chấm dứt trò này đi, nếu không sẽ có lúc phải ân hận.

Hoàng Diệp vẽ những vòng tròn trên ngực Viễn, giọng mời mọc:

- Vào nhà với em... Ba mẹ đi vắng cả rồi.

Viễn trấn tĩnh lại, anh giữ bàn tay Diệp:

- Không được, nội đang chờ anh về ăn cơm. Lúc nãy anh xin phép đi trong vòng mười lăm phút hà.

Diệp nói:

- Vẫn chưa hết mười lăm phút.

- Thì anh sẽ ngồi với em cho hết mười lăm phút. Vừa lòng chưa?

Hoàng Diệp mĩa mai:

- Bữa nay anh ngoan thật đó. Vừa hiếu thảo với nội, vừa hiền lành đến mức ngốc nghếch với em. Ước gì em đọc được những điều anh đang nghĩ trong đầu nhỉ.

Viễn ngập ngừng:

- Anh đang nghĩ làm sao đây để em đừng buồn...

- Khi anh đã có một người khác.

- Không phải là người khác mà là người anh yêu.

Diệp nhếch môi:

- Vâng. Người anh yêu.

Viễn trầm giọng:

- Em xinh đẹp, dễ thương và lanh lợi, em sẽ tìm được một người hơn anh nhiều mặt.

Hoàng Diệp ôm chầm lấy Viễn:

- Đừng nói nữa, em chỉ cần anh thôi. Anh thừa biết điều đó mà.

Dứt lời, Diệp hôn như mưa lên mặt môi Viễn, và một lần nữa anh lại không thể cầm lòng.

Rời môi Viễn, Hoàng Diệp đã lấy lại tự tin, cô nàng nhoẻn miệng cười:

- Anh về được rồi.

Hơn ai hết, Diệp cho rằng Viễn sẽ sang nhà mình khi cô gọi nên cô chẳng gì phải lo trước những lời xa xôi của anh.

Đã bao nhiêu lần Hoàng Diệp tự nhủ sẽ có một ngày Viễn nói yêu cô, Diệp tin mình sẽ trói buộc được anh mãi mãi. Bởi vậy khi ở cạnh anh, Diệp luôn hết sức dịu dàng, mềm mỏng và chịu đựng. Cô hiểu con nhện dùng dây tơ mong manh của mình để giăng lưới bẫy mồi và khó con mồi xấu số nào thoát khỏi. Viễn không phải là con mồi của Diệp, nhưng khi đã yêu, cô sẽ bẫy cho bằng được anh bằng lưới tình.

Về nhà, Viễn khá ngạc nhiên khi thấy bà nội đang ngồi với một phụ nữ lạ mặt.

Vừa thấy anh, bà ta đã mỉm cười như đã quen từ đời nào.

- Thằng bé đã lớn chừng này rồi à? Thật không ngờ được. Cháu tên là gì, bác Bảy nhỉ?

Viễn gật đầu chào bà khách đang khi bà Bảy trả lời đầy miễn cưỡng:

- Cháu tên Viễn.

Bà khách gật gù:

- Viễn có nghĩa là xa phải không? Kể cũng phải. Cũng phải ngoài hai mươi năm rồi cháu mới gặp lại bác. Anh chị Đông chắc ngạc nhiên lắm khi thấy cháu ngồi ở đây.

Bà Bảy nói:

- Đúng là ngạc nhiên vì người ta đồn cô vượt biên từ hồi nào hồi nao lận mà.

Người phụ nữ thở dài:

- Dạ đúng là cháu có vượt biên, nhưng hồng tới đâu hết. Sau một thời gian ở đảo, cháu được trả trở về mới hay là gia đình bác đã lên Sài Gòn sinh sống.

Bà Bảy nhìn Viễn:

- Vào ăn cơm trước đi con.

Viễn gật đầu. Anh chào người phụ nữ và bước đi, nhưng vẫn nghe giọng bà ta đuổi theo:

- Thằng nhỏ vừa nhìn là thấy thương liền.

Viễn bỗng buồn cười vì nhận xét đó. Bà ta làm như anh là con nít không bằng. Nhưng bà ta là ai nhỉ? Qua những lời vừa rồi thì đây là một người cùng quê với gia đình Viễn, nội anh rất quý đồng hương, sao Viễn có cảm giác bà không thích gặp lại người phụ nữ này.

Lấy cái đĩa bần to, Viễn... làm một đĩa cơm chất lượng với đầy đủ thức ăn rồi bê lên lầu. Mở TV anh xem chương trình phim truyện buổi chiều.

Viễn xuống bếp và thấy ba mẹ đã về và đã ngồi vào bàn ăn với bà nội, nhưng nhìn vẻ mặt, rõ ràng mọi người không ai muốn ăn cả. Ai cũng để lộ sự bần thần lo lắng trên mặt. Chắc hẳn sự xuất hiện của bà khách vừa rồi đã tác động đến mọi người rồi.

Viễn nhìn mẹ:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy mẹ?

Bà Hằng ậm ừ:

- Có gì đâu con. Ba mẹ đi về mệt quá, ăn cơm không muốn vô.

Ông Đông cũng vội lên tiếng:

- Lấy cho ba lon bia.

Viễn nhanh nhẹn mở tủ lạnh, anh khui bia và hỏi:

- Bà khách lúc nãy là ai vậy nội?

Ba người im lặng, sau cùng mẹ anh trả lời:

- Bạn hồi đi học của mẹ. Lâu lắm rồi mới gặp lại.

Tự dưng Viễn buột miệng:

- Sao trông mẹ không vui?

Ông Đông đặt lon bia xuống bàn:

- Có phải bạn bè nào cũng mang tới niềm vui cho mình đâu con.

Bà Bảy uể oải:

- Ăn cơm đi!

Viễn rót một ly nước to, anh uống cạn rồi lên lầu. Ra balcon, anh cố tìm cho mình một ngôi sao. Nhưng ở đây ánh sáng nhiều quá, Viễn khó lòng thấy ngôi sao nào.

Viễn thì thầm:

- Sao Khuê! Sao Khuê! Em có nghe tiếng anh gọi không?

Và nhận ra "thần giao cách cảm" chỉ xảy ra trong chuyện giả tưởng.

Ngàn năm đợi

Chương 5

Để ly cam vắt, thức uống quen thuộc sau những ván tennis của mình xuống bàn, Lĩnh chậm rãi đốt thuốc rồi đưa mắt về phía sân. Ba anh vẫn còn chơi tiếp tục với ông bạn là đối tác làm ăn. Thời buổi này người ta thường làm ăn trong khi chơi và kết quả những cuộc giao dịch trật chỗ ấy thường lại có kết quả tốt. Hy vọng đợt giao dịch này của ông cũng thế.

Như thành một thông lệ, Yến Nhi uyển chuyển bước đến ngồi chung, Lĩnh đã quen nên không tỏ thái độ bực dọc như lần đầu. Anh dài giọng:

- Anh nghĩ em nên chơi gôn thì hơn.

Yến Nhi nói:

- Em cũng muốn lắm chứ, nhưng để có thẻ hội viên câu lạc bộ chơi gôn không dễ chút nào.

Lĩnh nheo nheo mắt:

- Đẹp như em muốn có mấy thẻ hội viên lại không được.

Yến Nhi so vai:

- Em lại thích tennis hơn. Ngày nào cũng vào đây nhìn anh chơi em đủ thấy yêu đời rồi.

Lĩnh bật cười:

- Nhưng khi thấy tôi làm việc em sẽ hết ham sống đó.

Nhi tỏ vẻ không tin:

- Anh... hắc dữ vậy sao?

Lĩnh nhếch môi đầy ngạo mạn:

- Tôi chơi tennis để có sức khoẻ mà... hắc đấy.

Yến Nhi khúc khích:

- Có một sếp... hắc nhưng lịch lãm, phong độ như anh cũng nên lắm chứ. Em hỏi thật ghen: bác Tuấn và anh, ai hắc hơn ai?

Lĩnh chưa trả lời, nhi đã nói:

- Chắc là anh khó chịu hơn rồi. Bác Tuấn lúc nào cũng hoà nhã, lịch sự với phụ nữ.

Mặt Lĩnh sa sầm xuống, anh cộc lốc:

- Tôi không thích kiểu nhận xét ấy đâu.

Yến Nhi ngơ ngác như con nai vàng:

- Sao thế? Đó đâu phải nhận xét anh? À, chắc là anh ganh tỵ với ông... ba rồi.

Lĩnh bực giọng:

- Đầu óc em chỉ để nghĩ những chuyện như vậy thôi sao?

Nhi thản nhiên:

- Em còn nghĩ nhiều chuyện khác nữa chứ, nhưng những chuyện như vậy, nhiều người thích nghe lắm. Các ông còn thích nghe khen hơn các bà.

Phẩy tay, Lĩnh cộc cằn:

- Vậy thì tìm họ mà nói, ngồi với tôi có nghĩa là em đã lộn địa chỉ.

Yến Nhi lim dim mắt:

- Em chỉ khoái nói với anh. Nhìn anh cau có, quạu quọ, em lại thấy hay hay thế nào ấy. Đàn ông phải như thế mới ra đàn ông chứ.

Uống hết ly nước cam, Lĩnh bảo:

- Tôi sợ em thật đấy.

Nhi nhip những ngón tay sơn đỏ lên bàn:

- Tụi bạn em khao với nhau là ông Lĩnh không biết yêu, dù ông ta lúc nào cũng có đàn bà xung quanh. Dường như đào hoa là gien di truyền của gia đình anh nên bác Tuấn tuy đã có tuổi vẫn còn rất phong độ.

Lĩnh cau mày:

- Đừng nói tới ba tôi nhé!

Hất mặt về phía sân bóng, Nhi bấu môi:

- Anh nhìn đi. Bộ em nói sai sao?

Dù không muốn, Lĩnh cũng phải nhìn về phía sân bóng. Anh thấy ba mình đang nói chuyện với một phụ nữ lạ. Đó không phải là người trong giới làm ăn của ông. Nhưng Lĩnh cần gì biết là ai khi đúng như Yến Nhi đã nhận xét, ba anh rất đào hoa và hào hoa. Đó cũng là một

nguyên nhân khiến chứng trầm cảm cũng như bệnh tâm thần của mẹ anh không bao giờ khỏi. Với mẹ, ba anh là một người thiếu trách nhiệm, ông bỏ mặc bà một mình thui thủi để lao vào những cuộc vui chơi cho riêng ông.

Lĩnh nghe bà nội kể, trước khi cưới mẹ, ông từng quen rất nhiều cô gái, sau khi có vợ con, ông vẫn không bỏ được thói trăng hoa.

Lĩnh nhớ không lầm vào lúc anh độ bảy tám tuổi thì phải, ba anh có đàn dúi với một cô gái rất trẻ, nếu bà nội không mạnh tay chắc ông đã ly dị mẹ để cưới cô ta. Cô gái ấy cũng không phải tay vừa, nên đã tới tận nhà Lĩnh gặp mẹ và buông bao nhiêu lời nguyên rủa lẫn hăm dọa sẽ trả thù vì mẹ đã không "trả tự do" cho ba anh để ông có quyền danh chánh ngôn thuận với cô ta trước pháp luật. Hồi đó, tuy còn nhỏ nhưng Lĩnh vẫn nhớ không khí nặng nề của gia đình như thế nào. Nội anh đã lên lớp ba anh ra sao và mẹ anh đã đau đớn, khổ sở vì ông chồng cỡ nào. Chuyện buồn vì bị chồng phản bội chưa vui, mẹ đã nhận thêm nỗi đau mất con. Thành bé Triều đã bị té sông trôi mất xác. Từ đó, mẹ anh như biến thành người khách, hay có thể nói bà sống những thiếu mất phần hồn cũng chẳng sai.

Lĩnh quen với tật hảo ngọt của ba mình rồi, nhưng sáng nay bị Yến Nhi nói rồi chỉ... tận mặt như thế, lòng anh chợt sôi lên sự bức bối. Giọng bình thản, Lĩnh nói:

- Đó là chuyện thường tình trong giao tế, lẽ nào một cô gái có mối quan hệ rộng như em lại bận tâm?

Yến Nhi nhún vai:

- Dường như người bận tâm là anh chứ không phải em

Che miệng cười, Nhi hạ giọng:

- Như đã nói lúc nãy, anh chắc chắn ganh tỵ với ba mình

Thấy mắt Lĩnh long lên, Yến Nhi vội đứng dậy:

- Chọc anh, lên cơn bao nhiêu đó là đủ rồi. Em... biến đây!

Nhìn Yến Nhi duyên dáng bước đi, Lĩnh nuốt bức bối vào lòng. Anh dụi mắt thuốc hút dở vào gạt tàn rồi với lấy cái túi xách, anh ra bãi giữ xe.

Một thằng nhóc đến bên Lĩnh mời mọc:

- Mua giùm con một vé đi chú.

Giọng lạnh lùng vô cảm, Lĩnh gằn:

- Không mua!

Thằng nhóc chợt ngẩng đầu lên nhìn anh rồi nó áp úng:

- Con... con chào chú!

Dứt lời nó te te đi một nước, mặt sợ hãi y như vừa trông thấy ma

Thái độ của nó khiến Lĩnh ngạc nhiên, anh gọi giật lại:

- Này... nhỏ!

Thằng nhỏ rồi lên:

- Con chỉ mời chú mua vé số chứ đâu có làm gì.

Giọng Linh dịu hơn:

- Phải em là em của chị Khuê không?

Thằng nhỏ gật đầu. Linh hỏi:

- Em bán vé số ở đây à?

Nó lại gật đầu đầy vẻ dè chừng. Linh mỉm cười:

- Đưa anh mua cho.

Mặt thằng nhỏ dần ra nhẹ nhõm, Linh lấy năm tờ, đưa nó năm chục ngàn.

- Còn dư anh cho em.

- Sao lại cho con?

Linh nói:

- Để em mua bánh ăn.

Thằng nhỏc lưỡng lự rồi từ chối.

- Chị Hai dặn không được nhận tiền của ai hết. Con cảm ơn.

Dứt lời nó lục tiền trong túi ra thối lại cho Linh.

Anh không ngờ Sao Khuê lại có uy với bọn trẻ như vậy. Cầm mớ tiền lẻ trong tay, Linh hỏi:

- Em tên gì?

- Tên Trí.

- Em ngoan lắm. Gặp chị Hai cho anh gọi lời thăm nhé.

- Dạ

Linh dắt xe ra khỏi bãi, lòng chột áy náy khi nhớ tới cái ngoéo tay trước đây với Sao Khuê. Anh đã không làm gì để chứng tỏ mình có tấm lòng, có phải vì thế mà sau này Khuê lơ lơ lạnh nhạt với anh không? Với cô bé bây giờ chắc anh là một gã hứa cuội. Linh phải có hành động gì thiết thực đây?

Về nhà, bà Tý vừa mở cửa cho Linh, vừa nói:

- Bà dậy rồi, nhưng cứ nằm mãi trong phòng, không chịu ăn uống gì hết. Thiệt khổ ghê.

Linh thở dài. Anh bước vào phòng mẹ Bà đang ngồi lọt thỏm trong cái ghế mây mắt nhìn mông lung ra phía cửa sổ.

Linh chưa kịp hỏi han gì, bà Nhân đã lên tiếng:

- Mẹ vừa mơ thấy nó. Tội nghiệp em con, nó vẫn còn sống, có điều nó sống cực khổ lắm

Ngập ngừng một chút, bà lại nói tiếp:

- Mẹ mơ thấy em con đạp xe ba gác... Nó chở bao nhiêu thứ nặng nề trông thương lắm. Phải làm sao để tìm ra nó hả Linh?

Lĩnh đến bên giường đỡ mẹ dậy:

- Trước tiên mẹ ăn sáng cái đã, rồi chuyện gì sẽ tính sau.

Bà Nhẫn lắc đầu:

- Thằng Triều nó đang đói, mẹ đâu đành lòng ăn. Mình phải tìm ra nó con à.

Lĩnh nhẹ nhàng:

- Đó chỉ là giấc mơ, em con làm sao đạp xe ba gác được hả mẹ?

Bà Nhẫn ngồi thừ người ra, Lĩnh vòng tay ngang vai bà:

- Mẹ muốn đi chùa không? Con sẽ đưa mẹ đi.

Bà Nhẫn nhìn anh rồi chậm chạp gật đầu, Lĩnh nói:

- Vậy mẹ ăn sáng nhé. Dì Tý đã dọn sẵn cho mẹ rồi.

Bà Nhẫn đứng lên, giọng tỉnh táo:

- Để mẹ đi một mình.

Lĩnh khẽ nuốt tiếng thở dài. Lâu lâu mẹ anh lại... trở chứng một bữa, qua cơn bà lại bình thường. Ba anh rất dị ứng với những trạng thái này của bà. Ông cho là là giả vờ để làm tình làm tội ông, nên không khi nào thềm hỏi han để ý tới trò ông gọi là đồng bóng. Ngay cả Lĩnh lắm lúc anh cũng cho là mẹ giả vờ, nhưng anh phải chiều cho qua chuyện. Dầu gì, mẹ anh cũng đã quá đau khổ, Lĩnh không muốn bà buồn hơn nữa.

Vào phòng, Lĩnh đi tắm. Bữa nay chúa nhật anh không bị thúc bách bởi thời gian nhưng lại biết làm gì cho hết khoảng thời gian trống ấy.

Lĩnh không hào ngọt cũng không đào hoa như ba mình.

Sự đổ vỡ không thể hàn gắn lại của ba mẹ đã khiến Lĩnh có cái nhìn dè dặt lẫn hoài nghi về tình yêu, về hạnh phúc lứa đôi. Chính điều này đã khiến Lĩnh có vẻ lạnh lùng, dửng dưng với phụ nữ. Anh không nghĩ về xa cách, ngạo mạn của mình lại khiến các bà các cô mê mết. Với Lĩnh, tình yêu không mang sắc màu lãng mạn, hôn nhân lại càng thực tế hơn. Anh sẽ cưới cô gái nào do anh chọn, chắc chắn cô ta rất hãnh diện vì có điểm phúc được làm vợ anh. Lĩnh không bao giờ trắng gió như ba mình. Anh là người nghiêm khắc và nghiêm túc, hôn nhân của anh cũng sẽ thế.

Đang lau khô tóc, anh nghe tiếng gõ cửa phòng rồi giọng bà Tý vang lên:

- Có bà Cẩm tới chơi. Bà muốn gặp cậu.

- Vâng tôi ra ngay.

Trông cái áo thung qua đầu, Lĩnh thông thả xuống nhà. Bà cô của anh đang ngồi trò chuyện bói toán với mẹ. Vừa thấy anh, bà Cẩm hỏi ngay:

- Ba mày đâu?

- Dạ chắc còn trong sân tennis. Có chuyện gì không cô?

Bà Cẩm oang oang giọng:

- Số ba mày năm nay xấu lắm. Tao mới vào chùa cúng sao cho ổng hôm qua.

Cười cười, Lĩnh hỏi:

- Thế còn số của con? Có xui không?

Bà Cẩm nhướn mày:

- Mày hả? chắc năm nay cưới vợ đó.

Lĩnh chép miệng:

- Biết cưới ai bây giờ cô ơi.

- Mày kén quá, than gì ma than.

Quya sang bà Nhẫn, bà Cẩm nói tiếp:

- Chị vào sửa soạn rồi đi chùa với em. Nếu muốn cúng cho thằng Triều nhà cửa xe cộ, người ăn kẻ ở trong nhà, mình sẽ mua đốt cho nó một thể.

Lĩnh nhăn nhó:

- Cô bày ra chuyện này làm gì. Con không tin chút nào.

Bà Cẩm cao giọng:

- Nhưng má mày tin. Quan trọng là bà ấy vui kìa.

Nhún vai, Lĩnh nói:

- Tiền để làm từ thiện có ích hơn

Bà Cẩm lắc đầu:

- Giọng điệu mày với ổng y như nhau.

Đợi bà Nhẫn đi khuất, bà Cẩm mới hỏi:

- Lĩnh nè! con biết dạo này ba con qua lại với ai không?

Lĩnh ngập ngừng:

- Ba con nổi tiếng đào hoa thật, nhưng hình như bây giờ ông lo làm ăn nhiều hơn.

Bà Cẩm gặng:

- Nghĩ là hiện tại ông không có bà nào?

Lĩnh gãi ót:

- Vâng, chắc là vậy. Sao tự nhiên cô lại hỏi chuyện này?

- Không phải tự nhiên đâu. Cái gì cũng có lý do của nó.

Bà Cẩm ngừng lại rồi thở dài. Ngần ngừ mãi bà mới hạ thấp giọng:

- Con còn nhớ Hồng Loan, nhỏ bồ nhí của ba con hai mươi mấy năm trước không?

Trán Lĩnh cau lại:

- Con nhớ chuyện đó nhưng không thể nhớ mặt bà ta. Lâu quá rồi, bà Hồng Loan là người thuộc về quá khứ.

Bà Cẩm nhếch môi:

- Người của quá khứ ấy lại đang đợi chờ sống lại đây.

Lĩnh thẳng thốt:

- Cô đã gặp lại bà ta à?

- Ủ. Hồng Loan đã tới thăm cô và bà nội với thái độ trịch thượng đầy khiêu khích.

- Nhưng bà ta muốn gì?

Bà Cẩm nhúng vai:

- Chỉ trời mới biết. Có điều chắc chắn những thứ con hồ ly ấy muốn sẽ làm gia đình mình khốn đốn. Cô lo nó sẽ tìm đến ba con. Hừ! tình cũ không rũ cũng tới mà.

Lĩnh thắc mắc:

- Bẵng đi một thời gian, cả hai mươi năm bà ta ở đâu? Sao bỗng dưng lại xuất hiện đột ngột như vậy?

Bà Cẩm nói:

- Bà ta bảo vừa ở nước ngoài về. Có lẽ sẽ định cư tại Việt Nam luôn vì không chồng không con. Nó nói thế thì nghe thế, chớ biết đúng không? Con đó rất xảo trá.

Bà Cẩm bần chồn:

- Cô lo cho mẹ con

Lĩnh nói:

- Mẹ con đã quen chuyện ba con nay bà này, mai bà nọ rồi, cô không phải lo.

- Sao lại không lo? Mà không biết đâu, cuộc đời nhiều nỗi éo le lắm. Con mẹ Hồng Loan chưa quên mối thù ngày xưa, nó sẽ trả thù.

Lĩnh cười nhạt:

- Mẹ con không hận bà ta thì thôi.

Bà Cẩm chép miệng:

- Có những chuyện khó nói lắm. Tốt hơn hết đừng để mẹ con gặp mẹ ta. Nhớ dặn chị Tý không được mở cửa cho người lạ, với bất kỳ lý do gì.

- Nghiêm trọng dữ vậy sao? Nhưng liệu mẹ con tránh được bà ta suốt đời hay không?

- Thần kinh mẹ con không ổn, gặp lại lỗi mẹ ta chọc tức mẹ con điên luôn thì khổ.

Lĩnh chợt nhớ tới người đàn bà cạnh ba anh trong sân tennis sáng nay. Liệu đó có phải là bà Hồng Loan không?

Bà Cẩm thì thào:

- Hồi đó tao từng nghi cái chết của thằng Triều...

Bà Cẩm im bặt khi thấy bà Nhẫn bước ra.

Lĩnh nhú mày vì câu nói bỏ dờ của bà, nhưng an không dám hỏi khi

có mặt mẹ.

Bà Cẩm nháy mắt với Linh:

- Cô với mẹ sẽ đi tới chiều mới về.

Linh gật đầu:

- Vâng.

Căn nhà đã vắng như càng vắng hơn khi bà cô ồn ào của Linh đã đi với mẹ. Có lẽ trưa nay anh cũng sẽ không về. Ngày chủ nhật đâm ra dài lê thê, Linh sẽ làm gì đây nhỉ? Ngoài việc suy nghĩ quần quanh về những quan hệ của ba mình.

Về phương diện tình ái, ba Linh dường như không biết dừng chân.

Ông như con tuấn mã cứ mãi rong chơi trên những cánh đồng cỏ non. Đúng ra là quanh ông bây giờ các cô gái tơ non xuất hiện rất nhiều. Bà Hồng Loan ngày xưa dù sắc nước hương trời cỡ nào cũng đã về chiều. Cô Cẩm khéo lo xa khi sợ bà ta sẽ quyến rũ được ông, cô quên rằng ba anh không phải tuýp người chuộng đồ cổ. Nhếch môi vì sự ví von của mình, Linh ra sân đuốt thuốc.

Nắng bắt đầu lên cao. Lũ trẻ nhà kế bên như đang chuẩn bị đi chơi ở công viên nước, chúng líu lo đủ... kế hoạch nghe thật vui tai. Tự dưng Linh nhớ tới đám trẻ của Sao Khuê, rồi nhớ tới cô.

Rít thêm vài hơi, anh búng điếu thuốc hút dở vào góc sân rồi vào nhà điện thoại.

May mắn sao người nhắc máy là Sao Khuê.

Cô ngạc nhiên:

- Tôi không nghĩ là anh đâu nhé.

Linh cười:

- Sao Khuê vẫn khoẻ đây chứ?

- Vâng.

- Tôi vừa gặp thằng nhóc Trí ở gần câu lạc bộ thể thao.

Khuê hỏi một hơi:

- Anh vẫn nhớ mặt nó à? Nó không làm gì anh chớ?

Linh nói:

- Nhờ chị Hai dạy dỗ nên nó rất ngoan. Còn bé mà phải xuôi ngược ngoài đường trông tội quá.

- Chắc là nó mời anh mua vé số?

- Đúng vậy.

Giọng Sao Khuê trầm xuống:

- Cách đây mấy hôm nó bị bọn lưu manh giật mất hết vé số, nó khóc suốt một ngày thấy mà thảm. Nhìn bọn trẻ gia đình giàu có cỡ tuổi nó được ăn chơi thỏa thích mà tội.

Linh bứt rứt:

- Tôi vẫn nợ sao khuê một cái ngoéo tay đó.

Sao Khuê cười nhẹ:

- Tôi lại quên rồi.

- Nghĩa là Khuê nghĩ rằng tôi đùa cho vui?

- Đâu có. Đàn ông thường hay quên những chuyện nhỏ nhặt, không liên quan tới mình...

Lĩnh ngắt lời Khuê:

- Tôi sẽ không quên nữa đâu. Liệu Khuê có thể đưa tôi tới thăm bọn trẻ của em không?

Sao Khuê nói như reo:

- Được chứ nhưng anh định chừng nào?

- Ngay bây giờ càng tốt.

- Bây giờ thì không được, vì bọn nhóc hầu hết đang... xuôi ngược ngoài đường.

Lĩnh vỗ nhẹ vào trán:

- Ờ nhỉ! tôi đãng trí thật, vì tưởng bọn nhóc được nghỉ thứ bảy, chủ nhật như mình.

Lĩnh thích thú nghe tiếng Khuê cười khúc khích trong máy. Anh lim dim mắt:

- Vậy chừng nào thì được?

Sao Khuê ngập ngừng:

- Chiều nay, khoảng năm giờ. Tôi sẽ đợi anh.

Lĩnh cao giọng:

- OK tôi sẽ tới...

Khuê im lặng. Vài giây sau, cô nói:

- Chào!

Lĩnh vội vàng:

- Khoan đã Khuê.

- Còn chuyện gì nữa à?

- Chúng ta có thể tiếp tục nói với nhau không?

Sao Khuê trêu chọc:

- Nghe đồn rằng thời gian của sếp đều là vàng bạc lễ nào bữa nay anh lại phung phí?

Lĩnh tán tỉnh:

- Nói chuyện với Khuê mà là phung phí à? Tôi cho rằng mình đang gặt hái niềm hạnh phúc đấy chứ.

Sao Khuê cười:

- Không lẽ với anh, hạnh phúc dễ gặt hái vậy sao?

Lĩnh chưa kịp trả lời, Sao Khuê đã nói tiếp:

- Mẹ tôi vẫn bảo "Ai xui xẻo lắm mới gặp con và nghe con nói". Trò

chuyện với tôi là gặt hái bất hạnh đó

Lĩnh hùng hồn:

- Tôi chấp nhận thương đau mà.

Sao Khuê khịt mũi:

- Xứng danh một bậc hào hoa thật. Tôi nghe các bà, các chị kháo nhau về anh nhiều lắm, nhiều đến mức tôi hơi bị ngại.

- Thế à? Cây ngay đâu sợ chết đứng. Họ làm tôi hãnh diện quá và cũng đau khổ quá khi bị em hơi ngại... Người ta thường nói "có tiếng mà không có miếng". Câu này với tôi thật hợp.

Sao Khuê chọc què:

- Sao lại chua chát thế? không lẽ anh thích "có tiếng mà không có tiếng"?

Lĩnh nhấn mạnh:

- Tôi thích "có miếng và có tiếng" hơn.

- Vậy thì hơi tham lam.

Cả hai cùng cười. Sao Khuê là người nói lời tạm biệt trước. Cô viện lý do phải đi chợ với mẹ để gác máy.

Lĩnh mỉm cười một mình khi nghĩ tới cuộc hẹn chiều nay. Sao Khuê là cô gái anh đã chọn. Nếu như lời cô Cẩm ứng, chắc anh sẽ cưới vợ trong năm nay.

Ngàn năm đợi

Chương 6

Dừng xe ba gác trước căn biệt thự nhỏ, nhưng hiện đại sang trọng, Viễn nhấn chuông. Một phụ nữ trung niên, giống người giúp việc ra mở rộng hai cánh cổng sắt cho anh đẩy xe vào.

Viễn hỏi:

- Để... món này ở đâu hả dì?

Người phụ nữ hơi bối rối:

- Để tôi hỏi bà chủ đã.

Ngay lúc đó, bà chủ nhà bước ra. Bà ta kêu lên:

- Lại mua bàn ghế nữa à? Sao mà hoang phí thế? Đã vậy lại không chịu về nhà xem sao nữa.

Nhìn Viễn, bà chủ ngờ vực:

- Nhưng có phải của nhà tôi không?

Viễn lấy trong túi áo ra địa chỉ:

- Đây là nhà của bà Ngọc Hiệp, đúng không ạ?

Bà Hiệp gạt đầu rồi nhìn bộ bàn ăn bằng mây. Đây là bộ bàn ghế mà hôm trước bà với bà Luỹ đã trầm trồ khen khi đi vào siêu thị Mây tre nội thất. Không ngờ hôm nay chồng bà lại mua. Ông đúng là sang khi mua chiều ý vợ như vậy.

Viễn nhanh nhẹn chuyển cái bàn gỗ và sáu cái ghế mây xuống đất. Tất cả những thứ này trông cồng kềnh nhưng lại nhẹ so với những thứ đồ gỗ khác.

Đang đưa giấy cho ba Hiệp ký nhận. Viễn bỗng nghe một giọng con gái reo lên:

- Ôi, đẹp quá!

Viễn tưởng chừng có một luồng điện mạnh chạy qua người. Anh nhìn về phía đó và thẳng thốt khi thấy Sao Khuê. Trong bộ quần áo lửng mặc ở nhà, Khuê nhỏ nhắn, xinh xắn như một con búp bê khiến anh cứ đứng ngây người mà nhìn. Những nhớ nhung hoài tưởng vụt dâng cao và oà vỡ khi cô áp úng.

- Anh... anh Viễn.

Bà Hiệp khẽ nhúm mày:

- Con có quen với cậu đây à?

Sao Khuê liếm môi:

- Da... con... con và anh Viễn đã... đã học chung anh văn ạ.

Bà Hiệp gạt gù:

- Chà! Ham học quá nhỉ! Ngồi nghỉ mệt đi cháu, để cô làm cho ly nước.

Bà Hiệp đã vào nhà nhưng Viễn và Khuê vẫn chôn chân một chỗ, cuộc hội ngộ bất ngờ và oái oăm này khiến cả hai đều không biết nói gì với nhau.

Người lên tiếng trước là Viễn, anh trầm giọng:

- Rất vui được gặp lại Sao Khuê.

Giọng Sao Khuê cũng lạc hẳn đi:

- Em cũng vậy

Rồi tim cô đập mạnh đến mức cô nghe nặng ở ngực. Sao Khuê rồi cả lên, cô thấy người nóng bừng. Vừa mừng vừa cảm động, Khuê cứ ngẩn ra trong lúc Viễn hóm hỉnh trêu:

- Có bộ bàn ghế mới thích đến nỗi không biết diễn tả thế nào hả Khuê?

Cô áp úng:

- Tôi à... em... à tôi... có nghĩ gì tới bàn ghế đâu. Mẹ cũng bất ngờ, chắc đây là quà của ba gửi mẹ.

Viễn trầm trồ:

- Gia đình Khuê thật hạnh phúc.

Khuê có vẻ hãnh diện:

- Vâng ba tôi lúc nào cũng chăm lo cho gia đình. Nhưng bữa nay ba tôi có hơi bị sang khi nhà không thiếu bàn ghế mà lại mua thêm, thế nào mẹ cũng cần nhần.

Viễn mỉm cười khi nhớ tới câu đầu tiên anh nghe mẹ Sao Khuê nói lúc bà từ trong nhà ra. Các bà mẹ thường như thế, mẹ anh cũng không ngoại lệ. Cần nhần ba mà cầu nhàu luôn cả anh. Miết rồi mỗi lần bà cất giọng là Viễn hát bài "Họa mi hót trong mưa", thế là mẹ cười và quên cái sự cần nhần ấy đi.

Sao Khuê phụng phịu:

- Sao anh lại cười?

Viễn nói:

- Tại tôi nhớ tới mẹ mình. Bà cũng hay cần nhần, mỗi lần thế tôi lại huýt sao bài "Họa mi hót trong mưa", thế là mẹ nín. Khuê thử áp dụng với mẹ mình xem.

Khuê bật cười:

- Anh đúng là tếu. Chắc anh không biết buồn đâu nhỉ?

Viễn chưa kịp trả lời thì bà Hiệp ra tới với một ly nước trên tay:

- Nước xí muối - tắc, ngon lắm, cháu uống đi.

Viễn lễ phép đỡ lấy cái ly:

- Cho cháu xin ạ

Bà Hiệp tò mò:

- Cháu vừa đi học vừa làm thêm à?

- Dạ vâng.

Bà Hiệp tấm tắc:

- Chịu thương chịu khó nhỉ? Thế cháu đang học ở đâu.

Viễn nhỏ nhẹ:

- Cháu đang học công nghệ thông tin ạ.

- Giỏi chưa!

Dúi vào tay Viễn một phong thư, bà Hiệp nói:

- Cô gửi cháu chút tiền công chớ.

Viễn từ chối:

- Cháu không nhận đâu ạ. Cửa hàng ở siêu thị Mây tre đã bỏ dưỡng cho cháu rồi.

Bà Hiệp mỉm cười:

- Cô biết, nhưng đây là thiện ý của cô, không nhận cô giận đấy.

Sao Khuê thấy xốn xang trong lòng, cô biết đây là chuyện hết sức tế nhị, chỉ cần một cử chỉ hoặc một lời nói sơ xuất, cả mẹ cô lẫn Viễn đều bị tổn thương.

Đầu cúi xuống nhìn những mảng cỏ chỉ được cắt xén cẩn thận, Khuê

nghe giọng Viễn nhẹ tênh:

- Cháu cảm ơn cô.

Bà Hiệp ngọt ngào:

- Có gì đâu, cô xem cháu như con cháu vậy mà.

Bà giúp việc từ trong đi ra.

- Bà có điện thoại.

Bà Hiệp nói:

- Cháu cứ tự nhiên nhé.

Đội mẹ vào trong Sao Khuê mới thở phào nhẹ nhõm. Viễn ngập ngừng:

- Mẹ Khuê làm tôi ngại quá.

Khuê vò cái lá ngọc lan và nghe mùi hương bay nhẹ nhẹ:

- Tôi biết. Nhưng anh đừng nghĩ gì hết. Mẹ tôi đã bảo xem anh như con cháu mà.

Viễn uống nốt ly nước tắc. Cái vị chua chua, nhẩn nhẩn của vỏ tắc khiến anh dễ chịu. Sao Khuê nói đúng, có gì đâu để Viễn phải suy nghĩ. Lần đầu tiên biết nhau, Khuê đã biết Viễn là dân chạy ba gác máy rồi. Đó là công việc mưu sinh của anh. Nhận tiền công từ người khác là lẽ thường tình mà. Khi làm việc vì muốn giúp đỡ ai đó trong cơn hoạn nạn, ta phải hãnh diện chứ.

Sao Khuê tò mò:

- Mỗi ngày anh chạy bao nhiêu chuyến?

Viễn lơ lửng:

- Còn tùy xem có ai thuê không. Tôi còn phải đi học nữa.

- Chắc anh không đến lớp bằng xe này chứ?

Viễn nheo mắt:

- Có đấy. Các cô bạn chung trường rất thích ngồi xe ba gác.

Sao Khuê ngắt lời anh:

- Nhưng chắc chắn chỉ với điều kiện người lái xe là anh.

Viễn gật gù:

- Con gái độc ác ở chỗ đó đấy.

Khuê kêu lên:

- Sao lại quơ đũa như vậy?

Viễn đặt ly nước xuống cái đôn sứ kê gần đó. Anh lặng lẽ nhìn Khuê bằng đôi mắt của buổi chiều mưa ấy khiến cô vô cùng bối rối. Cô đã từng mong chờ gặp lại Viễn biết bao. Bây giờ anh bằng xương bằng thịt đứng trước mặt Khuê, cô lại thấy ray rức nỗi khổ khi nghĩ tới mẹ... Bà ngọt ngào thế kia, tình cảm với Viễn thế kia, nhưng nhìn vậy chứ không phải vậy đâu. Đạo này mẹ rất hay nhắc tới Linh. Bà muốn gì, Sao Khuê hiểu hết, bởi vậy cô luôn tránh né mỗi lần mẹ xa gần

muốn cô đi dự những bữa tiệc chán ngắt mà chắc chắn là có Lĩnh cùng các cô nàng như Hồng Hà, Kim Loan, Yến Nhi... Sao Khuê không thích giống các bà chị ấy, cô thích sống trong sáng, không giả dối như những người trong giới mà ba mẹ cô đang hào hứng hoà nhập.

Viễn trầm giọng:

- Tôi có thể gặp lại Khuê nữa chứ?

Cô cắn môi:

- Anh đã biết nhà tôi rồi còn gì.

- Đúng là như vậy, nhưng ngôi nhà này kín cổng cao tường lắm.

- Nếu đã muốn, không có cổng nào kín, tường nào cao mà người ta không vượt qua được hết.

Viễn gật đầu:

- Em nói đúng. Khi đã muốn, người ta không ngại gì hết. Nhưng có lẽ bắt đầu bằng điện thoại, mẹ Khuê sẽ không phiền.

Sao Khuê đọc vội số điện thoại nhà mình rồi nói:

- Hy vọng anh sẽ nhớ...

- Bộ nhớ của tôi tốt lắm, nên làm sao quên được số điện thoại đặt biệt này.

- Thế còn số của anh?

Viễn rút cây bút bi ở túi áo ra:

- Tôi đọc lên gió sẽ thổi bay mất. Em xoè tay ra đi.

Sao Khuê nhìn anh. Viễn nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô trong bàn tay mạnh mẽ của mình một lúc rồi mới viết số điện thoại cùng tên mình:

Trần Uy Viễn.

Giọng anh thật trầm:

- Tôi sẽ không bao giờ để lạc mất em nữa đâu, ngôi sao nhỏ...

Sao Khuê chớp mi:

- Em sẽ chờ điện của anh...

Bà Tính từ trong bước ra:

- Bà gọi Khuê vào nghe điện thoại.

Sao Khuê như không nghe những gì bà Tính nói, cô chìm trong nỗi choáng ngợp của sự bất ngờ khi gạt lại Viễn. Bà Tính phải nhắc lại lần nữa, cô mới bừng tỉnh.

Sao Khuê nhìn Viễn nuối tiếc:

- Anh về nhé. Nhớ gọi điện đấy.

Viễn khẽ gật đầu. Anh nhìn Khuê chạy ào vào nhà, trái tim muốn vỡ tung vì vui sướng.

Sao Khuê đến bên bàn điện thoại thì đã thấy gác máy. Cô ngạc nhiên nhìn mẹ:

- Ủa! Sao dì Tính nói có điện thoại của con?

Bà Hiệp dài giọng:

- Người ta không có thời gian đợi con vào. Hừ! Chuyện gì với thằng phu ba gác ấy mà lảm thế?

Sao Khuê đau nhói nhói vì những lời của mẹ. Cô lí nhí:

- Anh Viễn là bạn con mà mẹ.

Bà Hiệp cười nhạt:

- Bạn à! Sao con giao du bừa bãi thế. Đâu phải ai cũng gọi là bạn được. Gọi thằng đó là người quen vẫn còn hơi sang đấy.

Sao Khuê lảng sang chuyện khác:

- Ba gọi về hả mẹ?

Bà Hiệp hơi gắt gỏng:

- Đã nói là Linh gọi mà. Thật là khổ khi cậu ta đặt mình vào thế chẳng đáng dừng.

Sao Khuê ngạc nhiên:

- Nghĩa là sao hả mẹ?

Bà Hiệp thở dài:

- Cậu ta tặng mẹ bộ bàn ăn bằng mây đó. Khó xử hết sức.

Sao Khuê nhún vai:

- Cho kiểu ép người ta phải nhận à? Mẹ có quyền trả lại anh ta mà.

- Làm vậy còn gì để nói nữa.

Khuê tò mò:

- Sao ông ta biết mẹ thích bộ bàn ghế đó nhỉ?

Bà Hiệp nhú mày:

- Chắc bà Luỹ... mách leo rồi. Chắc! Tự nhiên mắc nợ khổ ghê.

Sao Khuê nói:

- Không thích thì gửi trả. Có gì đâu mà mẹ cứ than thở hoài.

Bà Hiệp nhìn cô:

- Con có nghĩ tại sao Linh lại tặng mình món quà có giá trị vậy không?

Sao Khuê thần nhiên:

- Chắc là để lấy lòng ba mẹ.

Bà Hiệp lại hỏi tới:

- Tại sao Linh phải lấy lòng ba mẹ?

Sao Khuê bật cười:

- Để thuận tiện cho việc hợp tác làm ăn. Những người từng làm ăn với ba mẹ đều làm thế. Anh ta cũng đâu ngoại lệ.

Bà Hiệp nói:

- Linh là một ngoại lệ đó. Cậu ta lấy lòng ba mẹ không phải vì chuyện làm ăn mà vì con.

Sao Khuê trợn tròn mắt:

- Vì con? Mẹ có tưởng tượng không mẹ?

Bà Hiệp liếc con gái:

- Tưởng tượng cái gì. Có ngốc như con mới không hiểu thành ý của người ta.

Sao Khuê ngồi phịch xuống ghế:

- Ôi trời! Kinh khủng thật.

Bà Hiệp có vẻ bức:

- Sao lại kinh khủng? Lớn rồi mà ăn với nói... Lĩnh là người đàng hoàng, gia đình căn cơ, gốc gác lại giàu có, ba mẹ rất ưng ý. Mẹ tìm mãi vẫn chưa ra điểm nào để chê cậu ấy.

Sao Khuê bĩu môi:

- Con thì nhắm mắt cũng thấy.

- Hừ! Thí dụ xem.

Sao Khuê gân cổ:

- Tự cao, hợm hĩnh, thiếu lòng nhân hậu.

Bà Hiệp gạt ngang:

- Chỉ là những nhận xét đầy cảm tính. Đàn ông nào chả tự cao. Những kẻ có tài thường bị chê hợm hĩnh. Còn nếu thiếu lòng nhân hậu, Lĩnh đã không xin việc làm cho mấy đứa em nuôi của con.

Khuê nói:

- Chỉ là nhật banh mà mẹ cũng nói là việc làm, nghe long trọng quá.

- Còn hơn lang thang khắp đường khắp phố với xấp vé số trên tay không biết chừng nào mới bán hết. Con không được phủ nhận lòng tốt của người khác như vậy, mẹ ghét lắm.

Sao Khuê xùi mặt xuống. Cô ghét nhất là bị ràng buộc, mà nãy giờ mẹ toàn buộc ghịt cô vào Lĩnh. Bà khen anh ta không tiếc lời khiến chút tình cảm trân trọng cô dành cho Lĩnh bỗng dưng tan biến.

Bà Hiệp lại tiếp tục:

- Thời buổi bây giờ cha mẹ còn phải quan tâm đến chuyện dựng vợ gã chồng cho con cái hơn cả thời xưa. Đời này vàng thau lẫn lộn, biết đâu mà lẫn. Tốt nhất, nên làm thông gia với những người mình biết rõ về họ.

Sao Khuê bĩu môi:

- Không yêu thương làm sao ưng được hả mẹ?

Bà Hiệp nói:

- Lĩnh dễ thương thế kia, có ngốc mới chê một người như cậu ấy.

Sao Khuê ngang ngạnh:

- Con không chê nhưng cũng không thích, người như Lĩnh vừa khô khan, vừa nhạt phèo, chả có chút ấn tượng nào.

Bà Hiệp hạ giọng:

- Đó mới chính là người mang lại hạnh phúc cho vợ con. Người chồng càng đơn giản càng tốt. Đàn ông khó hiểu, phức tạp chừng nào, người phụ nữ càng khổ chừng nấy.

Sao Khuê im lặng. Vừa lúc này cô không muốn... tranh luận với mẹ, về vấn đề hạnh phúc gia đình, mẫu ông chồng lý tưởng vì chắc chắn mẹ đã có kinh nghiệm. Có thể mẹ nói đúng, nhưng trong thâm tâm, Khuê lại nghĩ khác.

Trái tim và lý trí của Khuê đang hướng về Trần Uy Viễn. Hiện tại với cô, anh vẫn là một ẩn số, nhưng chưa bao giờ như bây giờ Khuê lại muốn tìm hiểu để biết rõ hơn về anh.

Cơ hội đó rồi sẽ đến thôi. Cô len lén nhìn vào bàn tay mình. Số điện thoại và tên anh vẫn còn rõ. Điều đó chứng tỏ việc Khuê vừa gặp lại Viễn cùng chiếc xe ba bánh là sự thật.

Anh sẽ gọi điện cho cô. Mặc kệ mẹ ca tụng Lĩnh, Khuê chìm trong cõi riêng của mình. Trong cõi riêng đó, Khuê mơ nghe giọng đọc thơ thật lắng đọng du dương của Viễn.

Ngàn năm đợi

Chương 7

Lĩnh nhú mày khi thấy người đàn bà đó đi về phía mình. Anh bưng ly nước cam lên và quay mặt nhìn ra sân tennis, nơi ấy mấy đứa nhóc "Đệ Tử" của Sao Khuê đang chạy tới chạy lui lăng xăng nhặt banh cho khách.

Anh muốn tránh người đàn bà này, nhưng bà ta đã đứng trước mặt anh và cất giọng:

- Tôi có thể ngồi chung bàn với cậu được chứ?

Lĩnh nhìn bà ta với cái nhìn lạnh lẽo:

- Xin mời, nếu bà cảm thấy thoải mái bên một người hút thuốc liền tay như tôi.

Bà ta cười:

- Không sao. Tôi cũng ghiền thuốc mà.

Dứt lời, người đàn bà lấy trong túi xách ra một hộp thuốc lá mạ vàng. Lấy một điếu, bà ta gõ gõ điếu thuốc lên nắp hộp rồi bật quẹt y như dân chơi sành điệu. Thấy Lĩnh nhìn mình bằng nửa con mắt, bà ta phà khói và nói:

- Nhìn cậu giống ông Tuân hai mươi mấy năm về trước quá, khiến tôi cứ tưởng mình đang mơ ấy.

Lĩnh cười khẩy:

- Cũng may là giấc mơ của bà không thành hiện thực. Nếu không đã có một gia đình nát tan đổ vỡ vì bà rồi bà Loan.

Bà Hồng Loan ngao nghể:

- Giấc mơ của tôi có thể nào đi chẳng nữa, gia đình cậu cũng có nguyên vẹn đâu.

Lĩnh căm phẫn:

- Bà tự hào về sự độc ác của mình lắm sao?

Bà Hồng Loan nhip ngón tay lên đầu điều thuốc:

- Độc ác à! Chắc cậu chưa từng yêu? Khi đã yêu, người ta bắt chấp thủ đoạn. Nói là nói thế, chứ tôi có làm gì để bị buộc tội độc ác? Phải ngày xưa ông Tuân mạnh mẽ hơn, cương quyết hơn trong chuyện ly hôn, có lẽ bây giờ mẹ cậu không dở dở ương ương như thế.

Lĩnh sa sầm mặt:

- Bà không được nói động tới mẹ tôi.

Bà Loan nhìn xoáy vào mắt Lĩnh:

- Tại cậu vô phép với tôi trước. Độc ác cũng là bản chất của con người. Người ác nhất không phải tôi, bởi vậy gia đình cậu đã phải trả giá.

Lĩnh đứng dậy. Không nói lời nào anh xách túi đựng vợt ra bãi golf xe.

Mụ đàn bà đó độc còn hơn rắn rết. Cô Cầm dặn anh không để mẹ tiếp xúc với mụ là đúng. Thần kinh của bà làm sao chịu đựng nổi những câu châm chọc đầy ác ý đó. Sao mà quỷ không bắt mụ ta đi. Bằng đâu hai mươi mấy năm, giờ chợt xuất hiện để khuấy động quá khứ, xáo trộn hiện tại. Còn tương lai, chắc chỉ yêu tinh mới đoán được mụ ta muốn gì. Bất chợt Lĩnh nuốt tiếng thở dài. Anh phóng xe về nhà với tất cả bức dọc trong lòng.

Trưa nay bà Ngọc Hiệp mời anh dùng cơm, Lĩnh muốn đến với Sao Khuê với một tâm hồn sáng khoái nhưng xem ra anh khó sáng khoái được vì những gì vừa gặp.

Vừa mở cổng cho anh, bà Tý vừa... báo cáo bằng nét mặt khẩn trương:

- Bà đang khóc, khóc dữ lắm.

Lĩnh cau mày:

- Ba mẹ tôi cãi nhau à?

Bà Tý lắc đầu:

- Không phải. Ông đi rồi bà mới khóc. Hồi nãy bà mới khóc. Hồi nãy

bà có thơ. Coi thơ xong bà mới khóc vì mấy tấm hình gì ở trong á. Lĩnh mím môi lại để ngăn tiếng chửi thề. Anh vốn lịch sự, trầm tĩnh, thế mà...

Chạy vào phòng mẹ, anh thấy bà ngồi thừ ra, trên gương mặt thất thần vẫn đang đầm đìa nước mắt.

Không đợi Lĩnh hỏi trước như mọi khi, bà Nhẫn lên tiếng bằng giọng thều thào như hết hơi:

- Thăng Triều... thăng Triều...

Lĩnh vội cầm mấy tấm hình trắng đen trên bàn lên và bàng hoàng nhận ra đứa bé trong hình chính là Hồng Triều, đứa em đã chết mất xác cách đây hai mươi năm...

Bà Nhẫn nức nở:

- Nó vẫn còn sống.

Lĩnh cầm ba tấm hình lên so sánh. Đúng là Hồng Triều, nhưng ở những lứa tuổi khác nhau. Tấm nào cũng rõ nét và ai nhìn vào cũng phải công nhận đó là một đứa với những giai đoạn lớn cách biệt vài ba năm.

Bà Nhẫn tiếp tục lải nhải:

- Đúng là thằng bé rồi.

Chỉ vào quyển album gia đình bà bảo:

- Con so với hình cũ của nó đi, có gì khác đâu.

Đúng là không nét gì khác nếu so tấm hình nhỏ tuổi nhất trong hai tấm được gọi tới. Điều đó có nghĩa là hai mươi năm trước đây, Triều bị bắt cóc chứ không phải chết trôi sông như gia đình Lĩnh vẫn tưởng. Ai? Ai đã làm điều thất đức đó rồi bây giờ gọi những tấm hình này tới để làm khổ mẹ anh.

Lĩnh nghĩ ngay tới bà Hồng Loan. Không tiếp cận được với mẹ anh, bà ta đã bày ra trò này để tra tấn tinh thần mẹ. Cúi xuống, Lĩnh nhìn thật kỹ những tấm ảnh. Đây là những tấm hình được chụp lại chứ không phải hình gốc. Thời buổi vi tính này, từ một tấm hình, người ta dễ dàng sửa đổi để thành nhiều tấm với những nét già trẻ, tóc tai, mặt mũi, quần áo, phong cảnh khác nhau.

Chắc chắn con mụ phù thủy ấy đã phù phép để biến một tấm hình nào đó của bé Triều trước đây thành những tấm hình khác rồi gọi tới.

Nhìn vẻ thất thần của mẹ, Lĩnh nhỏ nhẹ nói:

- Những tấm hình này là giả do người ta làm ra bằng vi tính.

Bà Nhẫn ngắt ngang lời Lĩnh:

- Bé Triều là người thật, vi tính nào lại làm giả thằng nhỏ được? Con định nói láo mẹ à? Mau mau đăng báo tìm nó cho mẹ.

Giọng Lĩnh vừa ôn tồn vừa cương quyết:

- Con không nói dối. Đã có người bày ra chuyện này để cợt đùa trên nỗi đau của gia đình mình. Con nhất định sẽ tìm ra kẻ độc ác đó.

Bà Nhẫn lại hiểu sai ý anh:

- Con nên tìm họ để hỏi về thằng Triều. Nó vẫn còn sống mà không biết lưu lạc về đâu. Sao họ chỉ gửi tới mấy tấm hình hồi nhỏ chứ không gửi thêm vài tấm lúc nó lớn, cũng không nói coi bây giờ thằng bé sống ra sao cho mẹ biết nhỉ?

Lĩnh bảo:

- Con đã nói họ làm giả mà. Mẹ đừng tin cho khổ thân.

Bà Nhẫn cầm tấm hình lên:

- Hình chụp sờ sờ ra đây. Không tin cũng không được. Nhìn trong hình thấy em con mập mập, ăn mặc cũng đẹp, chắc người nuôi nó cũng khá giả.

Lĩnh lật tới lật lui quyển album gia đình. Anh cố so sánh nhưng không tìm được hình nào có bố cục, khung cảnh giống với những tấm hình được kẻ bí mật nào đó gửi tới. Như vậy đây là hình thật, nếu là hình thật thì bé Triều vẫn còn sống.

Bất giác Lĩnh rung mình khi nghĩ tới số phận của đứa em trai suốt hai mươi năm qua và thấy thương mẹ. Đúng là bà bị sốc khi nhận được những tấm hình này.

Bà Nhẫn lại sụt sùi khóc:

- Ngày xưa không biết ai đã ác nhân thất đức bắt nó khiến cả nhà tưởng nó đã chết.

Lĩnh không thể im lặng được, anh buộc miệng:

- Mẹ nghĩ xem còn ai bây giờ.

Tay bầu thành ghế, bà Nhẫn lấp bắp:

- Con nói vậy là nghĩa gì?

Lĩnh chậm rãi:

- Đây là một đòn thù chí mạng kéo dài cả hai mươi mấy năm, mẹ nghĩ xem ai là người có mối thâm thù sâu sắc với ba mẹ?

Bà Nhẫn tái xanh mặt:

- Không lẽ là... là Hồng Loan? Nếu là cô ta, chắc Hồng Triều không còn sống tới bây giờ đâu.

Lĩnh chưa kịp nói gì, bà Nhẫn đã bảo:

- Hình như Hồng Loan sống ở nước ngoài mà? Nghĩ oan cho người ta là có tội đó.

Lĩnh muốn khóc hết sức khi nghe mẹ nói thế. Bà hiền lành, cam phận thế kia sao không được hạnh phúc nhỉ? Hết khóc vì thói vô thủy vô chung của chồng, lại khóc vì nhớ tới con. Nếu không làm rõ tung tích của Hồng Triều, chắc tới cuối đời mẹ anh sống không yên, chết

không nhắm mắt. Anh gấp quyển album lại:

- Mẹ cứ bình tâm đi. Con sẽ tìm hiểu chuyện này và hứa sẽ kiếm cho bằng được thằng Triều. Tạm thời mẹ đừng nói với ba về những tấm hình này. Con sẽ giữ chúng.

Bà Nhẫn lặng lẽ gật đầu. Về phòng mình, Linh lấy điện thoại di động gọi cho bà Cẩm và nghe giọng bà nheo nhéo bên kia.

- Mẹ mày làm sao à?

Linh ậm ự:

- Cô rảnh không?

- Rảnh, mà... vụ gì?

- Nội đâu hả cô?

- Đi chùa rồi. Ở nhà có mình tao hà...

- Chờ con qua. Con sẽ cho cô coi cái này.

Không đợi bà Cẩm hỏi thêm câu nào, Linh dắt xe ra phóng đi. Tới nhà bà nội, anh chưa nhấn chuông, cổng đã mở. Bà Cẩm nôn nóng:

- Cho tao coi cái gì đâu?

Linh ngồi phịch xuống cái ghế mây. Lấy trong túi áo ra ba tấm hình, anh hạ giọng:

- Cô biết ai không?

Bà Cẩm nhú mày rồi la thất thanh như gặp ma giữa ban ngày.

- Thằng Triều!

Linh hỏi gặng:

- Đúng là nó không cô?

Bà Cẩm sầm soi tới lui ba tấm hình rồi dè dặt:

- Là nó. Nhưng hai tấm này trông nó lại lớn hơn lúc nó chết cầu ba bốn tuổi. Ở đâu con có vậy?

Linh trả lời:

- Có người gửi đến mẹ con qua đường bưu điện.

- Ai vậy?

- Con không biết. Cô thử nghĩ xem ai đã làm thế? Đứa bé trong hình có đúng là thằng Triều không, hay chỉ giống nó thôi?

Bà Cẩm phân vân:

- Không thể trả lời được, những tấm hình này cũ quá rồi.

- Mẹ con quả quyết đây là Hồng Triều, bà khóc suốt buổi sáng rồi bắt con phải tìm cho ra thằng nhỏ.

Bà Cẩm chép miệng:

- Trời! Còn khó hơn mò kim đáy biển.

Linh nói:

- Con nghĩ bà Hồng Loan là tác giả của trò này.

Bà Cẩm vỗ đùi như đàn ông:

- Đúng rồi. Con quý đó chớ ai. Hồi nào tao từng nghĩ nó có liên quan tới chuyện thằng Triều mà.

Lĩnh hỏi hã:

- Nghi như thế nào? Cô kể đi.

Bà Cầm thở dài:

- Kể ra thì đừng chạm tới bà nội, nhưng cái gì cũng có nguyên do của nó. Hồng Loan có làm điều thất đức cũng tại nó hận bà nội.

Lĩnh thắc mắc:

- Bà ta hận vì nội cản không cho ba mẹ con ly dị à?

- Đó chỉ là một phần. Nguyên nhân sâu xa là từ cái chết của con cô ta.

Lĩnh trợn mắt:

- Bà Hồng Loan đã có con với ba?

Bà Cầm gạt đầu:

- Đó là một bé gái. Nó bị bệnh sốt xuất huyết nhưng được phát hiện trễ nên không qua khỏi.

- Như vậy cũng đâu liên quan gì tới bà nội.

- Hồng Loan cho rằng tại nội không giúp đỡ bằng cách đưa ghe để mang con bé ra bệnh viện tỉnh sớm nên nó mới phải chết.

Lĩnh thắc mắc:

- Mà có đúng như vậy không?

Bà Cầm lại thở dài:

- Có như vậy thật, bà nội con vốn kỹ tính, bà không muốn dây dưa với Hồng Loan nên lần cô ta mang con tới, nói năn nỉ như vừa ăn vạ vừa ép buộc nội phải đáp ứng đòi hỏi của mình, nội đã từ chối thẳng thừng. Chính vì vậy Hồng Loan rất hận. Cô ta đi rêu rao khắp xóm khắp làng rằng nội là người thất đức, rồi đám cháu đích tôn của bà cũng chết trôi chết chìm cả bọn thôi.

Im lặng một lát, bà Cầm nói tiếp:

- Năm đó lũ về rất lớn, lớn hơn mọi năm rất nhiều. Nhà của ba mẹ nền cao thế mà nước mấp mé vô nhà, nhìn quanh sân chỉ thấy nước trắng trời, xuống ba lá cặp vô tới cửa. Ngồi trong nhà tha hồ buông câu cá lóc. Thằng Triều gần ba tuổi, rất hiếu động nên mẹ con phải nhốt nó trong một cái cũi gỗ để rảnh tay làm công việc nhà. Hôm đó, sau khi dỗ nó ngủ trong cũi, mẹ con ra sau bếp lo cơm nước. Khi trở lên nhà trên thì thấy cái cũi gỗ ngã sang một bên, thằng Triều biến đâu mất.

Ngừng lại, đợi cơn xúc động qua đi, bà Cầm kể ;

- Mọi người ở gần nghe la mới túa nhau lặn tìm, nhưng thằng nhỏ mất tăm. Mẹ con hoá điên sau đó khi bị ba con trút hết mọi tội lỗi lên

đầu. Ba con cho rằng thằng Triều đã leo lên một bên cũi khiến cái cũi bị lật do mất thăng bằng. Vì không ai thấy, nó đã đi ra cửa và rơi xuống nước. Riêng cô lại nghĩ khác, cái cũi khá nặng lại đóng toàn những thanh dọc cao, thằng Triều không có chỗ nào để bám vào để leo lên hay làm ngã cũi được hết. Phải có bàn tay người nào đó làm chuyện này. Cô mới rụt rè nói lên nghi ngờ của mình, ba mày đã mắng át nạt đùa vì thừa biết cô muốn ám chỉ ai.

Lĩnh ngập ngừng:

- Con lúc đấy còn quá nhỏ để có thể hiểu rõ vấn đề. Khi lớn lên, mọi chuyện đã là quá khứ, một quá khứ nhiều buồn đau mà không ai muốn vực nó dậy.

Bà Cẩm ngập ngừng:

- Giờ đã có người làm chuyện đó rồi. Cô cũng nghi chín mươi phần trăm là Hồng Loan bày trò này. Như vậy là thằng Triều còn sống. Hai người im lặng với những suy nghĩ đầy rắc rối trong lòng. Bà Cẩm thắc mắc:

- - Hồng Loan có toan tính gì khi làm thế nhỉ? Chẳng lẽ cô ta không sợ à?

Lĩnh cười nhạt:

- Sợ gì khi chúng ta đâu có bằng cớ để quy tội bà ta.

Bà Cẩm bức rức:

- Vậy phải làm sao để tìm ra tung tích thằng Triều?

Lĩnh vuốt mặt:

- Chắc chuyện này con nhờ cô...

Bà Cẩm nhìn anh:

- Tao với ba mày sẽ có chuyện đây. Nhưng tao không sợ ông nữa đâu. Cái tao lo là cách nào buộc Hồng Loan chịu nói thật. Hà! Không dễ chút nào khi mụ ta đúng là một con cáo già.

Lĩnh có vẻ khinh bỉ:

- Con cho rằng bà Hồng Loan muốn tiền.

- Cô lại thấy mụ ấy chả túng thiếu. Cô nghĩ mụ ta chỉ muốn trả thù thôi. Mà người ta có thể làm giả những cái hình đó phải không?

- Con không rõ nữa. Tạm thời cô đừng nói với nội cũng như với ba con.

- Tao hiểu rồi.

Nhìn đồng hồ, Lĩnh đứng dậy:

- Con về đây!

Về nhà, Lĩnh tắm, thay chiếc áo sơ mi ca rô màu nước biển, chiếc quần tây màu xanh đen rồi đến nhà Sao Khuê với một chai rượu Tây trong cặp xe.

Bước vào phòng khách, Lĩnh được bà Hiệp vồn vã mời vào, ngoài Lĩnh ra, còn có vợ chồng bà Luỹ.

Đang trò chuyện với ông Luỹ, ông Thông liền tay bắt mặt mừng cùng Lĩnh. Anh chợt hãnh diện khi thấy mình như ngang tầm với những người thành đạt.

Ông Luỹ mỉm cười:

- Chúng tôi đang bàn hướng làm ăn mới, không biết cậu Lĩnh có hứng thú tham gia không?

Lĩnh tỏ vẻ nhún nhường:

- Hậu sinh như cháu đây chắc chỉ dám ngồi nghe thôi.

Ông Luỹ cười to:

- Cậu hơi... bị khiêm tốn đó. Thôi thì xin mời cậu nghe vậy.

Tăng hắng giọng, ông nói tiếp:

- Chúng tôi đang nói về siêu thị Mây Tre nội thất chỗ này chắc cậu biết mà.

Bà Luỹ vuốt đuôi chồng:

- Thì cậu ấy đã từng mua hàng ở đây còn gì.

Lĩnh nhỏ nhẹ:

- Cháu chỉ là khách hàng bình thường nên thú thật cũng chưa biết gì về siêu thị này cả.

Ông Thông ôn tồn:

- Cậu nên tìm hiểu đi. Mặt hàng mây tre lá cao cấp chuyên dùng để trang trí nội thất là một mặt hàng mới, đầy triển vọng trên thị trường quốc tế đó.

Ông Luỹ nói:

- Tôi có quen với tay phó giám đốc siêu thị, ông ta cho biết họ định mở thêm một siêu thị như thế ở Hà Nội, họ đang cần cổ đông lắm.

Ông Thông tò mò:

- Ông ta là ai vậy?

- Ông ta tên Đông, một tay giàu có nhưng rất giỏi nguy trang.

Bà Hiệp thắc mắc:

- Nguy trang nghĩa là sao?

- À, nghĩa là nhìn bề ngoài đồ ai biết ông ta giàu. Áo thun Thành Công, dép nhựa lếch thếch với cái xe Citi giò gà cà tàng, trông ông ta giống bác xe ôm hơn. Tuy là giàu nứt vách đổ tường, nhưng ông ta hà tiện lắm.

Lĩnh nhếch môi:

- Tiền ông ta làm ra để làm gì mà không tiêu xài nhỉ?

Bà Luỹ góp lời:

- Để làm từ thiện. Ông Đông là một mẫu người đặc biệt, một nhà từ

thiện giấu mặt mà giới mạnh thường quân ở thành phố này rất nể phục.

Lĩnh cười nhạt:

- Giấu mặt nhưng mọi người ai cũng biết ông ta. Đúng là một chiêu tự quảng cáo mình.

Bà Luỹ nhíu mày:

- Cậu cho là ông ta vờ giấu mặt, giấu tên là để nâng mình lên cao hơn sao? Tôi lại không nghĩ thế, vì ông ta làm việc thiện chớ đâu có lấy danh nghĩa siêu thị để tài trợ.

Bà Hiệp vội lái câu chuyện sang chiều hướng khác khi thấy không khí có vẻ căng thẳng:

- Ông ta có nhiều con cái không?

Mặt bà Luỹ dịu xuống:

- Chỉ có mỗi một cậu con trai duy nhất.

Ông Thông nói:

- Chắc là con cầu tự? Cậu ta hẳn nhiên thuộc hàng quý tử, được cưng như trứng húng như hoa rồi.

Ông Luỹ lắc đầu:

- Ai cũng tưởng vậy, nào ngờ không phải vậy. Cậu quý tử ấy được giáo dục theo kiểu ép xác rất cực khổ. Tuy con nhà giàu, nhưng cậu ấy phải tự kiếm sống, phải tự lập từ nhỏ. Do đó, cậu con cũng như ông bố, nhìn qua đồ ai biết thuộc hàng đại gia và tiểu thiếu gia.

Bà Hiệp gật gù:

- Ông ta giáo dục cao theo kiểu Âu Mỹ, phải tự thân vận động, chớ không được ỷ lại vào sự giàu có của cha mẹ. Hay đấy chớ!

Ông Thông hóm hỉnh:

- Khen hay, vậy chớ em dám cho con nhóc Sao Khuê... tự thân vận động bằng cách đi làm thêm như tiếp thị sản phẩm, hay bưng ly, rửa bát ở nhà hàng không?

Bà Hiệp xua tay:

- Chắc là không rồi.

Ông Thông cười:

- Vậy thì đừng vội khen nha.

Bà Luỹ chợt hỏi:

- Sao nãy giờ không thấy con bé Sao Khuê đâu cả vậy?

Lĩnh ra vẻ không quan tâm, nhưng thật ra anh thắc thỏm chờ nghe câu trả lời của bà Hiệp.

- Con bé đang phụ dưới bếp.

Bà Luỹ trầm trồ:

- Sao Khuê ngoan thật đấy!

Bà Hiệp chép miệng:

- Cô khen thế chớ con bé có lớn nhưng chưa có khôn. Nó còn ham chơi lắm. Tôi phải bắt nó vào bếp cho quen. Chớ phụ nữ mà dở bếp núc là hỏng.

Ông Luỹ bảo:

- Bọn trẻ bây giờ đứa nào cũng vậy, chỉ cần có gia đình là biết lo ngay, chị ép làm chi tội nghiệp con bé.

Bà Luỹ nhìn bà Hiệp:

- Đạo này Sao Khuê còn đến với bọn trẻ đường phố không chị?

- Vẫn còn. Thú thật, tôi không thích lắm việc làm của nó. Mất thời gian lẫn công sức mà kết quả khác nào đem muối bỏ biển, nhưng nếu cấm thì nó buồn.

Lĩnh lên tiếng:

- Cháu lại nghĩ Sao Khuê làm tình nguyện viên có kết quả đấy chứ. Bằng có là những đứa trẻ vào làm ở câu lạc bộ tennis đều rất ngoan. Ai cũng khen chúng được dạy dỗ tốt.

Bà Luỹ cười cười:

- Đấy! Chị nghe chưa mà cứ chê con bé mãi.

Bà Hiệp nhỏ nhẹ:

- Không chê nó sẽ tự cao. Bây giờ xin mời tất cả vào phòng ăn.

Lĩnh nhẹ cả lòng khi nghĩ mình sắp gặp Khuê. Cô bé đang lấp ló ở cửa phòng ăn và mỉm cười với mọi người nhưng Lĩnh có cảm giác nụ cười đó dành cho riêng Lĩnh.

Ông Luỹ cao giọng:

- Vắt vả cho Sao Khuê quá.

Đan hai tay vào nhau, Khuê nói:

- Cháu chỉ lật rau, rửa rau, sắp xếp chén đĩa thôi chớ có làm gì đâu ạ.

Bà Luỹ mồm mép:

- Ôi dào! Thời buổi này nhiều cô gái còn không biết cả rửa rau, rửa chén đấy cháu.

Ông Thông khui chai rượu của Lĩnh:

- Bữa nay phải say mới được về nhé. Cậu Lĩnh thấy sao?

Lĩnh gãi ót:

- Cháu uống dở lắm.

Ông Luỹ cười khà khà:

- Nhìn cậu là biết chưa uống đã say rồi.

Sao Khuê chột mắt khi thấy vợ chồng ông Luỹ nhìn mình cười.

Cô âm ức mang món khai vị sang đặt trên bàn.

Bà Hiệp phân công cô ngồi cạnh Lĩnh:

- Con ngồi đây đi Khuê.

Lần này Khuê biết mình khó lòng trốn như lần trước. Dầu gì... người ta cũng tạo việc làm cho đám nhóc, rồi tặng gia đình cô bộ bàn ăn đắt tiền, Khuê không thể bất lịch sự được.

Ông Thông nâng cốc lên trước, Lĩnh cũng nâng cốc lên, anh ngọt ngào:

- Cháu rất mong được thường xuyên ăn cơm nhà bác.

Bà Hiệp tán đồng ngay:

- Chỉ sợ không hợp khẩu vị cậu thôi, chớ có thêm người, chúng tôi càng vui. Cậu thấy đấy, nhà vắng vẻ lắm, nên tối bữa cơm buồn hiu. Sao Khuê bưng ly Pepsi lên thay cho ly rượu như mọi người. Cô uống một ngụm nhỏ và nhỏ nhẹ ăn món tôm sốt nấm mà cô rất thích. Dịu dàng thế này chắc vừa lòng mẹ lắm rồi. Chỉ mong sao bữa... cơm trưa thân mật mau tàn cuộc để Khuê trốn về phòng của mình.

Lĩnh nói:

- Sao Khuê bữa nay hiền như con mèo nhưng ấy.

Khuê vênh mặt lên:

- Em ghét nhất là mèo nên không thể hiền giống nó được.

- Vậy thì dữ lên cho anh xem nào?

Khuê hấp háy mắt:

- Khi ăn nên tập trung tinh thần để thưởng thức, dữ lên sẽ mất ngon.

Đề nghị anh nên tập trung tinh thần để ăn.

Bà Hiệp nhìn cô:

- Sao Khuê! Lý sự gì vậy?

- Dạ con không có lý sự ạ.

- Vậy thì để cậu Lĩnh ăn ngon miệng đấy.

- Vâng ạ.

Lĩnh vội vàng gấp một con tôm vào chén.

- Cháu vẫn đang rất ngon miệng đây.

Ông Thông nói:

- Vậy phải uống cho cạn chứ.

Sao Khuê đợi Lĩnh uống xong mới nói:

- Rượu ngon không?

Lĩnh ậm ự:

- Tàm tạm.

Cô hỏi tới:

- Bao nhiêu tiền chai rượu đó vậy?

Lĩnh lảng đi:

- Anh quên rồi.

Sao Khuê chép miệng:

- Một... sự lãng quên đầy cố ý. Điều đó chứng tỏ chai rượu không rẻ. Uống tiền thật!

Giọng bà Hiệp nghiêm khắc:

- Khuê! Con nói nhiều quá đấy! Để cậu Lĩnh ăn nữa chứ.

Lĩnh lại bênh vực:

- Khuê đang nói chuyện vui, vui lắm bác ạ.

Sao Khuê tủm tủm cười, cô thấy thích khi thấy Lĩnh luôn... đỡ đạn cho cô.

Anh hạ giọng thì thầm:

- Nếu tiền mua rượu để làm việc thiện thì không uống, đúng không?

Sao Khuê reo nhỏ:

- Anh đúng là... đúng.

Lĩnh bật cười vì cách nói ngộ nghĩnh của Khuê. Anh nhìn cô:

- Vậy thì anh sẽ không mua rượu nữa. Bằng lòng chưa?

Sao Khuê chớp mi vì ánh mắt của Lĩnh. Cô ậm ừ:

- Thật khó trả lời. Em có quyền gì đâu...

Lĩnh nói:

- Có chứ. Tại Khuê chưa nhận ra đó thôi.

Sao Khuê bưng ly Pepsi lên, cô suýt bị sặc vì câu nói như tán tỉnh của Lĩnh. Thì ra anh ta không đến đổi khô khan và ít lời như cô nghĩ. Lúc Khuê chưa biết sẽ đối đáp thế nào thì Lĩnh lại nói tiếp:

- Em có nhiều quyền lực với anh lắm đó.

Khuê chun mũi vì hơi gas trong nước ngọt.

- Thế à! Vậy mà em không biết...

Liếm môi, Khuê hạ giọng:

- Với con gái nào anh cũng nói như thế à?

Lĩnh hơi bất ngờ vì câu hỏi thẳng tuột của Khuê, nhưng anh vẫn bình thản nói:

- Còn tùy theo cô gái ấy là ai nữa.

Sao Khuê nhìn anh:

- Em không thích cách nói đó.

Lĩnh chủ quan:

- Rồi em sẽ thích.

Khuê từ tốn:

- Không bao giờ, vì em đã thích cách nói của người khác rồi.

Lĩnh máy móc bưng ly rượu lên uống cạn và nghe máu nóng trong người chảy mạnh.

Anh đặt ly xuống bàn:

- Ai mà tốt số thế? Anh rất muốn biết. Được chứ?

Sao Khuê láu cá:

- Được. Nhưng không phải lúc này.
- Không sao. Anh sẽ chờ cho đến lúc em tìm ra anh chàng chỉ có trong tưởng tượng ấy.

- Anh biết gì về những riêng tư của em mà nói thế?

Lĩnh tỏ vẻ ngạo mạn:

- Có thể anh chưa biết nhiều về Sao Khuê, nhưng những cái biết chút ít của anh thường rất chính xác.

Sao Khuê nhấn mạnh:

- Chính xác nào cũng có sai sót. Chỉ cần một phần trăm của sai sót thôi anh đã hiểu không đúng về em.

Lĩnh nheo mắt:

- Em ranh lắm. Anh rất thích cá tính này của em.

- Anh khen hay chê em vậy?

Lĩnh lấp lửng:

- Đâu phải người ta chỉ thích những cái hoàn hảo.

Sao Khuê phịu mặt:

- Vậy là chê rồi.

Lĩnh tủm tủm cười. Anh thấy mình như trẻ lại hàng chục tuổi. Tiếc là cái thời đôi mươi, Lĩnh chỉ biết lao vào việc học chứ không hề tơ tưởng một cô gái nào. Đến khi ra trường đi làm, anh lại ham mê quyền lực nên tập trung vào công việc. Ở công ty rồi trong các cuộc giao tiếp, Lĩnh luôn gặp những cô gái chừng chạc, họ thừa cáo già để sẵn đón anh theo kiểu khôn ngoan, lọc lõi. Họ khiến Lĩnh ngán ngẩm vì sự già đời. Các cô ấy không ai như Sao Khuê, hồn nhiên, nghịch bướng khiến Lĩnh có cảm giác mình đang chơi trò cút bắt với một con thỏ bạch hay sóc nâu trong khu vườn cổ tích đầy hoa mà anh đã lãng quên từ đời kiếp nào.

Gấp vào chén Khuê một miếng cua lột chiên bột, anh bảo:

- Ăn đi chứ, không lại đói đấy.

Sao Khuê nói:

- Em đang giảm cân nên không sợ đói chút nào.

Lĩnh trợn mắt:

- Giảm cân à? Không khéo gió thổi em bay mất.

Bà Luỹ đang trò chuyện với bà Hiệp bỗng gọi Khuê:

- Khuê nè! Nhà cô có dư một số đồ dùng như bàn, ghế, tủ, giường... vẫn còn tốt lắm. Không biết Khuê có thể giúp cô mang cho Nhà Mờ hay Mái Ấm gì đó không?

Sao Khuê mau mắn:

- Dạ được quá đi chứ. Thế bao giờ cháu có thể đi chở được?

Bà Luỹ mỉm cười:

- Lúc nào cháu thấy tiện cứ tới chỗ.

Bà Luỹ lắc đầu:

- Đồ công kênh và nặng, bạn cháu làm sao chở, lỡ có chuyện gì phiền lắm.

Sao Khuê khoe:

- Bạn cháu vừa đi học vừa kiếm thêm bằng cách chạy xe ba gác máy. Ảnh sẽ chở ngon lành cho cô xem.

Bà Luỹ cười cười:

- Bạn mà gọi là anh là ảnh. Chắc không phải bạn học cùng lớp rồi.

Khuê chưa kịp trả lời, bà Hiệp đã nói hộ cô:

- Cái thằng hôm trước chở bộ bàn ghế mây về đây đó. Là bạn học thêm Anh Văn với cháu chứ có thân thiết gì đâu cô. Bọn trẻ thời bây giờ nghĩ cũng lạ, chỉ trò chuyện đôi ba câu đã cho là bạn. Sao mà nông nổi, dễ dãi thế chứ.

Sao Khuê nói:

- Nhưng mà...

Bà Hiệp ngọt ngào ngắt lời cô:

- Mang trái cây ra đi con.

Khuê đứng vậy:

- Vâng.

Lĩnh nhìn về mặt Sao Khuê và nhận ra có gì đó bất ổn. Nét nhú mày của cô khiến anh tò mò muốn biết về gã lái xe ba gác mà Khuê gọi là "anh" nghe hết sức thân thiết vô cùng.

Khuê đã nhắc tới gã bằng một giọng điệu hết sức triu mến, chắc chắn vị trí của gã trong tình cảm của Sao Khuê không thể tầm thường. Bất giác, Lĩnh nhúc nhối một nỗi ghen tuông kỳ cục. Cảm giác khó chịu này, anh chưa hề gặp từ trước tới giờ.

Lĩnh hốt hoảng tưởng tượng Sao Khuê đã yêu một người khác, cô chỉ xem anh như một chỗ quen biết của gia đình. Nếu đúng như vậy thì sao?

Từ nhỏ, Lĩnh luôn là người đạt kết quả cao trong mọi cuộc thi. Lớn lên, anh luôn gặt hái thành công trong công việc. Anh không chịu nổi khi nghĩ mình là người thua cuộc. Có lẽ anh nên đặt vấn đề cưới hỏi Sao Khuê với ba mẹ mình và với vợ chồng ông Thông. Anh không thể đến sau gã ba gác nào đó. Và nhất định anh sẽ có được cô.

Chương 8

Viễn nhìn đồng hồ rồi nhấp nhòm nhìn ra đường. Con phố này không hàng hàng lớp lớp xe gắn máy nối tiếp nhau mịt mù khói bụi như nhiều con phố khác trong thành phố, trái lại nó rất yên tĩnh với hai hàng cây lim xẹt cổ thụ hai bên đường trông hết sức thơ mộng. Mà thơ mộng nhất chắc hẳn là quán cà phê Ướt mi anh đang ngồi rồi. Sao Khuê hẹn Viễn chốn này, thế nhưng anh sắp uống đến ly cà phê thứ ba, cô bé vẫn chưa thấy tới. Lý nào Khuê nỡ để Viễn leo cây ngay lần hò hẹn đầu tiên?

Viễn uống nốt một chút cà phê đen còn trong ly và cô không tin như thế. Hôm qua, sau khi chờ bàn, ghế, giường tới Mái Ấm, Viễn và Sao Khuê đã hết sức bịn rịn khi chia tay. Anh không nghĩ Khuê chỉ hứa vì hứa suông với mình vì trong mắt cô bé, Viễn bắt gặp sự mong muốn được gặp lại hết sức mãnh liệt. Có bao giờ anh quá chủ quan khi nghĩ thế không? Viễn bồn chồn không yên. Anh nhìn đồng hồ lần nữa nhưng vẫn chưa có ý định sẽ về. Biết đâu xe của Sao Khuê pan, cô bé đang ì ạch dẫn bộ trên con đường nhưng nhúc nhủc người. Lỡ anh về cô tới không gặp thì sao.

Viễn chống tay dưới cằm và vái trời cho Khuê không bị pan xe. Ngay lúc đó anh thấy Khuê bước tới cửa quán. Viễn đứng dậy đón cô. Rất tự nhiên, Viễn cầm tay Khuê, dẫn tới chỗ mình ngồi nãy giờ và không muốn rời bàn tay có những ngón mềm của cô bé.

Giọng Sao Khuê trong veo:

- Chờ em lâu lắm phải không?

Viễn gật đầu:

- Cứ như là đã qua hết nửa cuộc đời ấy. Không gì đáng sợ hơn chờ một người mình khao khát muốn gặp, nhưng người ấy cứ bật tăm.

Khuê ngập ngừng:

- Xe em bị xẹp bánh. Tới chỗ vá phải xếp hàng chờ sau ba bốn người mới khổ chớ.

Viễn nhìn cô:

- Cuối cùng em cũng đến, niềm hạnh phúc trong anh như được nhân lên gấp bội.

Sao Khuê phụng phịu:

- Nếu em không đến thì sao?

Viễn trầm giọng:

- Anh không biết nữa.

Người phục vụ tới kể bên như khiến Viễn bưng tỉnh, anh hỏi:

- Em uống gì Sao Khuê?

- Cho em nước cam.

Viễn cười hiền lành:

- Cho hai ly cam vắt.

Khuê chớp mắt:

- Anh không uống cà phê à?

Viễn nói:

- Đã cạn ba ly cà phê rồi. Có lẽ anh sẽ mất ngủ cả tuần chớ không phải chỉ tối nay thôi đâu.

Sao Khuê ray rứt:

- Em xin lỗi.

- Sao lại xin lỗi?

- Em sợ anh không có sức để làm việc vì ba ly cà phê ấy.

Viễn tủm tỉm cười:

- Ngủ không được anh sẽ thức và nghĩ đến Sao Khuê. Em là động lực khiến anh có thể dời non lấp biển, chớ chạy xe ba gác máy thì ăn thua gì.

- Anh lại trêu người ta.

Viễn nghiêm mặt:

- Anh nói thật đấy. Sau buổi chiều mưa ấy, anh đã lang thang trên con đường chúng ta từng trú mưa không biết bao nhiêu lần nữa.

Ngồi ở quán cà phê đối diện mái hiên nhà người, anh nhớ như in từng chi tiết một... Gương mặt em xanh xao với đôi mắt đen tròn ngơ ngác đã thu hút hồn anh. Những ngày lang thang ấy cứ khiến anh muốn điên khi nghĩ em là cô tiên nhỏ lạc bước xuống trần trú mưa, cô tiên bé nhỏ đã bay về trời mất rồi và đến suốt đời anh sẽ không được gặp lại em.

Sao Khuê chớp mi, lòng rưng rưng vì những lời của Viễn, giọng cô yếu ớt:

- Nhưng chúng ta đã gặp lại nhau.

Viễn nồng nàn:

- Đúng vậy. Chúng ta đã gặp lại nhau. Suốt đêm anh đã không ngủ được.

Khuê đỏ mặt thú nhận:

- Em cũng vậy. Nhất là hôm qua, sau khi ở Mái Ấm về, em cứ nghĩ tới cuộc hẹn.

- Anh luôn có cảm giác mình đang mơ và sợ giấc mơ sẽ tan biến khi

mình tỉnh giấc. Em có vui khi gặp lại nhau không?

Vén những sợi tóc mai loà lào trên trán, Khuê chớp mi:

- Từ vui không đủ sức diễn tả tâm trạng của em.

- Vậy phải dùng từ gì mới đúng?

- Em nghĩ là anh biết mà.

Hai người ngồi nhìn vào mắt nhau, nồng nàn hạnh phúc. Dịu dàng anh bảo:

- Khuê uống nước đi.

Khuê cầm ly nước cam vàng óng lên:

- Em rất muốn nghe anh nói về mình.

Viễn bật cười:

- Anh rất đồng tâm thường với những công việc hết sức tầm thường, em sẽ rất chán khi phải nghe anh tự kể.

Khuê chống tay dưới cằm:

- Cụ thể công việc tầm thường của một người tầm thường là gì?

Viễn trầm ngâm:

- Ngoài việc học ra anh phụ ba mẹ mình việc buôn bán. Ba anh hùn hạp với người ta mở một gian hàng đủ để tất cả những thành viên trong gia đình không phải lo đến việc chật vật kiếm sống. Gia đình anh không coi nặng đồng tiền, mọi người thích kiếm tiền để làm những việc có ích cho xã hội hơn lo cho bản thân.

- Vậy tại sao anh phải... lái con ngựa sắt già nua ấy?

Viễn giải thích:

- Anh muốn giúp người khác bằng đồng tiền do chính công sức mình làm ra, chứ không thích xin gia đình. Ngoài làm "phu xe" ra, anh còn làm những việc khác, trong nhà hàng, đi tiếp thị sản phẩm, rồi bán linh kiện máy tính với bạn bè. Nói chung, anh làm bất cứ việc nào anh cảm thấy có ích cho mình sau này.

- Vậy thời gian đâu anh dạy bọn trẻ đường phố học?

- Dĩ nhiên là ban đêm rồi, mỗi buổi tối bỏ ra chừng hai tiếng đồng hồ, đâu có sao.

Khuê ngập ngừng:

- Anh không đi chơi à?

- Có chứ dạy học xong đi uống cà phê nghe nhạc chừng hai ba tiếng nữa là hết buổi tối.

Sao Khuê tròn mắt:

- Thế anh học lúc nào?

- Lúc ở trường.

- Anh học tài tử thật đó.

Viễn lắc đầu:

- Đâu có anh học nghiêm túc lắm. Vào lớp anh tập trung cao độ mọi nỗ lực học tập. Anh luôn làm đủ các cách để hiểu bài, thuộc bài, làm bài tập tại lớp. Thời gian ở nhà anh dành cho việc khác.

Sao Khuê thán phục:

- Đâu phải ai cũng làm được như vậy.

Viễn mỉm cười:

- Nếu có gắng sẽ làm được.

Khuê chớp mi:

- Em đúng là lười khi so với anh. Thật xấu hổ.

Viễn mỉm cười:

- Từ nhỏ anh đã được rèn luyện nên quen chịu đựng mọi nhọc nhằn, cực khổ. Anh là hòn đá xanh xù xì, em là viên ngọc tinh khiết mong manh, làm sao lấy đá so với ngọc được.

Sao Khuê không chịu:

- Em không phải là ngọc mà chỉ là một con nhóc.

Viễn nòng nân nhìn cô:

- Em là Sao Khuê, là ngôi sao nhấp nháy trong hồn anh thôi. Em có muốn thế không?

Mặt Khuê nóng bừng bừng. cô khe khẽ gật đầu và nghe tim rung rung một nỗi niềm rất lạ.

Khuê tiếp tục nghe Viễn nói về những người trong gia đình anh. Cô tưởng tượng ra một căn nhà nhỏ, đơn sơ, ấm cúng với một bà cụ tóc đã bạc, nhưng còn rất khoẻ mạnh, hai vợ chồng trung niên thớm thảo, thuận hoà sống hạnh phúc bên nhau con trai xốc vác, bản lĩnh, hiếu đễ. Người con trai ấy đang ngồi trước mặt cô, đang làm trái tim cô thổn thức khôn nguôi.

Viễn nói:

- Ước gì ngày nào cũng được ngồi bên em như vậy.

Sao Khuê buồn hiu:

- Điều này chắc khó. Thời gian gần đây mẹ không thích em đi sớm về muộn, mẹ không muốn em làm tình nguyện viên đường phố nữa.

Viễn nhíu mày:

- Tại sao lại như vậy?

Sao Khuê lắc đầu. Thật khó mở lời với anh rằng tại Linh. Mẹ đang cô tạo điều kiện cũng như cơ hội để Linh tiếp cận cô. Mẹ hy vọng nhất nên nhốt cô trong nhà như nhốt một con chim trong lồng, như thế sẽ không sợ ai bắt mất cô, hoặc sợ cô bay mất.

Mẹ không hề biết Khuê đang... với Viễn, bà ma biết chắc cô sẽ được đưa đón ngày hai buổi đến trường. Chỉ nghĩ thế thôi, Khuê đã muốn rụng rời.

Viễn trầm giọng:

- Nghĩa là chúng ta khó được gặp nhau?

Sao Khuê vẽ những vòng tròn trên mặt bàn:

- Vâng, sẽ khó đó.

- Như vậy nghĩa là lúc này em tới trễ không phải vì hư xe?

Sao Khuê rưng rưng muốn khóc khiến Viễn nát cả lòng. Hơi chồm người qua bàn, anh nắm tay cô và đan những ngón mềm ấy vào tay mình. Anh bỗng sợ cảm giác có nhau mà như xa khi nghĩ sau cuộc gặp gỡ này, mỗi đứa sẽ một nơi, không liên hệ với nhau được.

Điện thoại cho Khuê không phải dễ, Viễn đã gọi ba lần mà chỉ duy nhất một lần Khuê bắt máy, hai người mới nói chuyện được dăm ba câu vu vơ là đã ngừng. Hai lần sau, Viễn chỉ nhận được mỗi câu khô khốc của bà Hiệp:

- Khuê không nghe điện thoại giờ này

Rồi tiếp theo là tiếng gác máy mạnh như tiếng búa gõ vào đầu. Tiểu thư của anh được gìn giữ cẩn thận quá, anh cũng khổ khi muốn gặp cô bé.

Viễn trầm tĩnh:

- Mẹ Khuê không muốn em có một người bạn như anh đúng không?

Sao Khuê thở dài:

- Mẹ luôn quan tâm tới những mối quan hệ của em. Trước đây đã như thế, bây giờ càng gắt gao hơn khi biết mẹ anh điện thoại cho em hàng đêm.

Viễn bóp nhẹ bàn tay cô:

- Anh có thể hình dung mẹ Khuê lo lắng như thế nào khi biết em quen một người mà bà không muốn.

Sao Khuê buồn bã:

- Em rất khổ tâm vì quan niệm hẹp hòi của mẹ. Bà luôn đặt nặng vấn đề gia thế, nguồn gốc của bạn bè em, bất kể trai hay gái. Bởi vậy ngoài Phương Du ra hầu như em không có bạn nào khác.

Viễn nhỏ nhẹ:

- Có lẽ đã chọn cho Khuê một chỗ rồi nên mới giữ em kỹ như vậy.

Sao Khuê đáp ứng:

- Nhưng em không thích anh ta.

Viễn nhoi nhoi trong tim. Hai người tay trong tay mắt trong mắt, lặng lẽ không nói lời nào.

Viễn tha thiết:

- Em nghĩ về anh thế nào hả Sao Khuê?

Khuê chớp mi lâu lắm cô mới nói:

- Em nghĩ có một bàn tay thiêng liêng đã sắp xếp cho chúng ta gặp

nhau, em không chịu nổi với ý nghĩ phải quên anh.

Viễn dịu dàng:

- Anh cũng thế, nhưng em có tin anh không?

Sao Khuê gật đầu:

- Ngay phút đầu tiên anh đã là điểm tựa cho em, anh đã nhen lên trong tim em ngọn lửa thật ấm áp và em đã tin anh ngay lúc ấy.

Nhìn Viễn, Khuê hỏi:

- Em có bỗng bột, nông nổi quá không?

Viễn trầm giọng:

- Có, nhưng đó không phải là cái tội mà là điểm khiến anh có thể chấp nhận tất cả để đáp lại niềm tin em đã giành cho anh.

Sao Khuê cắn môi:

- Phải làm sao để được mẹ cho phép, em vẫn chưa nghĩ ra.

Viễn nghiêm nghị:

- Anh sẽ tới nhà xin phép hai bác được làm bạn em.

- Nhỡ như không được chấp thuận?

Trán Viễn nhíu lại, anh thở hắt ra:

- Đừng dồn anh vào chân tường như vậy.

Khuê nói:

- Em không dồn anh vào chân tường mà thật ra chúng ta đang đứng ngay chân tường. Phải làm sao hả anh?

Viễn từ tốn:

- Cách thứ nhất là chúng ta cùng trèo qua bức tường ấy và trốn đi. Cách thứ hai anh sẽ đường đường mở rộng cổng và đưa em ra khỏi nhà. Tình cảm của anh chân thành trong sáng, bản thân anh ngay thẳng cương quyết. Anh sẽ chọn cách thứ hai để thoát khỏi bức tường phân định đầy thành kiến ấy.

Sao Khuê tròn xoe mắt nhìn Viễn. Cô thấy anh thật táo tợn trong cách nghĩ. Nếu ba mẹ dồn Khuê vào chân tường, cô sẽ theo Viễn đi khỏi nhà.

Mới tưởng tượng thôi, Khuê đã thấy hết sức lãng mạn. Với cái xe ba bánh máy, Viễn tha hồ chở cô đi tới tận cuối trời. Lúc đó ba mẹ có hối hận cũng muộn rồi.

Hồi hộp, Sao Khuê hỏi:

- Sau đó thì sao hở anh?

Giọng Viễn nửa đùa nửa thật:

- Anh sẽ đưa em vào sống trong nhà Mở với bọn nhỏ. Ở đó chắc chắn em sẽ học được nhiều điều cho bản thân.

Khuê lo lắng:

- Nhỡ em không hòa nhập được thì sao?

- Thì anh sẽ đưa em về nhà, nơi có những bức tường rêu cũ kỹ mà em từng thoát ra.

Mặt Sao Khuê xùi xuống:

- Vậy mà nãy giờ em tưởng anh nói thật không hà.

Viễn mỉm cười:

- Lẽ nào chúng ta lại phải làm như vậy hả nhóc. Anh tin rồi mẹ Khuê sẽ có cái nhìn đúng về anh.

Sao Khuê im lặng cô cầu mong là như thế vì trong mắt nhìn của Khuê, Viễn rất đáng trân trọng. Có thể gia đình anh nghèo so với gia đình Lĩnh, hoặc gia đình cô, nhưng bản thân anh hơn hẳn Lĩnh. Khuê tự hào về điều đó nên cho dù biết sẽ gặp khó khăn trắc trở khi quen anh, cô cũng can tâm chấp nhận.

Nhạc từ cái loa của quán vang lên bài "A time for us" làm tim hai người như thổn thức.

"Giây phút ban đầu ngay ta gặp nhau. Mắt yêu thầm trao những câu tâm tình... Biết bao là âu yếm..."

Sao Khuê nhìn anh:

- Em không muốn chúng ta như Roméo and Juliet đâu. Bi thảm lắm.

Viễn vỗ nhẹ tay cô:

- Chúng ta là chúng ta chứ chúng ta không như ai hết. Khuê không phải lo. Anh rất thích nghe em ríu ra ríu rít. Hãy nói về mình đi bé.

Sao Khuê chớp mắt:

- Em có nhiều khuyết điểm vô cùng, bởi vậy em hay bị mẹ mắng lắm.

Viễn gật gù:

- Nếu thế, chắc khuyết điểm của anh phải hơn em nhiều gấp đôi, anh bị cả ba mẹ lẫn bà nội mắng đó nhỏ.

- Về những lỗi gì?

Ngần ngừng một chút Viễn nói:

- Về những tội mà người sẽ không mắc phải như bọn trẻ chúng mình

Sao Khuê tủm tủm cười:

- Mẹ bảo em đoán chuyện gì cũng quên trước quên sau, nói năng cộc lốc, ăn uống vô tư, ngủ nghỉ vô độ, và lánh nặng tìm nhẹ là số một. Anh thấy một con bé như thế có đáng bị mắng hay không?

Viễn nheo mắt:

- Nếu anh già như ba mẹ, anh sẽ bảo "đáng bị mắng lắm". May sao anh lại còn trẻ nên anh bảo chúng ta cùng phe.

Sao Khuê le lưỡi:

- "Phe" này đi tới đâu chắc cũng bị ăn đòn.

Viễn tự tin:

- Điều đó thì chưa chắc, vì phe như mình đông lắm đấy.
Khuê chợt nhớ tới Lĩnh, không biết anh có cùng phe với cô và Viễn không? Nhìn bề ngoài, Viễn như già hơn tuổi đã vậy lại dửng dưng, lạnh lùng nữa. Chắc Viễn không hồ đồ như Khuê hay phiêu bạt như Viễn để có thể cùng một phe.

Nghĩ tới Lĩnh là Khuê thấy lo. Cô ngồi thừ ra tưởng tượng ra khi lát nữa về nhà sẽ gặp Lĩnh trong phòng khách. Chắc chắn cô phải trò chuyện với Lĩnh, nếu không muốn bị mẹ mắng.

Giọng Viễn ngọt ngào:

- Em sao vậy Khuê?

Cô vội lắc đầu:

- Đâu có sao đâu ạ.

- Anh vẫn thấy có chút mây mù trong mắt em. Đã là bạn, mà em vẫn không muốn anh chia sẻ vui buồn sao?

Khuê quanh co:

- Em nghĩ tới bọn nhóc ở nhà mở, cả tuần hơn rồi em chưa tới thăm chúng, không biết chúng có ngoan không nữa.

Viễn nói:

- Chúng ngoan lắm.

Khuê ngạc nhiên:

- Sao anh biết?

- Tụi nó đang là học trò của anh mà

- Thật hả! vậy thì hay quá!

Viễn kể một hơi:

- Thành Trí, thằng Bé, Ba Lém đi học được ba bữa rồi. Suốt một ngày với việc kiếm sống chúng đã đủ lắm rồi nhưng đứa nào cũng rất ham học cố gắng trông thương lắm. Anh muốn sau này tụi nhỏ phải được học một nghề.

Sao Khuê chép miệng:

- Muốn thế bọn nhóc cần phải có người tài trợ.

Viễn nghiêm giọng:

- Anh sẽ lo chuyện ấy.

Khuê buột miệng:

- Nếu được thì tốt quá.

Viễn chắc nịch:

- Anh tin sẽ được.

Nhìn đồng hồ Khuê rầu rĩ:

- Đã đến lúc em phải về rồi. Em phải có mặt ở nhà trước khi mẹ về.

Viễn im lặng. Anh nhìn thật lâu gương mặt Khuê như muốn khắc sâu hơn nữa từng đường nét dễ yêu của cô vào tâm trí mình. Sau cùng

anh đành nói:

- Anh sẽ đưa em đến tận nhà để còn chúc em đêm nay ngủ ngon nữa chứ.

Sao Khuê chớp mi, cô mềm lòng vì anh mắt cái nhìn của Viễn.

Rất ân cần Viễn nắm lấy tay Khuê, Hai người đứng dậy khi trong quán giai điệu bài "A time for us" lại vang lên buốt nhói.

Ngàn năm đợi

Chương 9

Lĩnh ngạc nhiên khi thấy bọn trẻ nhặt bánh đang vui vẻ nhảy trên một chiếc ba gác máy xuống. Chúng khoanh tay chào gã thanh niên lái xe với tất cả lễ phép có được rồi mới kéo nhau vào sân.

Ai chở chúng thế nhỉ? có phải là gã bạn gì đó của Sao Khuê?

Người mà hôm trước cô bé đã gọi anh nghe ngọt sớt đó không?

Đứng trong bãi giữ xe, Lĩnh cố nhìn thật kỹ khi gã lái xe ba bánh đang quay chiếc ba gác máy ra. Đó là một thanh niên khỏe mạnh, to cao có lẽ do lao động nhiều, nhưng trông gã không có vẻ lam lũ bần cùng của người quen việc nặng nhọc, trái lại ở hắn lại toát ra vẻ lãng tử giang hồ rất lôi cuốn người khác phái. Tiếc là gương mặt hắn dấu dưới cái nón bo bằng vải jean xé tua nên Lĩnh không rõ thế nào.

Ngay lúc đó, Lĩnh thấy bà Hồng Loan. Bà ta đang xăm xăm gặt càng xe lại, bà ta bỏ lơ ba la gì đó với gã lái xe, dường như là người quen của bà ta thì phải. Chả lẽ gã từng chở đồ đạc gì đó cho bà Loan? Mà anh thắc mắc chi chuyện này, dù không thích quơ đũa cả nắm, nhưng trong trường hợp này, Lĩnh cũng phải cho rằng hai người họ chắc là một duộc rồi.

Nhéch mép khinh bỉ, Lĩnh xốc cái túi đựng vợt lên vai rồi vào sân.

Thấy anh, bọn thằng Trí khoanh tay cúi đầu sát rạt. Lĩnh bỗng bật cười:

- Lúc này ai chở tụi em vậy?

Hai ba thằng nhóc nhìn nhau rồi đồng thanh:

- Dạ thầy Viễn.

Lĩnh cau mày:

- Thầy Viễn là ai?

Thằng Trí cà lăm:

- Là... là thầy chạy xe ba gác ạ

Lĩnh bắt bẻ:

- Chạy xe ba gác sao gọi là thầy?

Thằng Bo liếm môi:

- Tối thầy dạy tụi con học chữ

Thằng Trí khoe:

- Thầy là bạn của chị hai Sao Khuê

Lĩnh ra vẻ dửng dưng:

- Thế à !

Thằng Trí tiếp tục khoe:

- Thầy Viễn tốt lắm, thầy hay cho tụi con bánh kẹo, thầy hứa chủ nhật sẽ chở tụi con với chị Khuê đi đầm sen chơi bằng xe ba bánh.

Lĩnh gật gù:

- Thích nhỉ !

Thằng Trí hớn hờ:

- Dạ thích lắm, chú Lĩnh đi không, để con xin thầy Viễn cho?

Lĩnh gượng gạo:

- Cám ơn, tôi không rảnh. Thôi, làm việc đi nhóc.

Cả bọn lại rạp người chào anh như chào một ông chủ lớn rồi tất tả chạy về những sân bóng trong cầu lạc bộ.

Ngồi xuống cột lại giày cho chặt. Lĩnh chột bực bội, khó chịu thế nào ấy. Anh ngoắc một tay chơi với mình rồi ào ào ra sân giao bóng trước một cách mạnh bạo khiến người bên kia lưới không tài nào đỡ được.

Đánh một hồi như để trút giận, Lĩnh buông vợt bỏ ngồi trong căn tin.

Người bạn chơi cùng anh phải lên tiếng:

- Bữa nay ông sao vậy?

Lĩnh vuốt tóc ngược ra sau:

- Có sao đâu.

- Không sao mà nhìn ông cứ như bị bồ đá

Mặt Lĩnh cau lại, anh ghét bị nói như vậy. Anh không thích đùa kiểu bốn cột như thế. Dường như hiểu tánh Lĩnh, người bạn chơi cũng nhún vai và quay lại sân.

Ngồi một mình, Lĩnh chìm trong sự bực tức kỳ lạ. Nhìn lũ trẻ lon ton chạy quanh sân nhặt banh, Lĩnh ám ức suy nghĩ anh không phải là người duy nhất lo cho bọn chúng, rõ ràng ngoài anh ra còn gã lái xe ba gác máy. So với anh gã chẳng là cái thá gì cả, vậy tại sao anh phải lo lắng chứ?

Lấy cái di động ra, anh nhấn số nhà Sao Khuê, người nhắc máy là bà Hiệp. Bà có vẻ vui khi nhận ra giọng anh:

- Cô định gọi điện cho cháu đây.

Lĩnh hỏi ngay:

- Có chuyện gì không cô?
- À thì lâu lâu, muốn mời cháu đến dùng cơm chung cho vui vậy mà.

Lĩnh bật cười:

- Cơm nhà cô ngon lắm cháu ước được ăn cơm nhà cô dài dài.

Bà Hiệp ngọt như đường:

- Vậy bao giờ thích, cháu cứ báo tin, cô sẽ chuẩn bị.

Lĩnh hồ hởi:

- Vâng ạ.

Bà Hiệp hạ giọng:

- Để cô gọi Sao Khuê nhé.

- Cô ơi !

- Chuyện gì?

- Cháu định mời Sao Khuê đi xem ca nhạc, nhưng ngại cô bé từ chối vì bận học và ngại cô không cho phép.

Bà Hiệp dễ dãi:

- Ồi dào ! Học cũng có lúc nghỉ ngơi thư giãn chứ. Chừng nào đi để cô sắp xếp cho?

Lĩnh ngập ngừng:

- Tối mai cô ạ

- Được rồi, cô sẽ tính cho cháu. Cháu cứ nói, con bé có từ chối cũng không thành vấn đề. Rồi nó cũng nghe lời cô thôi. Này ! chờ máy nhé.

Lĩnh nhip những ngón tay trên bàn đầu óc đã bớt căng thẳng. Anh chờ không phải lâu đã nghe giọng Sao Khuê ríu rít:

- Ô là la... Alô, chào vận động viên quần vợt, không phải giờ này anh đang ngoài sân tennis à?

Lĩnh ậm ự:

- Thì anh đang ngoài sân tennis đây.

- Ở sân tennis sao không đánh tennis mà gọi cho em? Bộ bọn nhóc của em có chuyện gì hả?

- Ờ có chuyện đấy !

Giọng Khuê hốt hoảng:

- Chúng làm gì?

Lĩnh cười nhẹ:

- Anh đùa mà, làm gì chị Hai quýnh lên thế?

Khuê thở hắt ra:

- Anh làm em tưởng chúng bị tai nạn giao thông không hà.

- Sao lại tưởng như vậy? Mà cũng phải thôi, sáng nay chúng đến câu lạc bộ bằng xe ba gác máy. Sao em để chúng ngồi trên cái xe khủng

khiếp ấy. Nhỡ có gì thì khó.

Khuê kêu lên:

- Anh Viễn rất vững tay lái, không thể có gì được.

Lĩnh ra vẻ thản nhiên:

- Anh Viễn là ai thế?

- Là bạn em.

- Vì là bạn em nên em tin đến mức giao sinh mạng bọn trẻ cho hắn à?

Khuê im lặng. Mấy giây sau cô mới nói:

- Đúng vậy, chuyện này đâu có liên quan tới anh.

- Bộ anh không có trách nhiệm với bọn trẻ hay sao?

Sao Khuê phản ứng:

- Không, anh không có trách nhiệm gì hết, dù anh đã giúp chúng một công việc ổn định.

Lĩnh trầm giọng:

- Sao em lại nói như vậy? bộ anh không có trái tim à?

- Ý em không muốn anh bị ràng buộc.

- Nhưng anh lại muốn... Tất cả cũng vì em. Anh yêu em nên muốn bị ràng buộc bởi những gì liên quan tới em.

Sao Khuê nhắm mắt lại. Cô sợ phải nghe những lời như thế từ Lĩnh, nhưng cô đã không kịp ngăn để anh dừng nói. Trán tĩnh lại, Khuê áp úng:

- Em phải học bài, thôi nhé.

Rồi không đợi Lĩnh nói thêm câu nào, cô gác máy chạy ù về phòng, người bồng bênh như đang bay. Lẽ ra người đầu tiên nói lời yêu với Khuê phải là Viễn mới đúng. Cô không chờ đợi điều này từ Lĩnh nên anh khiến cô sợ chớ không chút cảm động.

Bà Hiệp bước vào, miệng tủm tỉm cười:

- Lĩnh đã nói rồi phải không?

Mặt đỏ ửng lên, Sao Khuê gắt:

- Anh ta đúng là vô duyên khi... khi...

Bà Hiệp cau mặt:

- Đừng có kiêu căng thế, mẹ đã đồng ý rồi con không được cãi.

Khuê kêu lên:

- Mẹ... mẹ đồng ý mặc kệ mẹ, con không chịu đâu. Anh ta thật dễ ghét.

Bà Hiệp nói:

- Dễ ghét ở điểm nào con kể ra cho mẹ xem?

Sao Khuê liếm môi:

- Con không kể, nhưng tóm lại con không thể yêu Lĩnh, con chỉ xem

Lĩnh như một người anh.

- Như vậy là tốt rồi. Dần dần con sẽ có cái nhìn sâu sắc hơn về Lĩnh, mẹ tin như vậy, trước hết nên bắt đầu từ tối mai.

Khuê ngạc nhiên:

- Nghĩa là sao ạ?

Không trả lời Khuê, bà Hiệp bước ra khỏi phòng, khép cửa lại.

Sao Khuê hậm hực ném cái gối ôm vào vách. Cô thật không ngờ mẹ lại can thiệp vào chuyện riêng của mình, mà lại can thiệp một cách quyền hành như vậy chứ. Lĩnh được bà hậu thuẫn, anh ta có ưu thế gấp mấy chục lần Viễn. Nhớ tới Viễn, Khuê không khỏi xót xa khi mẹ coi thường anh ra mặt. Bà đã ra lệnh cấm cô... bạn bè với Viễn, nên dạo này để nhận một cuộc điện thoại của anh không phải dễ.

Tất cả cũng tại thói chủ quan của cả hai đứa. Hôm đó từ quán cà phê ra, hai đứa đã rong xe song song nhau suốt mấy con đường dài chật cứng người qua lại. Điều xui xẻo nhất đã xảy ra là mẹ đã nhìn thấy, nên mặc dầu về trước bà, Sao Khuê vẫn bị mắng te tua. Mắng xong, mẹ hăm sẽ không để "thằng xe ba gác" yên, nếu nó tiếp tục dụ dỗ con gái bà. Dưới mắt nhìn của mẹ, Viễn là thứ cặn bã không ra gì, mẹ cho rằng Viễn quen cô là có mục đích, mẹ làm cô buồn quá, mẹ khiến cô thấy thế giới quanh mình toàn một màu xám xịt của những toan tính, lọc lừa.

Hôm đó, Khuê nghĩ rằng mẹ cấm đoán cô quen với Viễn vì bà muốn tốt cho cô, giờ thì Khuê hiểu ra rồi. Mẹ muốn cô yêu Lĩnh cơ.

Ôi chao! Mẹ có biết làm thế là bà đã bóp nát trái tim Khuê không?

Tự dưng nước mắt cô hoen mi, Khuê chẳng phải đứa mít ướt, thế mà nghĩ tới Viễn cô không sao không khóc. Với Khuê, tình yêu đơn giản lắm, cô cho đó là sự gần gũi giữa hai con người khi họ tình nguyện cùng bước đi trên con đường dài đến vô tận. Cô yêu bằng lòng chân thật và sự tin tưởng tuyệt đối vào Viễn.

Thế nhưng anh có yêu cô như cô yêu anh không? Thật ra, Viễn chỉ có những lời xa xôi chớ anh chưa thốt lên lời nào nặng ký như lời Lĩnh lúc nãy. Song điều đó quan trọng gì khi hai đứa chỉ mới quen một thời gian ngắn thôi? Viễn không phải người bộp chộp, anh biết thời cơ đến lúc nào, chớ đâu tỏ tình qua điện thoại một cách khô cứng như Lĩnh.

Mấy hôm nay Khuê nhớ anh cuồn cuộn, cô chờ điện thoại của Viễn rồi lại sợ khi nhận ra giọng của anh. Hai người chỉ nói với nhau được đôi ba câu là đã gác máy vì cái nhìn dò xét của mẹ. Bà kiểm tra Khuê kỹ đến mức cô có cảm giác mình đang là tù nhân trong chính ngôi nhà của mình.

"Mẹ đã đồng ý rồi con không được cãi". Sao Khuê ôm mặt nhớ lại những lời vừa rồi của mẹ. Bà đồng ý mà không cần biết cô nghĩ gì. Sao mẹ độc đoán đến thế nhỉ? Bà khiến cô muốn điên lên vì quan niệm môn đăng hộ đối xưa hơn cả trái đất của bà. Đối với các mối quan hệ xã hội, mẹ luôn chứng tỏ mình là người thức thời, hiện đại, bà hay phát biểu về quyền lợi của phụ nữ, vai trò của phụ nữ... v.v.. Ấy thế nhưng lại quay về với gia đình mình, bà lại khắt khe, định kiến với quan điểm cổ hủ đối lập hoàn toàn với những điều bà cao giọng trước đám đông. Mẹ khiến cô thất vọng quá, thất vọng quá !

Giờ Khuê biết làm gì cho hết buổi sáng đây?

Cửa mở, bà Hiệp bước vào, giọng nhẹ nhàng nhưng cương quyết:

-Mẹ đến công ty. Con ở nhà không được đi chơi. Lo học đi !

Sao Khuê mím môi. Cô không "vâng" như thường ngày khiến bà Hiệp cau mày.

-Mẹ khó cũng vì muốn con tốt.

Khuê xẵng giọng:

-Nhưng con có làm gì xấu đâu. Mẹ cứ nhốt con trong nhà suốt ngày, con chịu hết nổi rồi.

Bà Hiệp nói:

-Tại sao mẹ bắt con ở trong nhà suốt ngày? Hừ ! Tại mẹ không muốn con bị thằng phu xe ấy lôi vào những cái bẫy của nó.

Khuê gân cổ lên:

-Viễn không xấu như mẹ nghĩ. Nếu so với Lĩnh, Viễn tốt hơn gấp mấy lần.

Bà Hiệp cười nhạt:

-Tốt theo kiểu lẳng mạng gốc ghếch của con chó gì? Nghèo, cần cù, chăm chỉ, tự lập sớm không thể nào là ưu thế trong xã hội này.

Giàu, năng động, thực tế, có thể lực mới thật sự là người đàn ông mạnh mẽ, là chỗ dựa lý tưởng cho phụ nữ. Có thể bây giờ con chưa nhìn ra điều đó, vì chưa có kinh nghiệm sống, nhưng sau này con sẽ cảm ơn sự nghiêm khắc, khó khăn của mẹ.

Sao Khuê ngồi bó gối nhìn mẹ bước đi bằng những bước nhẹ nhàng của một người hãnh diện đang bằng lòng với những gì đã có. Cô còn quá trẻ để nghĩ tới một ngày nào đó của mười hay hai mươi năm sau. Cô chỉ biết hiện giờ mình đang đau khổ vì bị ngăn cấm yêu thương một người tốt chỉ vì người ấy nghèo.

Có lần mẹ đã nói với Khuê: "Trong... cái thế giới thực dụng của ngày nay, vấn đề môn đăng hộ đối trong hôn nhân càng được đặt nặng vì gia đình đôi bên sẽ là nền tảng vững chắc cho sự đi lên của con cái". Lúc đó, Khuê đã nghe một cách thờ ơ vì nghĩ mẹ nói ai đâu chứ

không phải nói mình. Bây giờ thì rõ rồi. Đó là quan niệm sống của mẹ. Tội nghiệp cô và Viễn quá.

Tim nặng nề, ngực nhói đau vì tuyệt vọng, Sao Khuê chỉ biết khóc. Ngay lúc ấy, điện thoại reo. Khuê nằm im khi nghĩ tới Lĩnh. Cô không muốn nghe giọng anh ta chút nào. Mặc kệ chuông vang lên từng hồi, Khuê nằm cho nước mắt tuôn. Mãi đến khi bà Tính gõ cửa phòng nói:

- Có cậu Viễn gọi điện.

Khuê mới ngồi bật dậy, bở chân không, cô chạy ào tới chỗ đặt điện thoại. Giọng Viễn vang lên:

- Anh đây ! Anh đang trong quán Biển Nhớ đối diện nhà em, qua với anh được không Khuê?

Nghẹn cả lời, cô lắp ba lắp bắp:

- Em... qua ngay.

Đặt máy xuống, cô vào toilette rửa mặt, thay quần áo và nhẹ nhàng xuống bếp. Đến bên bà Tính, cô dặn:

- Nhớ mẹ có gọi điện về, dì chạy qua quán Biển Nhớ gọi con chó đừng nói con không ở nhà nghe.

Thấy bà Tính ngần ngừ, Sao Khuê xùi mặt:

- Con năn nỉ dì mà !

Bà Tính thở dài:

- Không khéo dì bị đuổi việc mất.

- Không có đâu.

- Vậy thì con đi đi.

Sao Khuê nói như reo:

- Con cảm ơn dì.

Băng qua đường, Khuê đã thấy Viễn đứng trước cửa quán. Anh gần như dang rộng cả hai tay để đón cô. Khuê thềm ngã vào lòng anh ghê gớm, nhưng cô biết dần lại để chỉ nắm lấy tay Viễn thôi. Ngồi xuống cạnh nhau trong khu vườn nhỏ, mắt trong mắt, cả hai như xa nghìn trùng vừa được gặp lại nhau.

Viễn nhìn cô không dứt:

- Anh nhớ Khuê quá, nên vào ngồi ở đây với ước muốn được trông thấy em.

- Bữa nay anh không học và không làm việc sao?

Viễn nói:

- Sáng nay anh chở bọn nhóc tới câu lạc bộ như đã hứa rồi đưa xe cho bạn anh chạy, anh không muốn làm gì ngoài việc muốn gặp Khuê. Thấy bác gái ra khỏi nhà, anh liền gọi điện cho em.

Sao Khuê chớp mi, Viễn nhíu mày:

- Em vừa mới khóc à?

Khuê đáp ứng:

- Nghe anh gọi, em mừng quá, nên...

- Sao lại phải dối anh? Chắc vừa bị mẹ rầy phải không?

Sao Khuê im lặng, Viễn trầm giọng:

- Lại vì anh à?

Khuê ghen ngào:

- Em phải làm sao đây khi mẹ chọn cả bạn trai cho em?

Viễn điềm tĩnh:

- Điều đó chứng tỏ mẹ rất quan tâm tới em, em sẽ có cơ hội giao du với nhiều người để chọn một người tâm đầu ý hợp với mình nhất.

Sao Khuê rầu rĩ:

- Khổ nỗi người ấy mẹ lại không chọn.

Viễn nhìn cô:

- Thế mẹ đã chọn ai?

Khuê quanh co:

- Em có nói anh cũng không biết đâu.

Viễn cười:

- Không biết anh sẽ tìm hiểu để biết.

Nhìn Viễn, Sao Khuê nhẹ nhàng lắc đầu. Cô không muốn anh mặc cảm trước một đối thủ khá nặng ký như Linh. Dường như đoán được điều

Khuê nghĩ, Viễn hỏi:

- Khuê sợ anh sẽ chưa đánh đã bại trước một đối thủ có tầm vóc hơn mình à?

Sao Khuê bức rức:

- Thực tế là như vậy. Linh thuộc một gia đình giàu có. Ba anh ta có phần hùn lớn nhất nhì ở câu lạc bộ thể dục Mai Anh.

Viễn gật gù:

- Linh là người đưa bọn trẻ vào sân tennis để nhặt banh?

Sao Khuê tròn xoe mắt:

- Sao anh biết?

Viễn vẫn mỉm cười:

- Anh suy ra. Đúng phải không?

Sao Khuê gật đầu:

- Vâng.

Viễn bóp nhẹ tay cô:

- Nếu thế thì không có chuyện gì Khuê phải lo. Anh sẽ không làm em thất vọng đâu, cho dù bây giờ ngày ngày anh vẫn ngồi trên xe ba gác máy để kiếm thêm tiền sinh hoạt cá nhân, nhưng với anh đó chỉ là công việc giúp anh thâm nhập sâu sát vào cuộc sống, vào giới cơ

cực nhất, thấp kém nhất của xã hội. Anh đang trình một luận án xã hội học về đề tài này. Anh muốn giúp những người nghèo thất học có tiếng nói của họ.

Im lặng một chút, Viễn nói tiếp:

- Trước đây anh từng chạy xe ôm, bốc vác ở Cầu Ông Lãnh. Anh thăm thía nỗi nhọc nhằn của những người nghèo. Họ không được bảo vệ quyền lợi, gánh nặng cơm áo gạo tiền đè lên hai vai khiến họ khó ngẩng cao đầu. Càng cúi thấp, họ càng dễ làm những nghề không lương thiện. Nghèo không phải là một cái tội, nhưng từ cái nghèo người ta dễ phạm tội. Anh quen rất nhiều người ở tầng lớp thấp của xã hội và anh thật sự quý họ. Nếu một ngày đẹp trời nào đó, Khuê thấy anh chén tạc chén thù với một nhóm khổ rách áo ôm cũng đừng ngạc nhiên nhé.

Sao Khuê trầm giọng:

- Những việc anh làm trong âm thầm thật đáng quý, em rất thích nghe anh kể về những người cùng khổ ấy.

Viễn nói:

- Anh đã tìm được người bảo trợ cho thằng Trí, thằng Bo, thằng Lu cho tới lớn.

Sao Khuê reo lên như trẻ con:

- Ở... anh giỏi quá. Em cảm ơn anh.

Viễn nghiêm mặt:

- Khen thôi mà không thưởng anh à?

Sao Khuê vô tư:

- Anh thích thưởng cái gì?

Viễn hấp háy mắt:

- Anh đổ Khuê đấy !

Khuê bối rối:

- Em không biết. Anh nói đi.

Viễn hạ giọng:

- Để anh nói nhỏ vào tai Khuê nhé?

Sao Khuê thắc mắc:

- Sao phải nói nhỏ vào tai?

- Nói lớn gió thổi đi mất phần thưởng của anh, em có đền không?

Khuê hát mặt lên:

- Có khả năng thưởng, em phải có khả năng đền chứ. Anh cứ nói to thoải mái.

Viễn mỉm cười:

- Anh sẽ hát chứ không nói suông đâu. Em nghe và trả lời anh đấy.

Sao Khuê kêu lên:

- Anh hát hả? Trời ơi ! Em hơi bất ngờ nghe. Anh hát đi. Em nhất định trả lời và nhất định thưởng anh phần thưởng to.

Viễn xoay người Khuê đối diện với mình, giữ hai tay cô, nâng niu trong tay mình, anh hát nho nhỏ như thầm thì:

"Chân có bằng lòng cho anh theo với

Tóc có bằng lòng se một sợi thôi

Mắt có bằng lòng trông nghiêng chờ đợi

Môi có bằng lòng trao một nụ hôn?"

- Trả lời anh đi bé con?

Sao Khuê rối cả lên, cô như bị đốt cháy bởi ánh mắt nồng nàn của Viễn, anh như đang mê hoặc Khuê bằng giai điệu nhẹ nhàng của bài hát cùng với những ca từ ngộ nghĩnh dễ yêu.

Giọng Viễn như lạc đi vì xúc động:

- Em có bằng lòng nếu anh nói yêu em không Sao Khuê?

Sao Khuê hồn vía lên mây, tay cô run lên trong tay Viễn. Dù Khuê khao khát, mong chờ nghe những lời này lâu nay, nhưng khi anh đã nói, cô lại bàng hoàng nửa tin nửa ngờ.

Giọng Viễn thôi thúc:

- Đừng im lặng như thế Sao Khuê. Em có yêu anh như anh yêu em không?

Khuê gật đầu và nghe Viễn thở phào nhẹ nhõm. Anh tha thiết:

- Em chính là phần thưởng quý giá nhất mà anh có được. Từ giờ trở đi, em là một phần của cuộc đời anh. Dù trở ngại khó khăn nào, chúng ta cũng nhất quyết vượt qua nhé Khuê.

Sao Khuê lại gật đầu. Cô như quên bằng những lời mẹ vừa dạy bảo lúc nãy, với cô bây giờ chỉ tồn tại mỗi Viễn, anh như nguồn sáng tỏa rộng bao trùm Khuê. Nếu vắng anh, thế gian này sẽ giá băng, tăm tối và Khuê cũng không thiết sống làm gì.

Nâng cằm Sao Khuê lên, Viễn nhìn thật sâu vào đôi mắt rất tròn rất đen của cô. Khuê bồi hồi khép mi khi anh cúi xuống.

Quán cà phê là một sân vườn. Buổi sáng quán vắng và yên đến mức Khuê nghe tiếng trái tim mình đập như muốn vỡ tung lồng ngực khi môi Viễn chạm vào môi cô. Nụ hôn nhẹ như gió thoảng nhưng đủ làm Khuê choáng váng. cô phải bấu chặt hai tay Viễn, chặt đến mức anh phải vội ôm cô vào lòng. Viễn biết với Khuê đây là nụ hôn đầu thiêng liêng. Lẽ ra anh phải biết dần lòng, nhưng nhìn gương mặt quá dễ yêu của cô, anh không thể...

Giọng ân hận, Viễn nói:

-Anh xin lỗi đã làm em sợ...

Sao Khuê dấu mặt vào vai anh, người vẫn nhẹ tênh bay bổng, cô

vừa xấu hổ và hạnh phúc khi nhận ra lời tỏ tình cùng nụ hôn đầu đời dịu ngọt. Cô cảm nhận được sự mạnh mẽ đáng tin cậy toát ra từ bờ vai vững chắc của Viễn.

Sao Khuê thì thầm:

- Lần đầu gặp nhau, anh đã là chỗ dựa cho em, bây giờ và sau này cũng thế nhé Viễn?

Anh giữ gương mặt cô trong tay:

- Bây giờ và mãi mãi cô bé của anh à. Anh hứa không làm em thất vọng về anh. Hãy tin như vậy.

Sao Khuê ngập ngừng:

- Dĩ nhiên là em tin anh rồi.

Viễn nhìn cô:

- Nhưng Khuê ngại ba mẹ đánh giá anh là một gã khố rách áo ôm và đeo bám tiểu thư con nhà chắc chắn có mục đích phải không?

Sao Khuê chưa kịp nói gì, Viễn đã nghiêm giọng:

- Anh không phải là hạng người đó và sẽ chứng tỏ cho bác gái thấy ưu điểm của anh. Ba

mẹ dạy anh tự lập từ nhỏ nhưng không có nghĩa không tạo dựng cho anh một nền tảng để tồn tại và vươn lên. Anh không đặt nặng vấn đề tiền tài, danh vọng và quyền lực, với anh những thứ đó chỉ là phương tiện để anh đạt được mục đích mình đề ra.

Khuê tò mò:

- Mục đích đó là gì hả anh?

Viễn trầm giọng:

- Giúp những người khó khăn xung quanh mình, sao cho họ có cuộc sống tươi đẹp hơn.

Sao Khuê xúc động:

- Em rất thích việc làm đó của anh. Nhưng tiếc là em không làm tới đâu hết.

- Miễn em có tấm lòng là tốt rồi. Trước kia anh cũng từng là tình nguyện viên đường phố. Anh đã đưa hàng trăm đứa trẻ lang thang về nhà hoặc về các Mái Ấm.

- Bây giờ anh không làm nữa à?

Viễn nói:

- Uh, nhưng không phải vì có nhiều tình nguyện viên quá mà vì anh phải lo phần việc khác. Không lân la suốt ngày trên phố để hỏi chuyện làm quen rồi đưa những đứa trẻ lang thang về trung tâm, nhưng anh lại rong ruổi nhiều chỗ để xin tài trợ. Nhờ những đồng tiền này, nhiều Nhà Mò và Mái Ấm mới tồn tại, bọn trẻ mới được nuôi ăn học.

Sao Khuê thán phục:

- Theo em biết, không phải ai đi xin tài trợ cũng được đâu. Sao anh tài thế?

- Ăn thua mình có kiên trì nhẫn nại và có tâm có đức không, chứ anh mà tài giỏi gì. Gia đình anh có truyền thống làm những việc đại loại như thế, nên anh quen với những chuyện như xin tài trợ hay đi cứu trợ rồi.

Sao Khuê nhìn anh trùu mến. Rõ ràng Viễn rất khác xa Linh, anh sống chan chứa tình người thế kia, trái tim Khuê nghiêng về anh là lẽ đương nhiên. Chấn chắc khi chọn Viễn, cô sẽ đương đầu với ba mẹ. Điều đó đồng nghĩa với những tháng ngày sắp tới của Sao Khuê sẽ rất nhiều khó khăn, bất trắc. Nếu đã yêu phải chấp nhận. Khuê đã yêu và cô sẽ không hối hận với lựa chọn của mình.

Ngàn năm đợi

Chương 12

Viễn ngơ ngờ nhìn người thiếu phụ đứng trước nhà mình. Anh đã gặp bà ta nhưng không nhớ là ai... Lúc Viễn còn đang lục lọi trí nhớ của mình thì người phụ nữ bước về phía anh, giọng thân thiện:

- Chào cháu Viễn.

Viễn vội vàng gật đầu đáp lễ:

- Dạ, chào cô.

- Cô tên Cẩm. Chúng ta đã gặp nhau một lần trong quán cơm chay Hạnh Duyên.

Viễn kêu lên:

- À cháu nhớ ra rồi.

Bà Cẩm vào vấn đề:

- Cô có chút chuyện muốn được cháu giúp.

Viễn sốt sắng:

- Cháu rất sẵn lòng nếu chuyện đó không vượt khỏi khả năng của cháu. Mời cô vào nhà...

Bà Cẩm lắc đầu:

- Có lẽ cô cháu mình đến một quán nước nào đó để trao đổi thì hay hơn. Cô ngại phiền đến bà nội của cháu.

Viễn khẽ nhíu mày. Anh lơ mơ đoán được chuyện bà Cẩm muốn nhờ mình nên có hơi ngần ngại, nhưng sự tò mò đã khiến anh gật đầu.

Bà Cẩm chỉ về hướng chiếc xe bốn chỗ đời mới đậu bên lề rồi bước

tới đó, Viễn bước theo sau. Xe chạy tới một quán cà phê sang trọng ở quận nhất và ngưng lại. Viễn xuống trước và mở cửa cho bà Cẩm. Vào quán, ngồi riêng một mình một phòng, bà Cẩm chủ động gọi thức uống và nói:

- Để không mất thời gian của cháu, cô xin được ngắn gọn. Trước sự việc xảy ra hôm đó ở quán cơm Hạnh Duyên, chắc cháu cũng ít nhiều hiểu chuyện cô sắp nói?

Hít vào một hơi để bình tâm, bà Cẩm nói tiếp:

- Trước đây, gia đình anh chị tôi ở dưới quê có được hai cậu con trai, thằng nhóc con nếu sống chắc bằng tuổi cháu bây giờ. Từ lúc thằng nhỏ chẳng may vấp số, chị tôi gần như bị tâm thần, chị Nhẫn không chấp nhận sự thật khủng khiếp ấy mà luôn luôn tin rằng thằng Triều còn sống. Suốt hai mươi năm hơn, chị ấy cứ mê mê tỉnh tỉnh khiến chồng con hết sức khổ sở. Dạo gần đây, chị Nhẫn luôn luôn chiêm bao thấy thằng Triều, chị ấy nói như đinh đóng cột rằng, thằng bé đang rất cực nhọc vì phải sống bằng nghề chạy xe ba gác. Thế là chị ấy bắt thằng con lớn đi tìm em trai cho mẹ. Nó đâu có chịu chuyện hoang đường đó, thế là chị Nhẫn bị rơi vào trạng thái trầm uất rất nặng. Suốt ngày chị ấy giam mình trong phòng, không màng ăn uống.

Ngưng lại ít giây, bà Cẩm nói:

- Hôm đó, cô dụ mãi mới đưa chị Nhẫn đi ăn cơm chay được. Cô bảo là "Nếu tin bé Triều còn sống thì phải ra ngoài tìm nó, chớ giam mình trong phòng, bỏ ăn bỏ uống phỏng ích lợi gì?". Vậy mà chị ấy nghe lời. Cô đưa vào quán, không ngờ lại gặp cháu...

Viễn thắc mắc:

- Tại sao giữa bao nhiêu người, cô Nhẫn lại nghĩ cháu là bé Triều của cô?

Bà Cẩm mỉm cười:

- Cái này cô không giải thích được, chỉ có một điều cô cũng có đồng cảm giác với chị Nhẫn. Có lẽ vì cháu rất giống ba của cô, tức là ông nội của bé Triều.

Viễn nói nhanh:

- Thế gian này người giống người rất nhiều.

- Cô biết. Gia đình cháu có gốc gác, có tiếng tăm. Chuyện xảy ra ở quán Hạnh Duyên hẳn làm bà Bảy Diệu Linh phiền lòng, cô rất tiếc. Nhưng xin cháu hãy giúp cô Nhẫn lấy lại thăng bằng. Từ hôm gặp nhau tới nay, cô Nhẫn trở bệnh rất nặng. Cháu có thể... có thể...

Thấy bà Cẩm ngập ngừng, Viễn nói:

- Cô muốn cháu đến thăm cô Nhẫn?

Bà Cẩm nhẹ gật đầu:

- Vâng. Cô đã đòi hỏi điều quá vô lý...

Viễn ngã người ra lưng ghế:

- Cháu không ngại chuyện đó đâu. Nhưng cháu đâu thể đóng vai Triều được.

- Tạm thời trước mắt cháu giúp cô trấn tĩnh tinh thần cô Nhẫn rồi sau đó sẽ tùy cơ ứng biến.

Thấy Viễn ngần ngừ, suy nghĩ, bà Cẩm xuống nước:

- Cô xin cháu đẩy Viễn. Gia đình cháu có truyền thống giúp người, lẽ nào cháu không thương xót một người mẹ mòn mỏi đau khổ vì con?

Viễn nghĩ ngay tới Lĩnh, anh nói:

- Cháu sợ phản ứng của những người trong gia đình như chồng con cô Nhẫn chẳng hạn.

- Chuyện này cháu không phải lo. Cô sẽ nói với Lĩnh, là con trai lớn của chị Nhẫn, nó rất thương mẹ nên chắc chắn sẽ mang ơn cháu.

Viễn mỉm cười:

- Cháu sẽ cố gắng hết mình vậy.

Bà Cẩm mừng rỡ:

- Cô cảm ơn cháu, cảm ơn cháu rất nhiều. Thế chừng nào chúng ta bắt đầu?

Viễn trả lời:

- Hiện tại cháu đang đi làm, chỉ rảnh ngoài giờ hành chánh. Nếu được chắc cũng phải tới chủ nhật này.

- Vậy thì chủ nhật này. Đây là số điện thoại của cô.

Viễn trầm giọng:

- Thật ra cháu vẫn chưa biết gì về gia đình, về cô Nhẫn, anh Lĩnh, bác Tuân, nên sợ khi gặp cô ấy, cháu chả biết sẽ nói gì.

Bà Cẩm chặc lưỡi:

- Cháu chu đáo lắm. Rồi cô sẽ cung cấp cho cháu những gì liên quan đến mọi người trong gia đình, về cái chết khác thường của bé Triều.

Viễn tò mò:

- Như thế nào gọi là cái chết khác thường ạ?

Bà Cẩm thở dài:

- Thằng bé lúc ấy độ khoảng hai ba tuổi. Năm đó dưới quê của cô nước lên rất lớn, nước ngập trắng sân, ngập đến sát mép ngôi nhà cao nhất vùng của gia đình chị Nhẫn. Thằng Triều được mẹ cẩn thận đặt ngủ trong một cái cũi bằng cây vừa nặng vừa cao so với nó. Ấy vậy mà khi nấu xong bữa cơm trưa, chị Nhẫn trở lên thì không thấy thằng nhỏ đâu mà chỉ thấy cái cũi ngã chổng chơ. Chị Nhẫn hô hoán lên, mọi người đổ xô tìm nhưng thằng bé đã biến mất như chưa bao

giờ xuất hiện trên đời. Đối với một người mẹ, điều đó thật không có gì kinh khủng hơn.

Viễn buột miệng:

- Đúng là kinh khủng. Và cô Nhấn đã ngã bệnh kể từ đó?

Bà Cẩm gật đầu. Một lát sau, bà ngập ngừng hỏi:

- Gia đình cháu và bà Hồng Loan chắc là chỗ bà con thân thích?

Viễn trả lời:

- Dạ không. Bà Loan chỉ là chỗ quen biết bình thường với bà nội cháu.

- Nhưng chắc đã quen rất lâu?

Viễn ngập ngừng:

- Cháu không rõ lắm. Dường như cô biết nhiều về bà Loan?

Bà Cẩm nhếch môi:

- Chuyện về bà ta nói đến mai vẫn chưa hết. Cô chỉ ngần ngại thế này. Đó là người chúng ta cần phải dè chừng.

- Điều đó có nghĩa là bà Hồng Loan không phải người tốt?

Bà Cẩm gật đầu, giọng chắc nịch:

- Đúng là như vậy. Rồi sau này nếu rảnh, cô sẽ kể cho cháu nghe về con người độc ác này.

Nhìn đồng hồ, Viễn nói:

- Có lẽ cháu xin phép về.

Bà Cẩm nhìn anh:

- Cô cũng về. Hôm nay cô trả tiền nước, cháu không được giành đâu.

Viễn mỉm cười:

- Cháu không dám ạ !

Ra khỏi quán, anh từ chối ngồi xe du lịch với bà Cẩm. Đợi bà lên xe xong, Viễn mới ngoắt cho mình một chiếc xe ôm vì anh không thích xe du lịch có máy lạnh chút nào...

Vào tới nhà, Viễn... bị ngay một loạt câu hỏi của bà Bảy:

- Con đi đâu mà thấy cái xe trong sân là biến mất ngay vậy? Làm việc cả ngày không mệt à? Hừ ! Qua nhà con Hoàng Diệp cũng không có. Con vừa ở đâu về?

Viễn quanh co:

- Con uống cà phê với mấy đứa bạn ở quán cuối đường, chớ có đi đâu xa. Sao bữa nay nội điều tra con kỹ vậy?

Bà Bảy nạt:

- Không thấy thì hỏi không được hả? Nhớ mà gặp chuyện gì rồi sao?

Viễn bật cười:

- Chân con là chân đi, từ nhỏ tới giờ con vẫn quen rong rong ngoài đường. Tương con như vậy ai dám ăn hiếp mà nội lo.

Bà Bảy lừ mắt:

- Hừ ! Bọn con gái sẽ xỏ mũi mày. Dạo này có con bé nào hay gọi điện cho con vậy?

Viễn ra vẻ nghiêm nghị:

- Cháu dâu tương lai của nội đấy.

Bà Bảy hỏi tới:

- Nhỏ đó con cái nhà ai? Tên gì?

Viễn vẫn lơ lơ lửng lửng:

- Cô bé con nhà đảng hoàng, thuộc tầng lớp trung lưu nhưng lại thương một tên lái xe ba gác mà không một chút tự ti mặc cảm với bạn bè.

Bà Bảy nhướng mày:

- Con bé đó con nhà giàu, hồng lẽ ba mẹ nó đồng ý cho quen một đứa lái xe ba gác? Chắc hẳn nó biết con là ai rồi, nhưng vẫn giả vờ cho giống tiểu thuyết đó thôi.

- Sao Khuê chưa biết nội à. Và dĩ nhiên con gặp rắc rối từ bố mẹ cô bé.

Bà Bảy khen:

- Sao Khuê hả? Cái tên nghe hay đó.

Viễn hình mũi:

- Vâng. Cô bé trong sáng y như tên mình vậy. Rồi con sẽ đưa Khuê về thăm nội và ba mẹ. Bảo đảm nội gặp là chịu ngay.

Bà Bảy nói:

- Có đưa con bé về thì đưa nhanh nhanh lên chứ bà Hồng Loan bảo sẽ làm mai cho con một cô người mẫu đó.

Viễn kêu lên:

- Người mẫu hả? Chắc không hợp với con và gia đình mình rồi. Mà sao bà Hồng Loan lại mai mối cho con nhỉ? Bà ta có biết gì nhiều về con đâu?

Bà Bảy nhỏ nhẹ:

- Bà Loan rất quý con nên mới nghĩ tới chuyện xa xôi đó. Con phải trân trọng thiện ý.

Viễn nhún vai:

- Con lại chả có chút cảm tình nào với bà ta.

Giọng bà Bảy ngập ngừng:

- Tại sao vậy khi bà Loan đâu làm gì khiến con phật lòng?

Viễn nói:

- Có những người vừa gặp đã thích, cũng có những người mới thấy

đã ghét. Bà Loan là người con không hạp, mà chẳng biết tại sao. Có thật bà Loan là bạn của mẹ con không?

Bà Bảy nhíu mày:

- Sao lại không thật?

- Tại con thấy mẹ cũng như con, không ưa bà ta. Nhắc tới bà Loan là mẹ gạt sang chuyện khác ngay. Thật ra, bà Loan là người như thế nào? Sao con thấy bà ta quen biết nhiều quá. Có mấy lần con chở bọn trẻ ở nhà Mờ tới câu lạc bộ Mai Anh con gặp bà Loan, khi thì bà ta ngồi với ông giám đốc này, khi thì uống cà phê với tay trợ lý nọ. Có lần, bà Loan còn nhiệt tình lôi con vào căng tin trong đó, con phải uốn ba tít lưỡi từ chối mãi mới đi được.

Bà Bảy lảng đi:

- Làm sao nội biết những mối quan hệ của bà Loan mà con hỏi.

Viễn gạt gù:

- Hôm nào con thử vào câu lạc bộ với bà Loan xem bà ấy giao thiệp rộng cỡ nào.

Bà Bảy bác ra ngay:

- Không thích bà ta thì vào làm gì cho mệt.

Viễn cười tươi:

- Thử xem cô người mẫu quen với bà Loan xinh đẹp cỡ nào.

Lườm anh một cái dài, bà Bảy nói:

- Nội ghét nhất cái tánh tham lam, đa tình, không yêu nhưng vẫn thích có nhiều cô khổ vì mình của bọn đàn ông lắm. Con liệu đi, Hoàng Diệp dạo này rất buồn, nội trông nó mà tội nghiệp.

Viễn chép miệng:

- Khổ quá ! Con biết phải làm sao khi chỉ có một trái tim thôi.

Rồi anh lảng đi bằng cách gào lên hát:

- "Một trái tim khô, một trái tim mùa đông. Trái tim đã nhiều lần chạy trốn tình yêu...".

Bà Bảy khẽ lắc đầu. Nhớ tới những thắc mắc Viễn hỏi về Hồng Loan, lòng bà nặng trĩu một mối lo. Viễn không thích Hồng Loan, nghĩ cũng oan nghiệt, nhưng bà phải làm sao đây cho đúng khi cuộc đời đã sắp xếp như thế? Dầu thế nào đi chăng nữa thì giữa Hồng Loan và Viễn cũng có những ràng buộc hết sức thiêng liêng cơ mà...

Giọng Viễn vang lên ngắt ngang suy nghĩ của bà:

- Nội còn nhớ chuyện xảy ra ở quán cơm chay không?

Bà nhíu mày:

- Nhớ. Mà sao?

Viễn trầm ngâm:

- Con thấy tội nghiệp người phụ nữ đó. Thần kinh bà ấy có vấn đề vì

cái chết của đứa con bà hết sức thương yêu. Thế nhưng bà Loan lại không có sự đồng cảm nào với bà mẹ đó hết dù bà Loan cũng là phụ nữ, và cũng từng mất một đứa con.

Bà Bảy ngạc nhiên:

- Sao con biết Hồng Loan từng mất một đứa con?

Viễn kể cho nội mình nghe những lời bà Loan nói sau khi nội đã lên xe taxi. Anh kết luận:

- Bà Hồng Loan có một trái tim chứa toàn hận thù. Gương mặt bà ta chứa toàn những âm mưu, toan tính. Con không hiểu sao tự nhiên bà ta lại xuất hiện trong nhà mình. Rồi tỏ ra quan tâm, thân thiết với nội. Con nghĩ bà Loan có mục đích. Do đó nội nên tránh giao tiếp với bà ta càng nhiều càng tốt. Con sợ bà Loan lợi dụng danh tiếng của gia đình mình cũng như cá nhân nội để làm những chuyện xấu.

Bà Bảy cao giọng:

- Hồng Loan không xấu như con nghĩ đâu. Đừng đa nghi mà có tội.

Viễn vẫn giữ vững ý của mình:

- Cần tắc vô ái náy. Đề phòng người mình không biết nhiều về họ vẫn tốt hơn tin họ hoàn toàn.

Bà Bảy có vẻ buồn:

- Con ác cảm với người ta quá, nên đâm ra đa nghi. Hoàn cảnh riêng của Hồng Loan cũng tội nghiệp lắm. Con chết, chồng bỏ, một thân một mình thui thủi hà.

Viễn chép miệng:

- Nội có vẻ động lòng rồi. Con lại cho là bà ta đóng kịch buồn với nội đấy.

- Hừ ! Đóng kịch với nội để làm gì cơ chứ?

Viễn thản nhiên:

- Con sẽ tìm hiểu vấn đề này.

Bà Bảy biến sắc khi nghe Viễn nói thế. Bà xua tay:

- Khởi tìm hiểu, nội không qua lại với cô ta nữa. Vừa lòng chưa?

Viễn ngạc nhiên trước thái độ của bà nội. Rõ ràng có vấn đề. Nội anh tính khá bướng, để gì bà ta thay đổi như thế nếu không bị tác động bởi chuyện bí mật nào đó. Bà khiến anh đã tò mò lại càng tò mò hơn.

Gật đầu cho bà yên tâm, Viễn bảo:

- Không tìm hiểu vấn đề này nữa. Nội chịu chưa?

Bà Bảy phát tay:

- Biến cho rồi !

Viễn cười. Anh vừa lên lầu vừa huýt gió. Chụp cái điện thoại không giây, anh nằm lăn ra giường và nhấc số nhà Sao Khuê.

Xúi quẩy cho anh làm sao khi người nhắc máy là bà Hiệp. Giọng bà

ngọt ngào:

- Lại là cháu hả Viễn? Cô đã nói rồi, cháu đừng làm phiền Sao Khuê nhà cô nữa. Con bé đã có nơi có chỗ rồi, hãy để nó yên, nếu không gia đình cô lại mang tai tiếng với bên hôn phu của Khuê.

Viễn khựng lại, dù chắc trăm phần trăm bà Hiệp nói dối, nhưng anh cũng bị bất ngờ. Viễn chưa biết ứng phó ra sao, bà Hiệp đã gần:

- Cô nhắc lại. Cháu đừng làm Khuê cũng như gia đình cô nữa. Nếu không giám đốc công ty cháu vừa xin vào làm sẽ buộc phải cho cháu thôi việc đấy. Cô và ông ấy cũng là chỗ thân quen mà. Thôi, lo giữ chỗ làm đi, thời buổi này không dễ tìm việc đâu. Thất nghiệp mới chết, chớ thất tình chưa sao hết.

Viễn nhấn nút tắt rồi vút điện thoại trên giường, lòng cứ tức anh ách vì những lời vừa nghe. Bà Hiệp không cho anh một cơ hội nào dù hết sức nhỏ nhoi, trong khi ông Thông vẫn hé cho anh tí ánh sáng ở cuối đường hầm tăm tối. Nếu Viễn buông xuôi, anh sẽ mất Sao Khuê. Chỉ tưởng tượng gương mặt cô lúc này đang nhạt nhòa nước mắt thôi, Viễn đã không bình thản nổi. Anh nhớ và muốn gặp, muốn nghe cô nói vô cùng.

Tìm trong sổ số điện thoại của Phương Du, anh vừa nhấn số vừa vái trời được gặp con bé.

Lần này thì Viễn gặp may, anh hơi nhấn mặt vì giọng chua lét của Du vang lên:

- Phương Du đây... ày...

Viễn từ tốn:

- Anh Viễn chào Du.

- Ủa ! Nhỏ Khuê có chuyện gì hả?

- Anh không biết vì không liên lạc được với Khuê.

- Anh định nhờ em liên lạc với nó phải không?

Viễn ậm ừ:

- Vâng. Nhờ Du nhắn với Khuê trưa mai anh sẽ chờ Khuê ở cổng trường.

Phương Du thở dài:

- Hồng ăn thua gì rồi nếu anh muốn hẹn hò với nó.

- Tại sao vậy?

- Đạo này nó được ba mẹ đưa đón bằng xe bốn chỗ, Khuê muốn đi siêu thị với em còn không được nữa là...

Viễn rầu rĩ:

- Sao tự nhiên Khuê được bảo vệ kỹ thế?

Phương Du nói một hơi:

- Thì cũng tại hôm trước nó xui. Mẹ nó vịn vào có đó không cho nó đi

xe máy. Nhỏ Khuê y như bị giam lỏng, điện thoại bị mang vào phòng của mẹ nó, bởi vậy anh mà gọi chắc chắn một là không ai bắt máy, hai là gặp cô Hiệp.

- Thì anh vừa gặp cô Hiệp xong.

- Chắc đã nghe cô ấy lên lớp về... sự phân chia giai cấp trong xã hội loài người rồi chứ?

Mặt Viễn nghếch ra:

- Nghĩa là sao?

Giọng Phương Du kéo dài:

- Chờ ! Vậy mà cũng không hiểu. Là chê anh nghèo, không thuộc tầng lớp xã hội của gia đình cô ấy, nên không thể là người yêu của Sao Khuê được. Em thật bất bình cho anh. Trước đây, em không ủng hộ chuyện nhỏ Khuê quen anh, nhưng bây giờ em nghĩ lại rồi. Hy vọng cô Hiệp cũng vậy để anh và Sao Khuê đỡ khổ.

Viễn lo lắng:

- Em thấy Sao Khuê thế nào?

- Dĩ nhiên là buồn. Rất buồn là khác. Sáng nay lúc ở trường nó có gọi điện thoại về nhà anh, nhưng không gặp. Số ở công ty anh làm lại không có. Nhìn con bé nước mắt lưng tròng mà thương. Nó rất muốn liên lạc với anh.

- Anh nhờ em một việc.

- Anh nói đi.

- Ngày mai, anh chờ em ở cổng trường, anh nhờ em đưa cho Khuê một cái di động. Bọn anh sẽ liên lạc với nhau nhờ nó.

Phương Du reo lên:

- Vậy là tốt quá rồi. Nhưng anh mới đi làm chưa bao lâu mà phải tốn một cái di động. Chà ! Hơi bị đau bao tử hén.

Viễn cười nhẹ:

- Có những chuyện mình không thể hà tiện được.

- Em hiểu. Mai em sẽ chờ anh. Thôi nhé ! Mẹ em gọi...

Viễn nằm dài ra giường, anh nghĩ tới Sao Khuê mà thương đứt ruột. Giờ này chắc cô bé đang giam mình trong phòng và cũng đang nhớ anh. Bất giác Viễn thờ dài, ngay lúc đó điện thoại reo, anh uể oải nhún nút và ngồi bật dậy khi nghe giọng Sao Khuê. Cô ghen ngào tức tưởi:

- Em đang trong quán cà phê Hạ Huyền. Anh đến với em ngay đi.

Viễn vội nói:

- Anh sẽ đến ngay. Em bình tĩnh chờ anh, không được khóc hay đi đâu nhé?

Chạy như bay xuống nhà, anh nói với bà Bảy:

- Con không ăn cơm.

Rồi leo lên xe phóng vội tới quán Hạ Huyền. Suốt thời gian đến đó, Viễn rồi bời trong lòng. Anh không biết chuyện gì đã xảy ra với Sao Khuê mà cô dám ra quán cà phê ngồi khi trời đã bắt đầu tối.

Vào quán, Viễn không phải tìm đã thấy cái dáng nhỏ thương yêu đang ngồi đơn độc một mình trong góc quán. Ào tới bên Khuê, anh kêu lên:

- Em làm sao vậy?

Dường như chỉ chờ anh tới để khóc, Khuê chẳng nói lời nào mà chỉ úp mặt vào vai anh nức nở. Viễn xót xa ôm cô trong tay, giọng Khuê đầm nước mắt:

- Mẹ bảo gia đình Linh sẽ xin hỏi cưới em trong năm nay. Em nghe mà chỉ muốn chết cho rồi.

Viễn trầm tĩnh:

- Trong năm nay, nhưng cụ thể là chừng nào?

Khuê nói:

- Nghe đâu mẹ Linh đang bệnh, có lẽ đợi bác ấy khoẻ hơn một chút, gia đình bên ấy sẽ sang nhà em...

- Thì ra bác gái bảo em có nơi có chỗ là nói thật.

Sao Khuê nhìn anh chờ đợi:

- Phải làm sao đây Viễn?

Viễn nói:

- Anh sẽ xin hỏi cưới em trước Linh, chớ sao bây giờ...

Khuê nhăn nhó:

- Vậy mà anh còn đùa được. Hay thật !

- Anh không đùa đâu.

- Mẹ em dễ gì chịu.

- Nhưng em chịu là được rồi.

Viễn bỗng nói:

- Thế ba em không có ý kiến sao?

- Ba em bảo đợi em xong đại học đã, nhưng mẹ vẫn khẳng khái ý của mình. Ba giận bỏ vào phòng nằm, em chịu không nổi nên.. nên...

- Chắc ở nhà đang hốt hoảng đi tìm em.

Sao Khuê im lặng. Một lát sau cô nói:

- Em sẽ tìm về Mái Ấm ở với bọn nhóc.

Viễn nheo nheo mắt:

- Và chờ ba mẹ tới năn nỉ đón em về?

Sao Khuê cụt ngắn:

- Em sẽ không về.

- Đã suy nghĩ kỹ chưa nhóc? Đó có phải cách giải quyết tốt nhất

không, hay chỉ là phản ứng trước một vấn đề em chịu bó tay?

Sao Khuê nhìn Viễn với vẻ ngỡ ngàng:

- Sao lại hỏi em như vậy? Anh không ủng hộ em à? Anh không nghĩ em làm thế vì anh sao?

Viễn nắm hai tay Khuê, giọng trang trọng:

- Anh yêu em và không muốn vì anh mà em khổ hay mang tai tiếng. Bởi vậy một lát nữa anh sẽ đưa em về tận nhà.

- Nghĩa là anh bỏ mặc em ra sao thì ra?

Viễn điềm tĩnh:

- Lúc nào anh cũng bên cạnh em. Anh tin ba ủng hộ mình, do đó em không có gì phải rối lên hết.

Sao Khuê khổ sở:

- Em không thể bình tĩnh như anh được.

- Chuyện gì cũng phải kiên nhẫn. Bây giờ anh đưa em về.

Sao Khuê nói:

- Mẹ sẽ không yên nếu gặp anh.

Viễn cười:

- Bất quá mẹ sẽ can thiệp để anh bị mất việc thôi chứ gì. Không làm chỗ này, anh làm chỗ khác, miễn sao không mất em thì thôi.

Sao Khuê nghe lòng dịu xuống, những nặng nề, lo âu trong cô nguôi dần. Viễn đã làm cô bình tâm lại nhờ những lời nửa đùa nửa thật của mình. Anh bỗng hỏi một câu thật ngoài đề:

- Có thích nghe anh đọc thơ không? Anh đọc thơ để em thoải mái một tí nhé.

- Thơ của anh làm à?

- Không. Thơ của nhà thơ, anh chỉ biết lái xe ba gác thuê, chứ đâu biết làm thơ.

Sao Khuê nói:

- Anh đọc đi.

Mắt nheo nheo vừa đa tình vừa riếu cợt, Viễn đọc:

"Cô bé ơi, anh nhớ em

Như con nít nhớ cà rem vậy mà

Như con dế trống đi xa

Một hôm nhớ đến quê nhà gáy chơi

Con dế thì gáy một hơi

Con anh gáy hết một thời con trai

Tiếng gáy bò lên lỗ tai

Làm em nhột suốt một ngày một đêm

Cô gái ơi, anh nhớ em

Như má lúm nhớ đồng tiền đúng chưa?

Như cà chớn nhớ cà chua
 Như da em nhớ Ya-Ua ngọt ngào
 Cái nhớ nhảy qua hàng rào
 Không thềm đăng ký cứ nhào vô anh
 Xô ra thì thấy không đành
 Nên anh ôm lấy rồi anh giữ hoài
 Con kiến còn nhớ củ khoai
 Huống chi tóc ngắn tóc dài nhớ nhau... "

Sao Khuê bật cười. Cô thích bài thơ cũng như sự lạc quan của Viễn. Ở bên anh, Khuê luôn thấy vững vàng.

Viễn trầm giọng:

- Bài thơ vui quá phải không? Bởi vậy chả có gì em phải buồn lo khi chúng ta thật lòng yêu thương nhau.

Viễn đứng dậy đưa tay cho Khuê. Cô nắm tay cho anh kéo mình lên. Ngồi sau xe cho anh chở. Khuê cứ muốn con đường dài tới vô tận, cô sợ về nhà, sợ cái nhìn nghiêm khắc, độc đoán của mẹ.

Úp mặt vào lưng Viễn, cô nói:

- Em sợ về nhà lắm Viễn ơi.
- Sợ cũng phải về. Anh bảo này... Anh sẽ thưa chuyện với hai bác, em phải cố gắng chịu đựng một chút.

Khuê ngập ngừng:

- Nếu không được thì sao?
- Sẽ tính cách khác.
- Vâng, em sẽ cố..

Tới nhà, Khuê nhấn chuông, bà Tính ra mở cửa. Thấy Viễn, bà liền bảo:

- Cậu đi ngay, kéo mẹ Sao Khuê mà trông thấy thì phiền lắm. Nãy giờ bà ấy gọi điện thoại tới nhà cậu làm ầm ĩ lên rồi.

Sao Khuê kêu lên:

- Sao mẹ lại biết số điện thoại nhà anh Viễn?

Bà Tính thở dài:

- Bà hỏi Phương Du.

Khuê ngồi phịch xuống hàng ba:

- Trời ơi ! Sao mẹ lại làm thế chứ?

Viễn lễ phép:

- Dì thưa hộ với cô Hiệp là cháu cần gặp cô, chú...

Bà Tính trợn mắt:

- Gặp để nghe mắng hả?

Viễn gãi ót:

- Mắng chắc trước sau gì cũng phải nghe, nhưng cháu vẫn phải gặp

cô Hiệp ạ.

Bà Tính nhún vai:

- Vậy thì mời vào phòng khách. Ông bà có mặt đầy đủ trong đó.

Sao Khuê bấu tay anh:

- Em yêu anh.

- Anh cũng vậy. Can đảm lên nhóc.

Viễn bảo Khuê can đảm nhưng thực ra anh cũng tự động viên mình.

Anh sẽ nói năng thế nào với bà Hiệp khi bà rất quyết đoán trong chuyện tình cảm của con gái.

Vừa thấy Viễn, bà Hiệp đã ầm ĩ:

- Ai cho phép cậu vào đây? Chị Tính đâu? Mời cậu này ra khỏi nhà cho tôi.

Viễn rất mực ôn tồn:

- Cháu muốn thưa với cô và bác chuyện của cháu với Sao Khuê.

Bà Hiệp gạt ngang:

- Không thưa gởi gì hết. Cậu xéo ngay đi.

Ông Thông nhỏ nhẹ:

- Sao em nóng nảy thế? Cứ để xem cháu Viễn nói gì. Nào ! Cháu vào đây.

Sao Khuê lí nhí:

- Thưa ba mẹ, con mới về.

Bà Hiệp hất mặt sang một bên, không thèm ừ hử gì khiến không khí trong phòng hết sức nặng nề. Ông Thông gọi với vào bếp:

- Chị Tính, cho nước trà nghen.

Quay lại nhìn Viễn, ông hất hàm:

- Nào, muốn nói gì thì nói đi.

Viễn thấy miệng khô đắng. Thật ra trong khung cảnh này không dễ mở lời chút nào.

Anh trầm giọng:

- Cháu muốn thưa rằng cháu thương Sao Khuê thật lòng, xin phép cô cho chúng cháu đến với nhau.

Bà Hiệp gạt ngang:

- Tôi đã nói rồi, Sao Khuê đã có nơi xin hỏi cưới. Tôi đâu thể cho phép được.

Viễn nói:

- Nhưng Khuê không có tình cảm với nơi đó, Cháu xin cô nghĩ lại.

Một cuộc hôn nhân không tình yêu khác nào tự đào mồ chôn sống mình.

- Ví von nghe... tiểu thuyết lắm, nhưng một cuộc hôn nhân không tiền tài danh vọng sẽ đào mồ chôn cả con cháu đấy. Cậu nghèo quá sao

bảo đảm cuộc sống của con gái tôi. Bởi vậy cậu quên nó đi.

Viễn nghiêm nghị:

- Cháu không cho rằng tiền tài, danh vọng làm nên hạnh phúc.

Bà Hiệp cười nửa miệng:

- Vậy cái gì làm nên hạnh phúc? Cái phòng cho thuê ở khu ổ chuột cộng với cái xe ba gác à?

Sao Khuê bật khóc:

- Con xin mẹ đừng nói thế. Con thà chết chứ không ưng anh Lĩnh, cho dù gia đình ảnh giàu nứt đổ đổ vách.

Ông Thông gắt:

- Chưa chi đã đòi chết, sao dễ dàng chấp nhận kết thúc bi thảm vậy? Tất cả tương lai vẫn còn đang trước mặt con mà. Cha mẹ có sắp xếp con vào một hướng nào đó cũng vì thương con, sợ con khổ vì thiếu kinh nghiệm trong cuộc sống chớ cuộc đời con do con quyết định, cha mẹ hứa sẽ tôn trọng quyết định của con.

Bà Hiệp sững người rồi ré lên:

- Anh nói vậy là sao?

Ông Thông phát một cử chỉ bảo bà Hiệp im lặng rồi ông nói tiếp:

- Tôi không thích ép uổng con mình. Nó có quyền lựa chọn hạnh phúc cho nó. Sau này sướng vui, buồn khổ cũng do nó, không thể trách ai được.

Bà Hiệp lên tiếng:

- Sinh con ra, nuôi con lớn tới chừng này, biết bao nhiêu cực nhọc, sao lại để nó đi vào con đường đau khổ được. Em nhất quyết hướng con theo ý mình. Bây giờ có thể nó buồn, nhưng sao này nó sẽ không khổ vì thiếu thốn, nghèo đói.

Ông Thông gằn giọng:

- Tôi tin Viễn không để con bé thiếu thốn, nghèo đói vì cậu ấy là người lặn lội với cuộc sống, những người như thế mới là người đứng mũi chịu sào khi có sóng to gió lớn. Còn các chàng công tử nhà giàu được sinh ra trong nhung lụa chỉ quen sung sướng, nhờ có biến cố gì sẽ là người gục ngã đầu tiên chớ không phải chỗ dựa vững vàng cho con gái mình đâu. Cuộc đời dài lắm, không ai biết được nó sẽ chảy về đâu.

Viễn nhỏ nhẹ:

- Cháu cảm ơn bác đã tin tưởng cháu.

- Đừng cảm ơn tôi. Tôi chưa tin tưởng cậu đâu, nhưng tôi là người cha, tôi biết làm sao để con tôi yên lòng vào lúc này. Nó vẫn chưa tốt nghiệp đại học, với cuộc đời nó còn trong veo... Tôi nói thế cậu hiểu chứ?

Viễn gật đầu:

- Vâng, cháu hiểu.

Ông Thông dịu giọng:

- Cậu về được rồi đây !

Viễn máy móc đứng dậy:

- Cháu xin phép hai bác ạ.

Sao Khuê vội bước theo anh ra sân, giọng cô ríu lại:

- Em mừng quá !

Viễn thở dài:

- Trái lại, anh rất lo...

Khuê ngạc nhiên:

- Sao lại lo? Ba đã nói thế cơ mà?

Viễn trầm ngâm:

- Ba chỉ giao con gái rước cho anh nếu anh xứng đáng là chỗ dựa vững vàng, là người đứng mũi chịu sào cho cô ta. Với anh, đó là một trọng trách, sao anh không lo cho được.

Âu yếm nhìn Sao Khuê, Viễn nói tiếp:

- Thế mới biết yêu và được yêu là một hạnh phúc và một bổn phận hết sức thiêng liêng.

Sao Khuê chớp mi:

- Hạnh phúc và bổn phận. Có lẽ anh nói đúng. Em cũng nghĩ như vậy.

Viễn mỉm cười:

- Nếu biết nghĩ thế, em đã là người lớn rồi đó nhóc.

Ngàn năm đợi

Chương 13

Bà Nhẫn nhìn Viễn chăm chú, ngây dại khiến anh vô cùng bối rối.

Vừa nhìn, bà vừa lẩm nhẩm:

- Đúng là con của tôi rồi... không thể nào lẩm lẫn được. Triều ơi là Triều !

Quay sang bà Cẩm và bà Từ, mẹ chồng mình, bà thỏn thức:

- Cô và má nhìn thẳng bé đi, nó là máu mủ ruột rà của hai người đó.

Bà Cẩm vội nói:

- Bình tĩnh lại chị Hai... Đây là cậu Viễn, cháu đích tôn của bà Bảy Diệu Linh. Cậu ấy tới thăm nhà mình vì nghe em nói chị không được khỏe.

Viễn mỉm cười. Dù được bà Cẩm báo trước trạng thái tâm thần của bà Nhẫn hiện giờ đang tạm ổn, anh vẫn thấy khó xử khi bà cứ gọi anh là Triều. Anh ân cần:

- Cô đã khoẻ chưa ạ?

Bà Nhẫn như phật ý:

- Sao lại gọi mẹ là cô?

Viễn không biết trả lời ra sao cho bà Nhẫn đừng thất vọng. Anh thấy tội nghiệp người phụ nữ này nên đã nhận lời tới đây để an ủi bà, giúp bà bình tâm trở lại. Vậy thì câu nệ gì một lời xưng hô chứ. Viễn đành trở thành diễn viên bất đắc dĩ.

- Con xin lỗi mẹ ạ

Mặt bà Nhẫn tươi hẳn lên, bà hí hửng nhìn bà Cẩm và bà Từ:

- Cô và má thấy chưa. Đây đúng là bé Triều mà. Rồi ba nó và thằng Lĩnh sẽ vui mừng biết chừng nào.

Bà Cẩm vội bảo:

- Nhưng tạm thời chị không được nói chuyện đã tìm ra bé Triều với anh Tuấn và thằng Lĩnh.

Mặt bà Nhẫn ngơ ngác:

- Sao vậy? Phải nói để mọi người cùng vui chứ.

Giọng bà Cẩm hạ xuống thật bí mật:

- Chị không sợ kẻ xấu lại bắt thằng bé lần nữa à? Phải giấu thằng bé đi chứ.

Bà Nhẫn thoát rừng mình:

- Phải rồi, cô không nhắc chắc tôi quên mất. Lần này tôi sẽ không bỏ thằng bé vào cái cũi cây ấy nữa. Tôi sẽ ngủ chung với nó. Tôi sẽ không bỏ mặc thằng Triều để xuống bếp nấu cơm, vì tôi có cực nhọc nấu cơm, ông ấy cũng không màng ăn, ông ấy mãi bám theo Hồng Loan... Tôi không cho ổng biết đâu.

Viễn khế cau mày. Mối quan hệ của bà Hồng Loan và gia đình bà Nhẫn là đây. Vậy mối quan hệ của bà Loan với gia đình anh là gì? Sao ba mẹ anh không chút nào thân thiện khi nhắc tới bà tả trái lại, bà nội thì có vẻ rất cảm tình thế nhỉ?

Viễn đang suy nghĩ thì giọng bà cụ Từ bỗng cất lên ngắt dòng suy nghĩ của anh:

- Càng nhìn cháu càng thấy giống ông nội của bọn nhỏ. Cẩm con mang cuốn album ra đây.

Viễn bỗng hết sức tò mò. Anh muốn biết mình giống ông cụ đến cỡ nào mà hôm trước bà Cẩm cũng có nhận xét như thế. Mở quyển album hết sức cũ kỹ ra, bà Cẩm chỉ cho Viễn xem bức chân dung của một người đàn ông mà mới vừa nhìn vào, Viễn đã nổi ốc khi thấy

đúng là ông ta rất giống anh. Viễn cũng có một bức chân dung như thế. Đó là tấm hình anh mặc veston chụp để dán vào bằng tốt nghiệp đại học. Chỉ có khác chẳng hình của anh là hình màu, còn hình này là hình trắng đen.

Giọng bà Từ run run:

- Tấm ảnh này chụp lúc ông cụ hai mươi bốn tuổi. Chắc trạc tuổi cháu bây giờ.

Viễn khen:

- Vâng ông đẹp quá.

Bà Cẩm nói thêm:

- Và giống cháu quá, đúng không?

Viễn chậm chạp đáp:

- Vâng quá là cháu có nét giống ông cụ. Chắc chỉ là ngẫu nhiên thôi ạ.

Bà Cẩm lật quyển album sang trang khác. Bà chỉ vào hình chụp một thằng bé con khoảng hai tuổi.

- Bé Hồng Triều hồi nhỏ đó...

Lần này Viễn không sao bình tĩnh khi nhận ra đứa bé trong ảnh rất giống với ảnh của anh ở nhà. Mà đúng là anh hồi bé chớ có phải ai khác đâu mà giống.

Viễn cảm thấy choáng thật sự. Anh ôm mặt khi nghe bà Cẩm nhấn mạnh:

- Hồng Triều có cái bớt màu đỏ trên vai trái, tấm hình này cái bớt rất rõ.

Liếm môi, Viễn khô khốc:

- Rất tiếc cháu chả có cái bớt nào cả, và cháu là Viễn, Trần Uy Viễn. Giờ cháu phải về. Rất mong... mẹ à không, cô Nhẫn cô Cẩm và cụ bà luôn vui vẻ.

Mặc bà Nhẫn ngơ ngác nhìn theo, bà Từ thần thờ ngồi ngây trên ghế, Viễn hấp tấp bước ra khỏi phòng khách. Bà Cẩm hồi hả chạy theo:

- Sao cháu lại vội vàng thế?

Viễn đành mặt:

- Cháu không muốn đi sâu vào chuyện này nữa. Cháu không thích bị lợi dụng lòng tốt.

- Cô xin lỗi. Nhưng cô chỉ muốn biết rõ một sự thật, chớ không hề lợi dụng gì ở cháu.

- Sự thật gì đó chả hề liên quan tới cháu.

- Vậy sao cháu lại vội vàng cáo từ? có phải cháu cũng sợ.

Viễn lạnh lùng:

- Cháu không hiểu cô muốn nói gì. Cháu về đây. Đừng bao giờ tìm cháu nữa.

Phóng vút xe ra khỏi nhà bà Cẩm, Viễn mới thấy mồ hôi vã ra như tắm. Chuyện quái gì vừa xảy đến với anh thế? Thật ra anh và thằng bé Hồng Triều con của bà Nhẫn có liên quan gì không? Tại sao trên vai anh cũng rành rạnh cái bớt đỏ?

Trời ơi Viễn chợt muốn điên lên khi nghĩ mình là một người khác chứ không phải là Trần Uy Viễn như lâu nay anh vẫn vỗ ngực xưng tên. Chạy xe ngoài đường, Viễn như người mất hồn, anh thấy mình ngốc khi hăng hái nhận lời của bà Cẩm để rồi bị rơi vào tình thế như hiện giờ, hoang mang, nghi ngờ nguồn cội của mình.

Về nhà, Viễn vào tủ lấy quyển album của gia đình ra lật tìm...

Anh thần thờ khi từng tấm ảnh hồi bé của anh hiện ra, hiện ra... Khởi đầu là hình chụp lúc anh đầy tháng, bé xíu lọt thỏm trong tay mẹ với cái mũ len to đùng che gần hết mặt nên trông chẳng rõ mặt mũi ra sao. Rồi một số tấm ảnh chụp lúc anh biết lẫy, biết bò, biết đi... Tất cả những hình ảnh này chứng minh anh là con của ba Đông, mẹ Hằng chứ không phải anh là Hồng Triều, con của ông Tuấn bà Nhẫn. Tạm nhẹ nhõm với suy nghĩ trên, Viễn tiếp tục lật album. Anh nhúu mày khi phát hiện đã có những cái hình đã bị gỡ mất chỉ còn khoảng trống. Đó là hình của anh lúc sáu bảy tuổi và cả lúc lớn. Ai đã lấy chúng và lấy để làm gì nhỉ?

Viễn bâng khuâng nhìn tấm hình chân dung của mình. Quả thật tấm hình này giống tấm hình chồng bà cụ Từ quá sức. Trong thế giới hơn sáu tỷ người này chuyện người nọ giống người kia là điều phải có, nhưng sao lại ngẫu nhiên rơi vào Viễn chứ không là ai khác? Lật ngược trở lại, Viễn nhìn một tấm ảnh chụp lúc anh mới biết ngồi đang trần truồng trăm phần trăm và phát hiện một điểm khiến anh phải suy nghĩ. Trên vai phải của đứa bé trong ảnh không hề có cái bớt nào hết. Nó đã biến đi đâu rồi khi nó rất đậm, những tấm hình lúc lớn lên sau này của Viễn đều nhìn thấy nó nếu chụp khi anh ở trần. Đây nữa. Cái hình Viễn ngồi tắm trong thau khoảng một tuổi cũng không thấy cái bớt.

Viễn lật tới lật lui quyển album, anh so sánh gương mặt của chính mình, từ một tháng tuổi cho đến ba năm tuổi để tìm những nét giống và khác nhau rồi thờ thần, hoang mang. Có thể đó là hình chụp của một đứa bé, cũng có thể là hai đứa bé vì trẻ con nào cũng có nhiều điểm na ná nhau. Nhưng chắc đây là hai đứa bé khác nhau chứ không phải một.

Nhận ra được điều đó, Viễn toát cả mồ hôi. Anh ngồi thừ trên ghế,

đầu óc cứ mông lung, rối rắm. Viễn ngồi thế dường như lâu lắm, đến lúc nghe giọng bà nội vang lên, anh mới bừng tỉnh.

Bước ra phòng khách, Viễn sa sầm mặt khi thấy bà Hồng Loan. Bà ta vừa đi đâu về với nội và cả hai dường như vẫn còn rất vui vì cuộc đi này. Bà Loan reo lên:

- Kìa Viễn ! Tới đây cháu ! cô có quà cho cháu đây.

Viễn cau mày khó chịu. Anh không ưa sự thân mật một chiều này.

Giọng lạnh lùng anh bảo:

- Cám ơn cô, nhưng khi không lại có quà, kỳ lắm, cháu không nhận đâu.

Bà Loan vẫn ngọt ngào:

- Không nhận, cô chẳng dám ép, nhưng cháu không ngồi lại với cô, cô buồn lắm đấy.

Bà Bảy cũng nói vào:

- Phải đó. Con ngồi chơi với cô Loan một chút.

Viễn miễn cưỡng nghe lời bà nội. Anh chợt nghĩ biết đâu mình có thể hiểu hơn về mình từ bà Hồng Loan. Mỉm cười Viễn tỏ ra thân thiện hơn:

- Là bạn của mẹ cháu, nhưng cô lại tới chơi với nội cháu nhiều hơn.

Một già một trẻ lại thân nhau. Nghĩ cũng lạ, chắc giữa hai người phải có điểm chung nào đó?

Bà Loan nói:

- Mẹ cô mất sớm nên cô rất quý bác Bảy, hơn nữa hai bác cháu lại hợp nhau.

- Cô không hợp với mẹ cháu à?

- Đâu có, tại mẹ cháu bận rộn quá nên cô không gần gũi được.

Viễn gật gù:

- Thì ra là thế. Theo nhận xét của cháu cô giao thiệp rộng, quen biết nhiều người có tiếng tăm, ắt hẳn trong công việc cô cũng là người thành công?

Bà Loan nói:

- Cô chỉ buôn bán nhỏ tầm thường thôi cháu ơi.

- Sao từ nhỏ tới giờ cháu mới biết cô là chỗ thân thiết với gia đình nhỉ? Bao nhiêu năm qua, cô ở đâu?

Bà Bảy kêu lên:

- Chèn ơi ! con hỏi gì dữ vậy con?

Bà Loan mỉm cười:

- Bác Bảy cứ để Viễn hỏi. Cháu sẽ trả lời hết mà.

Nhìn Viễn bà nói tiếp:

- Số cô lận đận lắm, nên chả ở chỗ nào lâu được. Chồng bỏ, con

chết buồn quá, cô vượt biên nhưng không được phải bon ba nhiều nơi nên bắt tin bè bạn, người quen. Cô mới về Sài Gòn mấy năm nay. Hỏi thăm mãi mới tìm được gia đình cháu. Cô mừng biết bao nhiêu mà kể. Phải chi con cô còn sống chắc nó trạc tuổi cháu bây giờ. Bởi vậy cô rất quý cháu.

Viễn cười cười. Anh không xúc động nổi với những lời của bà Loan. Anh nói:

- Cô làm cháu nhớ tới chuyện xảy ra ở quán cơm Hạnh Duyên hôm trước. Cũng có người nhìn cháu thành đứa con đã chết từ hồi nhỏ của mình.

Mắt bà Loan như ánh lên những tia thích thú, bà ồ lên:

- À ! Cháu muốn nói tới bà Nhẫn phải không? bà ấy điên mà ! Ai bà không tưởng là con mình.

Viễn dò dẫm:

- Cô có vẻ biết nhiều về bà ta?

Bà Hồng Loan gật đầu, giọng dài ra:

- Cô rành bà ta quá rồi. Đó là một người chả ra gì. Đàn bà mà trông đứa con cũng không nên thân. Vì mãi mê cờ bạc, không để ý thằng con, nó mới té ao chết đuối.

Viễn hỏi gặng:

- Có thật thế không cô?

Bà Loan gật đầu:

- Thật chứ. Sao khi chết đứa con, bà Nhẫn giả ngây giả dại để trốn tránh trách nhiệm trước bản thân và gia đình.

- Thế theo cô hàng chục năm hơn bà Nhẫn giả điên à?

- Đúng vậy. Chỉ tội nghiệp ông Tuấn phải chịu đựng một bà vợ xảo trá mà không thể ly dị vì sợ mang tiếng ruồng rẫy vợ.

Viễn nheo nheo mắt:

- Ông ấy chỉ chung thủy với vợ trên giấy tờ thôi, chứ thực tế ông Tuấn có khối phụ nữ kể bên.

Bà Loan khựng lại:

- Sao cháu lại nói thế?

Viễn cười:

- Cháu chỉ lặp lại câu thiên hạ nói về ông. Là chỗ thân quen với ông ấy, cô nhận xét thế nào về câu nói này?

Bà Hồng Loan nhún vai:

- Miệng thế gian hơi đâu nhận xét hả cháu.

Viễn mai mỉa:

- Cách cô nói y như mình là người trong cuộc vậy? Cháu nghe lạ tai ghê.

Bà Bảy cau mày:

- Viễn có thôi đi không? như vậy là xúc phạm người lớn đó.

Anh nhũn nhặn:

- Cháu xin lỗi.

Rồi anh chuyển đề tài:

- Cháu rất muốn biết mặt cô bé người mẫu cô định giới thiệu cho cháu.

Bà Loan nói ngay:

- Cô sẵn sàng tạo điều kiện cho hai đứa gặp nhau. Cháu định bao giờ nào?

Viễn chưa kịp trả lời, bà Bảy đã hắng giọng:

- Đã có Sao Khuê còn người mẫu người mèo gì. Nội không thích đàn ông đeo bông đầu, dù chưa chắc nội ưng con bé Khuê đó.

Bà Hồng Loan kêu lên:

- Sao Khuê ! Cái tên dễ thương và nghe quen quen. Nhất định cô đã nghe ở đâu đó rồi. Để cô nhớ xem nào...

Bà Loan nhìn Viễn:

- Lạ nhỉ ! dường như con dâu tương lai của ông Tuấn cũng tên Sao Khuê. Lý nào tên trùng tên.

Viễn sa sầm mặt. Bà Loan hỏi:

- Cháu biết Linh, con trai ông Tuấn chứ.

Viễn gật đầu:

- Vâng, cháu biết. Đó là một người thành đạt, dù còn trẻ.

Bà Loan hạ giọng:

- Sao Khuê chắc phải sắc nước hương trời nên mới được những hai đại công tử đeo đuổi. Nhưng dù thế nào cô cũng ủng hộ cháu. Đừng lo cậu bé của cô ạ.

Viễn chột khó chịu bởi cách nói của bà Loan. Anh ngạo nghễ:

- Sao cháu phải lo khi Khuê chỉ yêu mỗi mình cháu?

Bà Loan cười nhẹ:

- Tự tin lắm. Cháu phải lo vì nghe nói bà mẹ của Sao Khuê rất quý Linh, bà ta chỉ chọn Linh làm rể thôi.

Bà Bảy hậm hực:

- Hừ! Thằng Viễn có gì thua kém mà bà ta chê chứ? Hôm trước bà ta gọi điện tới nặng nhẹ thằng bé, may là bà gặp con Quế, chớ gặp nội thì biết tay.

Viễn vội nói:

- Nội đừng nóng. Tất cả chỉ là hiểu lầm.

- Mày còn bệnh nữa à. Đúng là lú lẫn mất rồi vì con gái.

Bà Loan lại ngọt nhạt:

- Tại bà Hiệp chưa biết cháu Viễn đây là con cái nhà ai nên mới nói nhăng nói cuội như thế, chớ nếu biết con gái cưng quen với con trai ông Đông chắc bà ta lên máu vì mừng.

Bà Bảy cau mày:

- Nói như cô khác nào người đàn bà đó tham tiền tài danh vọng?

- Cháu không dám nghĩ thế.

Viễn tức điên lên khi thoáng thấy nụ cười nhếch mép của bà Loan.

Dường như bà ta thích thú với câu chuyện "tay ba" này. Tại sao vậy?

Tại sao bà đâm bên này, thọc bên kia thế nhỉ?

Phải chi... Người Viễn như đông cứng lại với suy nghĩ vừa thoáng qua. Bị kích động mạnh, Viễn la lên:

- Thật ra cô là ai? Là ai trong cuộc đời tôi vậy cô Hồng Loan?

Bà Loan ngơ ngác nhìn bà Bảy ra vẻ không hiểu Viễn muốn nói gì, trong khi bà Bảy biến sắc hẳn. Bà đáp ứng:

- Con hỏi cái gì vậy Viễn? Đã bảo cô Loan là bạn mẹ con cơ mà.

Giọng Viễn đành lại:

- Mẹ con chả có điểm nào chung với cô Loan để hai người có thể là bạn nhau hết. Con muốn biết sự thật.

Bà Bảy trầm tĩnh lại:

- Chả có sự thật nào hết. Con quá đa nghi, lại hồ đồ nữa.

Bà Hồng Loan vội vã đứng dậy:

- Cháu xin phép về vậy.

Rồi không đợi bà Bảy nói thêm câu nào, bà ta hấp tấp bước ra cổng.

Bà Bảy lo lắng nhìn Viễn:

- Hôm nay con làm sao thế?

Viễn tựa lưng vào salon giọng chậm chạp, mệt mỏi:

- Con vừa phát hiện ra nhiều điều về chính mình. Những phát hiện đó khiến con muốn điên lên.

Bà Bảy nhỏ nhẹ:

- Chuyện gì cứ nói với nội !

- Con không muốn vì biết chắc nội, ba mẹ sẽ tiếp tục giấu kín sự thật.

Bà Bảy giả lả:

- Con muốn biết bà Hồng Loan là ai nữa chớ gì?

Viễn làm lì:

- Con chỉ muốn biết con là ai thôi.

Bà Bảy cười to nhưng khá gượng gạo:

- Lại chướng lên rồi. Con có phải trẻ con đâu mà làm trò hả Viễn?

Viễn vào trong lõi quyển album ra, anh chỉ vào tấm hình chụp mình ở trần và hỏi:

- Đứa bé trong hình là ai vậy nội?

Bà Bảy gặng lại:

- Thế con nghĩ đó là ai?

- Con không biết, nhưng không phải là con.

Bà Bảy im lặng. Viễn thấy tức thờ nhưng anh vẫn cố bình thản.

- Đã có hai đứa bé cùng mang tên Trần Uy Viễn phải không nội?

Bà Bảy ấp úng:

- Đúng vậy. Anh con là Trần Uy Viễn, nó chết khi gần tròn hai tuổi, sau này khi có con, ba mẹ con lại giữ lại tên đó...

- Sự thật không phải vậy. Nội đừng giấu con nữa. Không gì khổ sở hơn chuyện nghi ngờ về chính mình. Trong đầu con bây giờ rối beng với những câu hỏi liên quan tới bà Hồng Loan. Nếu nội không nói sự thật, con sẽ đi tìm bà ta.

Bà Bảy im lặng. Một lát sau, bà nói:

- Muốn biết gì con cứ hỏi thẳng ba mẹ mình, chớ nội không thể giải thích.

Viễn gục mặt vào hai tay. Anh mệt nhọc lê từng bước về phòng mình, nằm vật xuống giường. Anh thật sự hụt hẫng, bàng hoàng trước mớ bòng bong trong đầu.

- Tôi là ai? tôi là ai?

Viễn khổ sở với câu hỏi chừng như vô lý này.

Nếu chấp vá những câu chuyện rời rạc mà Viễn được biết thì hết chín mươi phần trăm anh là Hồng Triều. Đã có người nhấn tâm bắt cóc anh rồi dựng lên một hiện trường giống như anh đã bị rơi xuống nước... Kẻ vô lương tàn nhẫn ấy là ai? Tâm trí anh lại hướng ngay vào bà Hồng Loan. Thù hận, ghen tuông có thể khiến người đàn bà biến thành quỷ dữ. Nếu tất cả những suy nghĩ của Viễn đúng thì thật tội nghiệp cho anh và những người thân thích ruột rà.

Có tiếng gõ cửa và giọng bà Hằng:

- Mẹ vào nhé Viễn?

- Vâng ạ.

Vừa đáp lời, Viễn vừa bật dậy. Bà Hằng ngồi xuống giường kế bên anh. Hai người ngồi như thế lâu lắm bà Hằng mới lên tiếng:

- Con đã lớn, đã bước vào đời, đã gánh vác những công việc của xã hội, mẹ muốn con thật thoải mái, thật tự tin với bản thân, với cuộc sống. Có như thế con mới thành đạt được. Cổ nhân dạy: "biết người biết ta trăm trận trăm thắng". Mẹ sẽ nói để con rõ nguồn gốc của mình.

Im lặng một lúc bà Hằng nói:

- Đúng là con đã hỏi nội. Có những hai đứa bé tên Trần Uy Viễn.

Đứa đã chết vì bệnh là con ruột do mẹ sanh ra. Khi thằng bé mất rồi

mẹ như điên như dại. Lúc đó nội con có biết một phụ nữ, cô ta muốn cho một đứa con trai vì quá nghèo, lại bị chồng ruồng bỏ, không đủ điều kiện nuôi con...

Viễn buột miệng:

- Bà Hồng Loan.

Bà Hằng gật đầu:

- Đúng vậy, chính nội đã mang con về với mẹ. Kể từ hôm đó, mẹ đã xem con như con đẻ, ba con cũng thế. Nếu bà Loan không xuất hiện để xa xôi, bóng gió mọi điều cho con hoài nghi về bản thân, ba mẹ và nội không đời nào lộ ra chuyện này. Mẹ biết con không thích bà Loan, nhưng mẹ tin đó chỉ là cảm giác ban đầu, chứ Hồng Loan chính là mẹ đẻ của con, tình mẫu tử là thứ tình cảm thiêng liêng nhất. Sau cú sốc này, rồi con cũng sẽ yêu quý bà ấy.

Giọng Viễn khàn đặc:

- Bà Loan không phải là mẹ con...

- Dù con buồn giận cỡ nào cũng đừng nói vậy. Tội lắm con à.

- Có rất nhiều điều mẹ chưa biết về người đàn bà này. Rồi con sẽ đưa mẹ và nội đến gặp một phụ nữ đáng thương là nạn nhân của bà Hồng Loan.

Bà Hằng nhíu mày:

- Con muốn nói ai vậy?

Viễn nhìn bà rồi chậm rãi đáp:

- Một người có nhiều khả năng là mẹ đẻ của con.

Bà Hằng ngạc nhiên nhìn Viễn, anh liền kể cho bà nghe những chuyện đã xảy đến với mình.

Bà Hằng nghẹn ngào:

- Tội nghiệp con tôi. Dù thế nào đi nữa, ba mẹ vẫn mong con tìm lại đúng những người thân, ruột thịt của mình. Con nên nhớ lúc nào con cũng là con trai của ba mẹ.

Viễn chớp mắt. Từ nhỏ anh đã được học tập làm người, học cách đối nhân xử thế, vậy mà hôm nay trước vấn đề của mình, anh thấy khó xử quá.

Nhất định Viễn phải sống làm sao cho xứng với công ơn của những người sinh ra mình và những người dưỡng dục mình đến lúc trưởng thành.

Ngàn năm đợi

Chương 14

Máng túi đựng vọt lên tay ghế, Lĩnh gọi nước và đốt thuốc chờ đợi. Sáng nay anh có một cuộc hẹn và người anh chờ đang đi tới. Thật tự nhiên bà Hồng Loan kéo ghế ngồi đối diện với Lĩnh, giọng ngọt sớt:

- Tôi nghĩ mãi vẫn không ra lý do khiến cậu Lĩnh phải hẹn với tôi thế này.

Rít một hơi thuốc, Lĩnh thản nhiên đáp:

- Tôi muốn gặp bà để nói lời cảm ơn.

Bà Loan ngạc nhiên:

- Về chuyện gì cơ chứ?

Lĩnh ngoắc người phục vụ và hỏi:

- Bà uống gì nào? Sữa tươi hay cam vắt?

- Cho tôi sữa tươi.

Biết bà Loan đang tò mò muốn biết tại sao mình phải cảm ơn bà ta, nhưng Lĩnh vẫn dửng dũa dửng dĩnh nói chuyện đâu đâu:

- Nghe Yến Nhi khoe bà định làm mai cho công tử nhà giàu nào đó.

Mắt bà Loan loé lên một tia ranh ma:

- Cái đấy còn tùy ở cậu...

Lĩnh ngạc nhiên khi nghe câu trả lời lấp lững của bà Loan:

- Sao lại tùy ở tôi?

Cười nửa miệng trông thật độc, bà Loan hạ giọng:

- Vì... chỗ tôi định làm mai Yến Nhi lại yêu cô gái khác. Những vì cậu, tôi sẽ cố làm sao để Yến Nhi chiếm được trái tim của anh chàng đó.

Nếu không, anh ta sẽ có được Sao Khuê đấy.

Lĩnh thoáng hơi mất bình tĩnh, Nhưng ngay sau đó anh lấy lại sự ung dung tự tại:

- Với tôi, chuyện này không còn quan trọng nữa rồi. Sao Khuê có quyền yêu bất cứ người nào cô ấy muốn.

- Vậy cậu muốn đề cập tới chuyện nào mà phải cảm ơn tôi?

Lấy trong túi xách ra mấy tấm hình của bé Hoàng Triều, Lĩnh đặt lên bàn:

- Tôi cảm ơn bà đã gửi những tấm ảnh này đến cho mẹ tôi.

Cầm ảnh lên xem lướt qua, bà Loan chối:

- Tôi có biết gì về hình với ảnh đâu, sao cậu lại bảo là tôi gửi cho mẹ cậu.

- Bà chối hay lắm, nhưng không sao tôi đâu hẹn bà ra để buộc tội bà. Tôi chỉ cảm ơn vì nhờ những tấm ảnh này mà gia đình tôi đã tìm ra Hồng Triều.

Mặt bà Loan chợt tái xanh rồi trắng bệch:

- Không thể nào...

- Sao lại không thể? bà đúng là người độc ác, trong lòng bà chứa toàn hận thù, đổ ky. Hai mươi mấy năm trước bà đã bắt Hồng Triều rồi lấy tiếng là mang cho con vì không đủ sức nuôi nhưng thực chất bà đã bán thằng nhỏ cho bà Diệu Linh với giá mười lượng vàng và một cam kết không bao giờ quay lại tìm gặp thằng bé nữa.

Bà Hồng Loan đập bàn:

- Vu khống !

Lĩnh vẫn tiếp tục nói:

- Với số vàng làm vốn bà đã đi xa làm ăn nhưng chỉ thất bại. Cuộc sống riêng tư lại gặp đổ vỡ và đâm ra đã hận càng hận hơn gia đình tôi. Bà tìm đến bà Bảy Diệu Linh để xin giúp đỡ tài chính. Bà đã xin tiền bà cụ nhiều lần và biết bà cụ phải cho vì sợ bà nói toàn bộ sự thật với Hồng Triều. Mặt khác, bà lại muốn làm mẹ tôi, nội tôi đau khổ nên đã ăn cắp những tấm hình của Triều trong album nhà bà Bảy để gửi đến cho mọi người khốn đốn vì biết rằng thằng bé còn sống nhưng không rõ nó ở đâu. Bà đã đánh đúng vào trái tim người mẹ.

Ngừng một chút để dần xúc động, Lĩnh nói tiếp:

- Bà đã phạm một sai lầm hết sức to lớn, khi để mẹ tôi gặp thằng bé trong quán cơm chay. Lòng thù hận đã khiến bà lú lẫn. Bà đâu hề biết trong chừng ấy năm đã qua, lúc nào mẹ tôi cũng nghĩ đến bé Triều, bà sống mộng lung giữa mơ và thực, nhưng dù thực hay mơ giữa trái tim bà vẫn có thằng bé... Bởi vậy khi nhìn thấy cậu Viễn, cháu nội đích tôn của bà Bảy Diệu Linh, bà đã oà lên gọi con và cũng từ linh cảm của tình mẹ con thiêng liêng, cậu Viễn đã nhận lời cô Cẩm đến gặp mẹ và nội tôi... Kết thúc một bi kịch thường vô hậu, nhưng bị kịch của gia đình tôi đoạn kết lại có hậu, nhờ thoát khỏi bàn tay đạo diễn của bà. Hà ! Xem như bà mất cả chì lẫn chài rồi khi định dùng Sao Khuê để anh em tôi huynh đệ tương tàn.

Nhìn bà Loan đầy khinh bỉ, Lĩnh hỏi:

- Tôi tự hỏi không biết có người đàn bà nào độc ác như bà nữa không?

- Gieo gió thì gặt bão. Bà nội cậu là người ác hơn tôi đây. Bởi vậy bà ta xứng đáng hưởng những gì đã gây ra cho tôi.

Mắt quắc lên, Lĩnh hỏi

- Nhưng mẹ tôi, em tôi thì tội gì cơ chứ. Bà đã khiến gia đình tôi tan nát.

Bà Hồng Loan cười khẩy:

- Đó cũng là cái giá phải trả của ông Tuấn. Đàn ông phong lưu, gia đình tan nát là lẽ đương nhiên. Sao cậu còn muốn nói gì nữa không?

Lĩnh lạnh lùng:

- Tôi ghê sợ bà. Có lẽ ba tôi cũng thế, bởi vậy hãy thôi cái trò lợi dụng "chút tình xưa" với ông để quan hệ với những người có máu mặt hay lui tới câu lạc bộ Mai Anh đi. Sẽ không ai ủng hộ bà nữa đâu.

Bà ngạo mạn:

- Để rồi xem ! Ăn không được thì đập đổ đó là phương châm sống của tôi. Sau bao nhiêu năm ẩn mình, với tôi tất cả chỉ mới bắt đầu. Về nhà liệu mà chăm sóc bà Nhẫn, đã điên một lần rồi để tái đi tái lại lần, huống hồ chi bà đã điên triền miên... Còn nữa, thằng Viễn có tới gặp bà Nhẫn chẳng qua vì tò mò hoặc vì lòng thương hại thôi, chớ nó đang là người thừa kế hợp pháp một cơ nghiệp đồ sộ của dòng họ Trần Uy, nó đâu ngu dại nhận lại cha mẹ ruột. Làm như thế khác nào nó phải sạch công dưỡng dục cũng như chối bỏ cái nó được hưởng.

Liếc Lĩnh một cái bà Loan nói tiếp:

- Rồi cậu nữa, cậu chắc chẳng thích gì khi tài sản cha mẹ để lại cho cậu tự nhiên chỉ còn phân nửa. Cô người yêu mình dự định cưới bỗng dưng có thể trở thành cô em dâu. Ha ha ! tấn trò đời trớ trêu là vậy, tôi rất vui khi biết gia đình cậu đã đoàn tụ trong nước mắt. Trái tim anh nhức nhối khi nghĩ tới Sao Khuê. Bà Hồng Loan đúng là một con rắn độc, bà ta đã mổ trúng vết thương của anh, nọc độc của những lời nói có tác dụng còn hơn nọc rắn. Từng tiếng, từng câu của bà Loan đang huỷ hoại tình ruột thịt thật sâu anh dành cho Viễn. Phải nói Lĩnh quá bất ngờ khi biết Viễn chính là Triều, đứa em trai nhỏ hơn mình gần mười tuổi mà ngày xưa anh rất mực thương yêu. Cho tới bây giờ Lĩnh vẫn không muốn chấp nhận sự thật đó, chỉ vì Khuê. Anh vẫn còn nặng tình với cô và đau khổ lẫn mặc cảm vì nghĩ tới Viễn. Cũng may anh em Lĩnh chưa động tay động chân vì một người đàn bà. Càng nghĩ, Lĩnh càng thấy ghê sợ bà Hồng Loan. Cuộc đời người ta có được bao nhiêu ngày, ấy vậy mà bà Loan bỏ ra hơn nửa đời người để trả thù, cuộc trả thù của bà đã làm biết bao cuộc đời này khốn khổ. Suy cho cùng, bà Loan đã thành công, đã thắng trên sự độc ác của bản thân và nỗi đau người khác.

Lĩnh chột nhếch môi đau đớn. Anh không hiểu mình sẽ nói gì, nếu bây giờ đối diện với anh là Viễn. Giữa hai người cho tới lúc này vẫn chưa có cuộc nói chuyện chính thức nào. Lĩnh thấy ngại và dĩ nhiên Viễn cũng thế. Sao Khuê không hề yêu anh. Có lẽ Lĩnh phải chấp nhận thực tế này, có như vậy khi gặp Viễn, anh sẽ tự nhiên hơn, thoải mái hơn.

Về nhà, Linh không phải chờ lâu đã thấy bà Tý ra mở cửa với gương mặt tươi rói:

- Có cậu Triều về. Bà đang rất vui.

Linh khựng lại mất mấy giây. Anh phải tập cho quen dần trước sự xuất hiện của Viễn đi chớ. Rất tự nhiên, anh bước vào phòng khách và nghe giọng mẹ mình vang lên:

- Con xem ai đây này?

Linh mỉm cười, tay đưa về phía Viễn:

- Chào cậu Út Triều.

Viễn nắm tay anh, giọng ngập ngừng:

- Anh Hai mới về.

Ngồi kế bên bà Nhẫn, bà Cẩm xuýt xoa:

- Hai anh em chúng giống nhau đấy chớ. Giờ thì chị sướng rồi nhé.

Có tới hai thằng con trẻ tuổi đẹp trai, giỏi giang thế này thì còn sợ ai ăn hiếp nữa.

Bà Nhẫn mỉm cười, nụ cười rạng rỡ mà lâu lắm rồi Linh mới trông thấy. Anh biết mẹ đã hài lòng, anh hy vọng bà sẽ khỏi bệnh hẳn.

Bà Nhẫn nói:

- Mẹ đã sai dọn cho con căn phòng gần phòng mẹ. Con về đây ở luôn nhé.

Viễn mỉm cười:

- Chuyện đó để thư thả đã mẹ.

Bà Nhẫn kêu lên:

- Sao lại để thư thả? Con chỉ cần mang mình không về thôi. Mẹ đã nhờ cô Cẩm sắm sửa đủ mọi thứ rồi. Đây mới chính là nhà của con, cha mẹ, anh trai, tổ tiên, dòng họ của con.

Bà Cẩm gật đầu:

- Đúng vậy. So với ngôi nhà của ông Đông, ngôi nhà của mình tiện nghi hơn nhiều. Con về đây ở cho có anh có em. Hai anh em cùng gánh vác đỡ đần cho ba chúng mày.

Nhìn Linh, bà Cẩm hỏi:

- Cô nói như vậy phải không Linh?

Anh mỉm cười:

- Vâng cô nói là phải đúng rồi.

Bà Cẩm giẫy nảy:

- Sao lại là phải. Mày làm như tao ép mày nghe theo không bằng.

Quay sang Viễn, bà nói tiếp:

- Con có ý kiến đi chớ.

Viễn nhỏ nhẹ:

- Con chỉ xin nói lên suy nghĩ của mình mấy hôm nay thôi ạ.

Bà Nhẫn ân cần:

- Con nói đi.

Viễn trầm giọng:

- Cảm giác của một kẻ đang là người này bỗng trở thành người khác thật khó tả. Nếu bảo là vui thì phải thành thật nói là con không vui mà chỉ thấy bất ngờ đến hệt hẳng. Con chẳng thốt nhận ra trong trường hợp nào đó, số phận người này có thể do người khác định đoạt hoàn toàn. Lẽ ra con mãi là Đỗ Hữu Hồng Triều, mãi được sống yên vui hạnh phúc dưới mái gia đình của mình thì con phải là một người khác, sống trong gia đình khác với những người không máu mủ ruột rà.

Bà Cẩm hấp hực:

- Hồng Loan là phù thủy mà.

Viễn nhẹ nhàng:

- Cũng còn may ở chỗ bà ta đã mang con đến một gia đình tốt...

Bà Cẩm ngắt lời anh:

- Tốt mà lại đi mua con của người khác về làm con mình.

Viễn kể:

- Mẹ nuôi con tên Hằng. Năm đó mẹ Hằng mất đưa con trai tên Viễn, mẹ cũng phát điên vì thương nhớ, thấy thế bà nội Bảy đã mang con về...

Bà Nhẫn nói:

- Tội nghiệp ! Tôi hiểu lòng của chị Hằng. Cô đừng trách người ta. Họ đã nuôi dạy cháu cô nên người đấy.

Lĩnh châm cho mình điều thuốc, anh nghe bà Cẩm thắc mắc:

- Em không hiểu sao họ bắt thằng nhỏ lái xe ba bánh cho khổ, trong khi gia đình thuộc loại tiếng tăm.

Viễn nói:

- Từ nhỏ con được dạy sống đơn giản, tiết kiệm, biết giúp đỡ người gặp khó khăn. Làm công tác xã hội, con quen rồi. Còn đạp xe ba gác do con tự nguyện xâm nhập vào giới lao động để tìm hiểu thực tế nhằm làm luận án tốt nghiệp. Bà nội Bảy lo lắng khi thấy con đẩy chiếc ba gác máy ra.

Bà Cẩm nôn nóng:

- Tóm lại, chừng nào con về ở nhà mình?

Viễn mềm mỏng:

- Với con, từ Trần Uy Viễn biến thành Đỗ Hữu Hồng Triều quả là một cú sốc nặng. Con vẫn chưa quen. Xin hãy cho con thời gian. Với con công sinh thành, ơn dưỡng dục đều lớn như nhau, con không thể bất hiếu hoặc bất nghĩa. Mong mẹ, cô và anh hiểu cho con.

Bà Nhẫn ngồi lặng thinh trên ghế nhưng nước mắt tuôn rơi đầm đề. Bà hiểu song bà không muốn mất con thêm lần nữa, có lẽ tất cả các bà mẹ trên đời này đều như bà.

Giọng Viễn lại vang lên:

- Xin hãy để con sống như lâu nay con vẫn sống. Mọi sự đổi thay ở thời điểm này chỉ tạo áp lực tâm lý nặng nề đối với con.

Bà Cẩm cau mày:

- Nghĩ là con sẽ ở lại nhà ông Đông?

Viễn điềm đạm:

- Đó là nơi con đã lớn lên chứ không đơn giản chỉ là một ngôi nhà.

Bà Nhẫn thở dài:

- Mẹ hiểu rồi và rất mừng vì suy nghĩ sâu sắc của con.

Viễn nhìn bà:

- Con sẽ thường xuyên về thăm ba mẹ và anh hai.

Bà Nhẫn nói:

- Đây cũng là nhà con, cửa nhà luôn mở rộng mỗi khi con về. Giờ thì hai anh em nói chuyện với nhau nhé. Mẹ với cô Cẩm đi chùa.

Căn phòng đột ngột trầm xuống khi bà Nhẫn và bà Cẩm rời khỏi.

Lĩnh dụi mắt thuốc hút dở. Anh nhìn Viễn và bảo:

- Chúng ta đi... cà phê nhé?

Viễn gật đầu:

- Vâng. Anh định đi quán nào đây?

Mỉm cười thân mật, Lĩnh nói:

- Quán nào em và Sao Khuê vẫn thường tới đấy. Được không?

Viễn cũng cười:

- Dạ được chứ.

Khóac vai Viễn, Lĩnh chợt có cảm giác ảm áp lạ kỳ. Thì ra dù xa cách hơn hai mươi năm, dù đã từng nhìn nhau bằng cái nhìn của hai người lạ, nhưng máu chảy về tim, Lĩnh tin chắc rồi anh em sẽ trên thuận dưới hoà cho đẹp lòng cha mẹ.

Những buồn đau sẽ mãi thuộc về quá khứ, Lĩnh cần phải vượt qua những ích kỷ của bản thân để xứng là một người anh tốt, gương mẫu của "Bé Triều". Cũng như Viễn đã nói... tất cả đều cần thời gian. Lĩnh mong thời gian sẽ xoá những chuyện buồn đã qua cũng như thời gian sẽ giúp anh em anh gần bó, thương yêu nhau hơn.

Ngàn năm đợi

Chương kết

Sao Khuê sốt ruột ngóng vào nhà. Cô không biết mẹ đang lên lớp Viễn về vấn đề gì mà lâu dữ vậy. Gần một tiếng đồng hồ rồi mẹ vẫn chưa thôi. Cuộc đối thoại này không dễ thở chút nào. Khuê ngồi ngoài sân dưới cây ngọc lan thơm ngát thế này mà con thấy nặng nề, hướng hồ Viễn phải ép xác trong cái ghế gỗ mun cứng ngắt đó. Chẳng biết mẹ tra hỏi, chất vấn gì ở Viễn, sao cô lo quá. Phải chi mẹ cứ để cô ngồi cạnh anh chớ đừng... đuổi ra sân nhỉ?

Không ngăn được tò mò dồn nén bấy giờ, Sao Khuê rời băng đá cô định đến cửa sổ để... nghe lén thì Viễn bước ra làm cô giật mình.

Thấy cô để tay lên ngực, mặt hoảng hốt, Viễn ngạc nhiên:

- Em sao vậy?

Khuê phụng phịu:

- Làm người ta hết hồn còn hỏi trắng với sao... Ghét !

Rồi cô hạ giọng:

- Mẹ nói gì lâu vậy?

Viễn ra vẻ rầu rĩ. Anh không trả lời Khuê mà tới ghế đá ngồi phịch xuống khiến cô ghen ở ngực. Sao Khuê đáp ứng:

- Trả lời em đi chứ.

Mặt Viễn nghiêm trang khiến Khuê chỉ muốn khóc khi nghĩ mẹ lại cấm cản...

Viễn thở dài:

- Mẹ bảo sẽ không tha thứ cho anh nếu như anh làm khổ con gái cưng của mẹ.

Mắt Sao Khuê tròn lên:

- Sao mẹ lại dọa như vậy?

Viễn tủm tỉm:

- Vì mẹ đã đồng ý giao cục vàng của mẹ cho anh rồi.

Khuê ngó người ra đúng một giây rồi liền tức thời sau đó cô cung tay đánh lia lịa vào ngực anh.

- Làm người ta lo phát điên lên rồi cười. Anh ác vừa vừa thôi.

Giữ chặt hai tay Khuê rồi kéo cô vào lòng Viễn hôn như mưa lên trán, lên mắt và đậu lại trên môi cô một nụ hôn dài khiến Khuê như mềm rũ ra trong tay anh.

Hai người tựa vào nhau giữa đêm ngọc lan choáng ngất.

Viễn bồi hồi:

- Trước đây anh luôn khao khát được hôn em trong sân nhà giữa mùi thơm của hương đêm như vậy. Giờ mong muốn đó đã là hiện thực. Anh cảm nhận rất sâu và đã biết thế nào là hạnh phúc.

Sao Khuê lim dim mắt:

- Như chúng ta bây giờ phải không anh?

Viễn vuốt mũi cô:

- Đúng vậy, cho em điểm mười.

Khuê tò mò:

- Mẹ còn nói gì nữa?

- Mẹ chỉ nói bao nhiêu đó thôi.

- Vậy mà cả tiếng đồng hồ... anh chỉ giỏi giấu em.

Viễn cười cười:

- Trong tiếng đồng hồ đó, mẹ im lặng nghe anh nói. Anh muốn mẹ hiểu rằng anh thật sự là một người nghèo, dù cha mẹ ruột, cha mẹ nuôi của anh đều thuộc về hàng khá giả, nếu muốn tránh tiếng: giàu có.

- Rồi liệu mẹ có hiểu cho anh không?

- Anh tin là mẹ hiểu vì bà cũng là người từng trải. Cha mẹ ruột cho anh hình hài, cha mẹ nuôi cho anh cuộc sống và cách sống. Giờ đã trưởng thành anh muốn tạo dựng hạnh phúc riêng bằng đôi tay của chính mình. Yêu anh làm vợ anh, có thể em sẽ cực nhưng tâm hồn vốn trong sáng của em sẽ luôn thanh thản. Hai năm nữa, anh sẽ được ba Đông giao quản lý toàn bộ cơ nghiệp của ông. Có thể lúc đó chức danh của anh là giám đốc hay tổng giám đốc công ty...

Khuê cười khúc khích:

- To ghê !

- Ờ to thật ! Anh sẽ tiếp bước con đường của ba Đông, kinh doanh thật giỏi để có tiền hoạt động từ thiện.

Sao Khuê siết tay Viễn:

- Em hoàn toàn ủng hộ anh.

Viễn âu yếm:

- Cám ơn em, một nửa thật sự của anh.

Khuê chớp mi:

- Nói nghe ngọt ghê. Thảo nào đi xin tài trợ anh luôn thành công.

Viễn nói:

- Em nhắc đến tài trợ, anh mới nhớ. Có một nhà tài trợ vừa đồng ý đài thọ toàn bộ chi phí cho nhà mở... của em một chuyến đi công viên Nước.

Sao Khuê reo lên:

- Hay quá ! bọn nhóc sẽ vui lắm đây. Nhà tài trợ nào vậy anh?
- Em biết đó. Cố đoán xem.
Khuê nhú mày rồi buột miệng:
- Anh Lĩnh à? anh ấy biết làm từ thiện từ bao giờ vậy ta?
Viễn nhẹ nhàng:
- Có lẽ từ khi quen em.
- Không phải đâu. Chắc anh muốn chạy đua với anh đấy.
Viễn lắc đầu:
- Anh Lĩnh là người tốt, nhưng gia đình lại không có truyền thống làm từ thiện nên anh cùng hờ hững với nỗi khổ, nỗi đau của những người bất hạnh. Bây giờ có người tác động, anh sẽ có cái nhìn khác về xung quanh. Anh rất quý anh Lĩnh.
Sao Khuê nói:
- Em cũng thế. Anh của anh cũng là anh của em. Chúng ta phải trân trọng và giữ gìn tình cảm này nha Viễn.
Viễn trầm giọng:
- Anh hiểu ý em muốn nhấn nhủ điều gì. Anh Lĩnh là anh hai của chúng ta. Anh ấy bảo anh đưa em về chào ba mẹ. Em thấy thế nào?
Khuê ngập ngừng:
- Em sẽ đi với anh. Nhưng có lẽ lúc này chưa nên. Chúng ta cần có thời gian anh à.
Viễn gật đầu:
- Anh hiểu. Chúng ta cần có thời gian.
Rồi hít sâu vào lồng ngực hương ngọc lan nhẹ như sương khói.
Trên cao có hai vì sao đang nhấp nháy. Chắc chúng đang trò chuyện với nhau và đang hạnh phúc như Khuê và Viễn.

Hết

Nguồn: Phong Anh - VNthquan - thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 25/04/2007 3:39:37 CH